

Co televize PBS a *Scientific American* nechtějí, abyste věděli!

VYVRÁCENÍ EVOLUCE

2

Aktualizované pokračování bestseleru *Vyvrácení evoluce*

Jonathan Sarfati, Ph.D.

VYVRÁCENÍ EVOLUCE 2

Aktualizované pokračování
bestselleru
Vyvrácení evoluce

JONATHAN SARFATI, Ph.D.
a MICHAEL MATTHEWS

ČESKÝ PŘEKLAD A GRAFICKÉ ZPRACOVÁNÍ
PAVEL AKRMAN

Třetí vydání: Říjen 2011

Copyright © 2012 by *Creation Ministries International* (US) Inc of PO Box 350, Powder Springs, Georgia, USA. Všechna práva vyhrazena. Bez písemného souhlasu vydavatele nesmí být používána nebo reprodukována žádná část této knihy, s výjimkou případů stručných citací v člancích a recenzích.

ISBN 10: 0949906271 / ISBN 13: 9780949906274

Powder Springs, Georgia, USA
www.creationbookpublishers.com

Pro další informace ohledně kreace/evoluce
a křesťanského světového názoru viz

CREATION.com

Obsah

Úvod	2
------------	---

DÍL 1 Tvzení — Evoluce je věda

Kapitola 1	Argument: Kreacionismus není věda, ale náboženství	10
Kapitola 2	Argument: Evoluce je slučitelná s křesťanskou vírou	26
Kapitola 3	Argument: Evoluce je skutečná věda, ne "jen pouhá teorie"	40

DÍL 2 Tvzení — Evoluce je dobře podpořena důkazy

Kapitola 4	Argument: Přírodní výběr vede ke speciaci	60
Kapitola 5	Argument: Některé mutace jsou prospěšné	84
Kapitola 6	Argument: Společný design ukazuje na společného předka	92
Kapitola 7	Argument: „Špatný design“ svědčí o zbycích evoluce	98
Kapitola 8	Argument: Fosilní záznam podporuje evoluci	106

DÍL 3 Tvzení — „Problémy“ s evolucí jsou pouze iluzorní

Kapitola 9	Argument: Pravděpodobnost evoluce	127
Kapitola 10	Argument: „Nezjednodužitelná složitost“	135
Kapitola 11	Argument: Evoluce pohlavnosti	145
Kapitola 12	Argument: Evoluce člověka	155
Dodatek 1	Obvyklé argumenty pro evoluci, které byly zamítnuty	168
Dodatek 2	Obvyklé argumenty pro stvoření, které by se neměly používat	180

Úvod

Víra ve stvoření prý „nedává smysl“. Stvoření je „náboženský pohled, který nemá s vědou nic společného“. Takovýchto vášnivých tvrzení jsou denně plné rozhlasové a televizní pořady, včetně stojanů s novinami.

Věřícím v Slovo Boží, kteří jsou zesměšňováni jako iracionální náboženští fanatici, žijící stále v temných dobách a věřící biblickým „bájím“ o stvoření, se může zdát záplava nových argumentů a vědeckých „důkazů“ údajně potvrzujících evoluci přímo zdrcující. Je důležitější než kdykoli jindy, aby věřící byli „připraveni“ bránit svou víru ([1. Petrův 3:15](#)).

Tato kniha shrnuje ty nejsilnější argumenty, které křesťané pravděpodobně slychají od dnešních předních evolučních vědců. Tyto argumenty přicházejí od dvou mediálních velmocí – Televize PBS a časopisu *Scientific American*, které na sebe oblékly plášť pro-evoluční křížové výpravy a káží své poselství široké veřejnosti po celém světě. PBS shrnula současné argumenty pro evoluci ve svém okázalém osmihodinovém seriálu *Evolution* (Evoluce), který se neustále vysílá a promítá na školách po celé Americe. Vysílání probíhalo i v Austrálii. *Scientific American* spojil své nejlepší argumenty v bojovném příběhu s krycím názvem „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“.

Multimilionová propaganda seriálu *Evolution* na PBS TV

Veřejnoprávní televizní společnost Public Broadcasting Service (PBS) poprvé odvysílala svůj ambiciózní televizní seriál *Evolution* v září

2001. Ve spolupráci s koprodukční společností Clear Blue Sky Productions (kterou založil a předsedá jí miliardář společnosti Microsoft, Paul Allen), měla tato série téměř neomezené financování. Kromě televizního seriálu zahájili producenti razantní kampaň s cílem plně vybavit učitele k indoktrinaci mladých lidí učením o evoluci od molekuly k člověku. Tento propagandistický nátlak zahrnoval „řadu zdrojů pro další vzdělávání doma i ve škole, které dosud nemělo obdoby“ (jejich vlastní slova), včetně bezplatného průvodce pro učitele, interaktivních webových stránek, multimediální internetové knihovny, videí pro učitele, měsíčních zpravodajů, studentských lekcí a workshopů pro vzdělávání učitelů.

V závěrečné části seriálu pod názvem „A co Bůh?“ byla představena křesťanská společnost *Answers in Genesis* (AiG), která ukazuje smyslnost vědeckých důkazů ve světle biblického světonázoru. Ken Ham, prezident AiG, byl účastníkem více než dvouhodinového rozhovoru, který byl natáčen živě v semináři AiG. Producenti ujišťovali AiG, že série bude „vyvážená“, ale jak se ukázalo, nebyla to pravda (podle očekávání). Program nebyl ani zdaleka „vyvážený“ a *vůbec* se nezabýval vědeckými důkazy proti evoluci. Skutečným záměrem série bylo jednou provždy ukázat, že evoluce je pravdivá.

Aby se producenti vyhnuli dojmu, že seriál *Evolution* je pouze jednostrannou propagandou, tvrdili, že kvůli „vyváženosti“ pozvali také Discovery Institute, což je součást hnutí „Inteligentního designu“.¹ Jenže Discovery Institute odmítl, protože měli být zařazeni do části „náboženských“ námitek, zatímco jejich námitky proti evoluci jsou čistě vědecké. Tím, že seriál PBS/Nova neposkytl prostor vědecké kritice evoluce byl vyvolán dojem, že jediná kritika evoluce je „náboženská“. Také nebrali v potaz osobně vyhlášovanou ateistickou víru mnoha zastánců evoluce, včetně několika těch, kteří se na sérii přímo podíleli, např. Richard Dawkins, Daniel Dennett, zesnulý Stephen Jay Gould, Edward O. Wilson a Eugenie Scott.

„Poselství“ tohoto programu PBS nenechává nikoho na pochybách o zbožném postoji producentů k evoluci:

Evoluce hraje zásadní roli v našem každodenním životě, přesto je jedním z nejvíce přehlížených principů života. Je to mechanismus, který určuje, kdo bude žít, kdo zemře a kdo dostane příležitost předat své rysy další a další generaci. Evoluce [je] základem celé biologie, ovlivňující naše zdraví, naše zásoby potravin a vůbec celou rozsáhlou síť života. Je to tak jednoduchá teorie, a my pozorujeme v každodenním životě miliony jejích příkladů.

Cílem série *Evolution* je zvýšit povědomí veřejnosti o tom, co je evoluce a jak funguje, a rozptýlit běžná nedorozumění. Tento projekt se snaží objasnit proč je evoluce významná, zlepšit její výuku a podpořit národní dialog o otázkách, které tuto vědu v současnosti obklopují.²

Taková do očí přímo bijící propaganda vyžaduje odpověď od křesťanů, kteří věří biblické zprávě o stvoření.

„15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“ od Scientific American

Scientific American je poměrně populární časopis, který publikuje působivě ilustrované a docela podrobné, nikoli však přehnaně technické články, většinou o vědě. Není recenzovaný, jako je časopis *Nature* nebo podrobný časopis o stvoření *Journal of Creation*,³ ale mnohé jeho články jsou velmi užitečné.

Přesto se pod jeho povrchem skrývá hlubší program. Nejnovější editoři, jak bude vysvětleno v této knize, pracovali na prosazování ateistického pohledu na svět pod maskou „vědy“ a na řadě z toho plynoucích důsledků, jako je radikální obhajoba potratů, klonování lidí a program kontroly populace.

Důkazem této agendy *Scientific American* bylo odmítnutí přijmout vědeckého autora jménem Forrest Mims III. poté co přiznal, že je kre-

acionista a zastávce hnutí Pro-Life. Vydavatel, který Mimse odmítl, nicméně přiznal, že jeho práce je „úžasná“, „skvělá“ a „prvotřídní“ a „měla by být někde publikována“.⁴ Krátce na to publikoval *Scientific American* článek o jeho revolučním detektoru atmosférického oparu, ale o incidentu zjevné diskriminace se jaksí „zapomněl“ zmínit.⁵

Současný editor John Rennie, působící od konce roku 1994, je horlivým propagátorem evolučního tažení proti Bohu. Jako mnozí anti-kreacionističtí propagandisté, i on často vyráží do útoků se slabým porozuměním a má ve vědě pouze bakalářské vzdělání, takže je mnohem méně kvalifikovaný než přední kreacionističtí vědci. V Kansasu byly vrcholem sporu změny, které měly snížit důraz na evoluci ve státních vzdělávacích standardech, a tak Rennie osobně vyzval vědce v přijímacích komisích na univerzitě, aby přijali taktiku „velkého klacku“ *) a oznámili guvernérovi Kansasu a státní radě pro vzdělávání, že „vzhledem k nově sníženým vzdělávacím standardům v Kansasu bude třeba velmi pečlivě zvažovat kvalifikaci všech studentů, kteří se ve státě budou hlásit ke studiu.“⁶ V logice je toto známé jako argumentační klam *Argumentum ad baculum*, tj. „Radím vám abyste souhlasili, jinak budou následovat nepříjemné důsledky!“ Rennie není ani zdaleka jediným evolucionistou, který se k takovémuuto přístupu uchýlil.

*) Politika „velkého klacku“ neboli „Big Stick“ odkazuje na zahraniční politiku prezidenta T. Roosevelta: „Mluv smířlivě, a nos s sebou velkou hůl; tak dojdeš daleko“. Stručně to znamená: Vyjednávat, ale zároveň dávat na odiv silnou armádu. (pozn. překl.).

Nyní se Rennie zapojil do boje aktivněji a staví se do role statečného vědce, který se snaží zastavit kreacionistický příliv. Jeho nejnovější jízlivý útok „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“ má podtitul „Odpůrci evoluce chtějí získat prostor pro kreacionismus demolicí skutečné vědy, ale jejich argumenty neobstojí.“ Dokonce i obálka časopisu nese nahoře upoutávku „15 způsobů, jak odhalit kreacionistické nesmysly.“

Ale jak bude ukázáno, Rennie a anti-kreacionističtí vůdci které zastupuje, mají o skutečných kreacionistických argumentech jen velmi mlhavou představu. Mnohé z tzv. „kreacionistických argumentů“, na které útočí, jsou jen „slaměnými panáky“, které seriózní kreacionisté rovněž odmítli. (Tyto špatné argumenty jsou uvedeny v dodatku této knihy.) Jenže ani další argumenty Rennieho na obranu evoluce nejsou ničím novým a většinu z nich zodpověděla už společnost *Creation Ministries International*. Jedním z cílů této knihy je pomoci křesťanům rozpoznat a odpovědět na logické klamy běžné mezi evolucionisty, včetně neslučitelných slovních definic, *evoluční dvojsmyslnosti* a neschopnosti rozlišovat mezi „historickou“ a „operační“ vědou (to je podrobně vysvětleno v kapitole 1). Je také zdůrazněno, že evoluční víra z velké části vychází z předem daných materialistických tvrzení, které Rennie opravdu uznává a snaží se je, byť chabě, bránit.

Současný editor *Scientific American* tvrdí, že stvoření nemá ve vědě žádné místo a že neudělalo nic pro pokrok vědy. Ironicky mu zcela uniká fakt, že zakladatelem *Scientific American* byl horlivý zastánce stvoření — výtvarník a vynálezce Rufus Porter (1792–1884), který považoval vědu za oslavu Boha a Stvořitele. Jeho úvodník hned v prvním čísle říká:

Budeme hájit ryzí křesťanskou víru, aniž bychom upřednostňovali kteroukoli konkrétní denominaci ...⁷

Zakladatel *Scientific American* také v uvedeném čísle napsal úžasný článek pod názvem „Racionální náboženství“, kde otevřeně prohlašuje, že všichni jsme závislí na Bohu Stvořiteli, který se nám zjevil v Písmu svatém. Porterovo zbožné povzbuzení stojí za přečtení:

Předně tedy budme jako rozumní tvorové vždy připraveni uznávat Boha jako svého Stvořitele a každodenního Zachovatele; a že jsme každý z nás jednotlivě odkázáni na Jeho zvláštní péči a dobrou vůli vůči nám v podpoře úžasného fungování přírody, která dotváří naši existenci; a tím, že nás ochraňuje před ztrátami, kterým podléhá naše

komplikovaná a jemná struktura. Budme také hotovi, při vědomí veškeré své závislosti na Božské Dobrotivosti, jako rozumní tvorové, abychom Mu osobně a často vyjadřovali své díky za Jeho dobrotu; a předkládáme Mu své prosby o přízeň, kterou potřebujeme neustále. Tento přístup je racionální, dokonce i bez nutnosti zjevení: ale jsouce k tomuto směřování obzvláště vyzváni Božím slovem, a ujištění o připravenosti našeho Stvořitele odpovědět na naše modlitby a přijmout naše díky, je potom vskutku překvapující, že jakákoli rozumná bytost, která kdy četla inspirované Písmo, by se měla této výsady dobrovolně vzdát, či se měla stydět za to, že je viděna v této racionální činnosti, nebo že lidé vědí, že ji praktikuje.⁸

Křesťanství je *racionální*. Účelem této knihy je povzbudit věřící k plné autoritě Božího zjeveného Slova a dát jim potřebné argumenty ke vstupu do boje za základní pravdy nalezené v Genesis, proti nevěřícím vědcům, kteří byli zaslepeni svým vlastním nesmyslným odmítnutím uznat Boha, který je stvořil.

Moje předchozí kniha, *Vyvrácení evoluce* (1999), dala odpovědi učitelům, studentům a rodičům na vlivnou publikaci *Učení o evoluci a povaze vědy* (1998), standardní příručku pro učitele vědeckých předmětů, kterou vydala americká Národní akademie věd. Tato nová kniha, *Vyvrácení evoluce 2*, byla inspirována dvěma novějšími věroučnými subjekty evoluce: seriálem *Evolution* televize PBS a útočnou brožurou časopisu *Scientific American* pod názvem „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“. Pokud křesťané dokážou promyslet tyto argumenty spolu s jejich přímým vyvrácením, budou plně vybaveni k odpovědím i na ty nejlepší argumenty ze strany jejich vrstevníků, učitelů, sousedů a nevěřících, se kterými sdílejí evangelium.

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „*Evolution*“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6. Sedm epizod PBS má tyto názvy:

- Epizoda 1: Darwinův nebezpečný nápad
- Epizoda 2: Velké proměny
- Epizoda 3: Vyhynutí!
- Epizoda 4: Evoluční závody ve zbrojení!
- Epizoda 5: Proč pohlavnost?
- Epizoda 6: Mysl ve velkém třesku
- Epizoda 7: A co Bůh?

Creation je čtvrtletní časopis společnosti *Creation Ministries International*. Časopis *Journal of Creation*, původně *Creation Ex Nihilo Technical Journal*, později *TJ*, je recenzovaný časopis *Creation Ministries International*, zabývající se pokročilejšími tématy o stvoření. V této knize bude vždy citován jako „*Journal of Creation*“.

Odkazy a poznámky

1. Viz Carl Wieland, CMI's views on the intelligent design movement, 30 August 2002.
2. Evolution project overview, PBS website <http://www.pbs.org/wgbh/evolution/about/overview_project.html>.
3. Publikováno prostřednictvím Creation Ministries International.
4. 'Science's Litmus Test' (telefonní přepis rozhovoru mezi Forrestem Mimssem a Jonathanem Pieleem, tehdejšími redaktory *Scientific American*), *Harper's Magazine* (March 1991). Přepis jasně ukazuje, že vynikající autor nebyl přijat za to, že nevěřil v posvátnou krávu evoluce (a „právo ženy vybrat si“ [zabít své nenarozené dítě]).
5. Shawn Carlson, *The Amateur Scientist*, *Scientific American* 276(5):80–81 (May 1997).
6. Cited in: P. Johnson, *The Wedge of Truth: Splitting the Foundations of Naturalism* (Westmont, IL: InterVarsity Press, 2000), p. 80.
7. R. Porter, *To the American public*, *Scientific American* 1(1): 1845.
8. R. Porter, *Rational Religion*, *Scientific American* 1(1): 1845.

DÍL 1

TVRZENÍ: **Evoluce je věda**

*Evolucionisté trvají na tom,
že evoluční teorie je vědou,
ale kreacionismus je náboženstvím.*

Kapitola 1

Argument: Kreacionismus není věda, ale náboženství

*Evolucionisté říkají: „Kreacionismus
je věroučný systém, který s vědou
nemá nic společného.“*

Tón propagandistického úsilí k zesměšňování biblické víry jako nepřítele skutečné vědy, která dlouho bránila vědeckému bádání, udává hned úvodní dvouhodinová epizoda ze série „Evolution“ od producentů televize PBS/Nova [viz naše [online protiargumenty](#) ze září 2002]. Velká část této první epizody je dramatizací života Charlese Darwina (1809–1882). Začíná Darwinovou slavnou plavbou na lodi HMS *Beagle*. Darwin představuje lámanou španělštinou sebe a kapitána Roberta FitzRoya (1805–1865) domorodcům v Jižní Americe. Vesničané pak vedou Darwina a FitzRoya k lebce vyhynulého pozemního lenochoda a následuje tento rozhovor:

Darwin [D]: Zajímalo by mě, proč tito tvorové již neexistují.

FitzRoy [F]: Možná byla Noemova Archa příliš malá na to, aby se do ní všichni vešli, a tak zahynuli během Potopy.

[D]: [smích]

[F]: Co je tady k smíchu?

[D]: Ale nic, nic.

[F]: Zesměšňujete mě nebo Bibli?

[D]: Ne, to ne.

[F]: Co vy to budete za kněze, pane Darwine?

[D]: Hrozný, strašný.

Poté se scéna dramatu přesouvá na loď *Beagle*, kde kapitán FitzRoy čte z Genesis 1, a Darwin v podpalubí jen koulí očima.

A máme to tady – domnělý boj mezi vědou a „fundamentalistickým“ náboženstvím. Samozřejmě, že kapitán FitzRoy coby představitel „fundamentalismu“ pak ze sebe musí vychrlit hloupoučkou argumentaci v podobě slaměného panáka. Nikde se neobjeví ani náznak toho, že by mohly existovat nějaké vědecké námitky proti evoluci.

Jenže FitzRoyův argument není biblický – Bible jasně říká, že v Arše byli dva z každého druhu suchozemských obratlovců a Archa měla dostatek místa pro všechna určená zvířata.¹

Ale pak – ne že by nás to překvapilo – dramatizace PBS daleko překročí své umělecké hranice a ve skutečnosti falšuje historii. V době plavby na lodi *Beagle* nebylo Darwinovo anti-křesťanství zdaleka tak rozvinuté, a dokonce ještě navštěvoval bohoslužby, zatímco FitzRoy v době této cesty nejspíš ani nevěřil v globální Potopu. Koneckonců, sám FitzRoy daroval Darwinovi jako uvítací dar na lodi knihu od Charlese Lyella (1797–1875) obhajující dlouhé věky, *Principles of Geology (Principy geologie)*, která byla velkou inspirací pro Darwinovy evoluční myšlenky, jak bude ukázáno dále v této knize.

„Moderní věda“ podléhá filozofickým předpokladům – naturalismu

Média si neberou servítky, pokud jde o zesměšňování „vědy o stvoření“. John Rennie, šéfredaktor časopisu *Scientific American*, jde přímo

k věci a ve svém pamfletu „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“ tvrdí [viz naše [odpověď](#) bod po bodu z června 2002],

„Věda o stvoření“ je zjevný protimluv. Ústředním principem moderní vědy je metodologický naturalismus – snaží se vysvětlit vesmír čistě na základě pozorovaných, a tudíž ověřitelných přírodních mechanismů. [SA 84]

Právě se dostáváme ke klíčovému problému. Vůbec tu nejde o vědecká fakta, ale o samoučelná materialistická „pravidla hry“, jimiž evoluční establishment interpretuje fakta. Toto by mělo být pro každého návodem k porozumění tomu, čím se Rennie a jemu podobní ve skutečnosti řídí – materialistickým neboli naturalistickým programem, který vylučuje Boha. Toto není princip odvoditelný experimentální metodou, ale je to filozofický předpoklad, ležící *mimo rámec* vědy.

Rennie ilustruje svůj pohled na „moderní vědu“ příkladem z fyziky:

Fyzika popisuje atomové jádro pomocí specifických konceptů řídících hmotu a energii a tyto instrukce experimentálně ověřuje. Pokud data ukazují, že předchozí instrukce nemohou adekvátně vysvětlit pozorované jevy, fyzici zavádějí nové částice, jako jsou např. kvarky, aby své teorie upřesnili. Ty však nemají libovolné vlastnosti, navíc jejich definice jsou přísně vymezeny, protože nové částice musí zapadat do stávajícího fyzikálního rámce. [SA 84–85]

Co má však tohle společného s evolucí? Kreacionisté přece souhlasí s tím, že částice se nemohou chovat svévolně, vždyť je stvořil Bůh řádu. Je to naopak ateista, kdo nemá pro své přesvědčení o uspořádáném vesmíru žádné filozofické zdůvodnění, a to díky svému nejzákladnějšímu postoji k náboženství, totiž že „Bůh neexistuje“.

Klamné útoky na „vědu“ o stvoření

Evolucionisté mají tendenci házet všechny odpůrce materialistické „vědy“ do stejné kategorie, ať už ji nazývají „věda o stvoření“ nebo „inteligentní design“, a ignorují tak hluboké rozdíly mezi různými tábory.

V důsledku toho pak vytvářejí někdy až bizarní tvrzení, která se na křesťany věřící v Bibli jednoduše vůbec nevztahují. Například *Scientific American* útočí na „vědu o stvoření“, protože údajně podporuje nějakou tajnou inteligenci, která je mimo vědecké zkoumání a která nabízí jen málo odpovědí na vědecké otázky:

Teoretici inteligentního designu se odvolávají na blíže neurčenou nehmotnou podstatu, která snadno a neomezeně vládne všemi možnými schopnostmi, potřebnými k vyřešení každé záhady. Taková zdůvodnění však vědecké bádání spíše blokují, než aby ho rozvíjela. (Pokud je to všemocná intelligence, jak může někdo vyvrátit její existenci?)

Inteligentní design nabízí málo odpovědí. Například, kdy a jak zasáhla plánující intelligence do historie života? Vytvořením první DNA? První buňky? Prvního člověka? Byly na počátku navrženy všechny druhy, nebo jen několik? Zastánci teorie inteligentního designu často pod tlakem těchto otázek selhávají. Dokonce se ve skutečnosti ani nesnaží své nesourodé představy o inteligentním designu uvést do souladu. [SA 85]

Skutečnost je však taková, že zakladatelé a představitelé moderní „vědy o stvoření“ zakládají své názory na Bibli a věří, že je to Bohem inspirovaný popis historie daný lidem. Je chybou zaměňovat tuto skupinu věřících se zastánci jiného, teprve nedávno vzniklého hnutí „inteligentního designu“, kteří se záměrně vyhýbají všem odvolávkám na biblickou autoritu. Křesťané neobhajují jen jakéhosi „designéra“, který může nebo nemusí být vrtošivý. Hlásí se ke Stvořiteli, který je věrným trojjediným Bohem Bible.

Svou vědu zakládáme na biblickém historickém rámci, poskytujícím nám mnoho informací o tom, kdy a jak Designér uskutečnil konkrétní kroky Svého plánu. To znamená, že během Tvůrčího týdne před asi 6 000 lety stvořil různé druhy tvorů. Krátce na to Adam zhřešil a přivedl na svět smrt a mutace. Asi o 1 500 let později Bůh odsoudil svět prostřednictvím globální Potopy, která vyprodukovala většinu fosilií

na světě. Ale dva z každého druhu suchozemských obratlovců (sedm z několika „čistých“ a ptáků) byli zachráněni na Arše o velikosti zaoceánského parníku. Poté, co přistáli na pohoří Araratu, zvířata z Archy migrovala a diverzifikovala se, tedy přizpůsobovala se různým prostředím – včetně značné speciace. Lidstvo neuposlechlo Boží pokyn naplnit Zemi, a rozptýlilo se až když Bůh asi o 100 let později zmátl jazyky v Babelu. To vysvětluje, proč jsou lidské fosilie ve fosilním záznamu po Potopě výše než ostatní savci.

Evolucionisté často napadají zastánce inteligentního designu kvůli přísnému výběru typů logických argumentů (což evolucionisté dělají také). Například *Scientific American* obviňuje zastánce inteligentního designu proto, že „usilují o kauzální vyloučení argumentu – to znamená, že bagatelizují evoluční vysvětlení jako přitažená za vlasy nebo neúplná, a pak říkají, že zůstávají pouze alternativy založené na designu“. [SA 85]

To není špatně. Je to jednoduchá logika, zvaná zákon o vyloučení středu (pozn. překl.: argument je buď pravdivý nebo nepravdivý – nic mezi tím neexistuje, není třetí možnost).² Evolucionisté používali stejnou taktiku od dob Darwina až dodnes, tj. „Bůh to nemohl tímto způsobem udělat, takže jediným vysvětlením je evoluce“.

Je pozoruhodné, že Darwin často používal spíše pseudo-teologické argumenty *proti* designu než přímé argumenty *pro* evoluci. Ale tato forma argumentace předpokládá „možnost jen dvou modelů“, tj. že jedinými alternativami jsou buď stvoření nebo evoluce, takže důkazy proti stvoření jsou (automaticky) důkazy pro evoluci. Je ironií, že pokud stejnou formu logiky použijí kreacionisté, tedy že důkazy proti evoluci podporují stvoření, mnozí evolucionisté hlasitě křičí!

Scientific American dále tvrdí:

Logicky je to zavádějící: i když je jedno naturalistické vysvětlení chybné, neznamená to, že chybná jsou všechna. [SA 85]

Tento výpad přehlíží zjevný fakt, že argumenty „inteligentního designu“ jsou založeny na *analogii*, což je běžná vědecká procedura, tedy to, co můžeme pozorovat, bylo vytvořeno buď inteligentními nebo neinteligentními příčinami. Na tomto přístupu není nic špatného ani „zavádějícího“. Článek pokračuje další klamnou námitkou:

Kromě toho to nedělá jednu teorii inteligentního designu rozumnější než jinou. Nakonec pak zůstává na posluchačích, aby si prázdná místa vyplnili sami, a někteří to nepochybně i dělají, tedy že nahradí vědecké názory svým náboženským přesvědčením. [SA 85]

Zde *Scientific American* obviňuje své odpůrce z něčeho, co evolucionisté dělají neustále. Editor John Rennie nemá námitky proti svému nahrazování (a zaměňování) vědeckých názorů představami ateistického náboženství, ale považuje za urážlivé, když se do diskuse vnáší náboženské myšlenky jiných lidí!

Míchání „historické vědy“ s „operační vědou“; skutečný původ vědy

Scientific American také opakuje obvyklé tvrzení, že evoluce a „metodologický naturalismus“ jsou základem pokroku v moderní vědě:

Věda opakovaně ukázala, že metodologický naturalismus může potlačit nevědomost tím, že nachází stále podrobnější a informativní odpovědi na tajemné jevy, které se kdysi zdály neproniknutelné: podstata světla, příčiny nemocí, jak funguje mozek. Totéž dělá evoluce se záhadou, jak se formoval svět živých. [SA 85]

Toto prohlášení vůbec nebere v úvahu rozdíl mezi *obvyklou (operační) vědou* a *vědou o původu* neboli *historickou vědou*.³ Běžná (operační) věda se zabývá výhradně opakovatelnými pozorovatelnými procesy v *současnosti*, zatímco věda o počátcích nám pomáhá vytvářet kvalifikované odhady o původu v *minulosti*.

Operační věda byla opravdu velmi úspěšná v porozumění světu, a mnoha způsoby vedla k rozvoji životních možností, např. vyslání lidí

na Měsíc a léčení nemocí. A je velmi důležité poznamenat, že mnozí historikové – a to z široké škály náboženských směrů, od křesťanů po ateisty – upozorňují na to, že zakladatelé operační vědy byli motivováni svou vírou v racionálního Stvořitele, který stvořil celý vesmír. Tento uspořádaný vesmír dává dokonalý smysl jen tehdy, pokud jej vytvořil metodicky uvažující Stvořitel. Ale pokud by měl být pravdivý ateismus nebo polyteismus, pak neexistuje žádný způsob, jak z těchto věroučných systémů odvodit, že vesmír je (nebo aspoň zdá se být) uspořádaný.

Genesis 1:28 nám dává svolení k podmanění si stvoření, na rozdíl od učení řekněme animismu či panteismu, které říká, že už samo stvoření je božské. A protože Bůh je svrchovaný, mohl tvořit, jak sám chtěl. Takže tam, kde Bible mlčí, jediným způsobem, jak zjistit fungování Jeho stvoření je *testovat ho*, a nespolehat se na nějaké člověkem vymyšlené filozofie, jak to dělali staří Řekové.

Tito zakládající vědci, stejně jako současní kreacionisté, považovali „přírodní zákony“ *za popis* toho, jak Bůh udržuje své stvoření *řádým a opakovatelným* způsobem (**Kol. 1:15–17**), zatímco zázraky jsou způsobem, jak Bůh udržuje své stvoření zvláštním způsobem, ze zvláštních důvodů. Protože stvoření *bylo dokončeno* 6. dnem (**Gn 2:1–3**), kreacionisté mohou podle Bible očekávat, že Bůh od té doby pracoval většinou prostřednictvím „přírodních zákonů“, ovšem kromě případů, kdy použil zázrak, což nám v Bibli i zjevil. A jelikož „přírodní zákony lze popsat, tzn. nemohou dělat nic, než k čemu jsou určeny, pak není v jejich moci dělat zázraky. Vědecké zákony nejsou ničím víc než mapou, na níž je nakreslen např. tvar pobřeží.

Protože tedy stvoření *bylo dokončeno* 6. dne, bibličtí kreacionisté se snažili pro každý aspekt operační vědy nalézat přírodní zákony, a nepotřebovali se odvolávat na zázraky k vysvětlení kterékoli opakující se události v přírodě až *do současnosti*, navzdory strašící taktice *Scientific*

American. To je zřejmé z mého dopisu jistému tazateli – ten věřil, že atomy musí být drženy pohromadě nadpřirozeným způsobem:

„Přírodní zákony“ nám také pomáhají předpokládat budoucí události. V případě atomu je vysvětlením setrvávání elektronů ve svých orbitalech kladný elektrický náboj a velikost hmotnosti jádra. To nám umožňuje předvídat, jak silně je konkrétní elektron vázán konkrétním atomem, což například umožňuje dělat vědu o chemii. I když je toto jistě příklad z [Koloským 1:17](#), říkat jen „elektrony drží Bůh“ nám nepomůže vytvářet předpoklady.

Ještě před mým působením v CMI jsem pracoval jako pedagogický asistent na univerzitě, a tam jsem označil odpověď na otázku v testu ohledně frekvence infračervených spektrálních čar jako *nesprávnou*, protože student místo aby se zabýval hmotnostmi atomů a silovými konstantami, napsal „Bůh to tak učinil“.

Takže *Scientific American* zcela nepravdivě vyvozuje, že kreacionistům jejich víra brání ve skutečném operačním vědeckém výzkumu, ať už teoretickém nebo praktickém.

Právě naopak – pokud jde o nepozorovatelné a neopakovatelné věci z *minulosti*, je právě evoluce tou spekulací. Toto spadá plně pod *historickou* vědu. Spíše než pozorování, se ve vědě o historii používají tzv. *principy kauzality* (tj. vše, co má svůj počátek, má i svou příčinu⁴) a *analogie* (např. pokud v současnosti pozorujeme, že k vytvoření komplexních kódovaných informací je nutná inteligence, můžeme rozumně předpokládat totéž i pro minulost). A protože tu neexistoval žádný naturální inteligentní designér života, je zcela legitimní odvolat se pro vznik života na nehmotného Designéra. Kreacionisté se odvolávají na zázračné události pouze v případě historické vědy, a vůbec to *neznamená*, jak je ukázáno, že se na zázraky odvolávají i v operační vědě.

Rozdíl mezi operační a historickou vědou je důležitý pro odhalení obvyklých trapných tvrzení, jako např.:

... evoluce je stejně tak důkladně prokázaná, jako je prokázáný obraz Sluneční soustavy podle Koperníka, Galilea, Keplera a Newtona.⁵

Nicméně pohyb planet můžeme *pozorovat*, ale masivní informační nárůst při změně jednoho typu organismu na jiný nikdo nikdy nepozoroval.

Trochu to přiblížím: zákony, které řídí *provoz* počítače, nejsou těmi, které předtím počítač vyrobily. Velká část anti-kreacionistické propagandy vlastně říká, že pokud připustíme, že počítač měl inteligentního konstruktéra, pak nemusíme zkoumat fungování počítače z pohledu přírodních zákonů o pohybu elektronů přes polovodiče a mohli bychom si myslet, že tam jsou malé inteligentní bytosti, které ty elektrony řídí. Stejně tak i víra, že genetický kód musel být původně navržen nám nebrání v přesvědčení, že funguje zcela podle zákonů chemie ve spojení s DNA, RNA, proteiny atd. Naproti tomu fakt, že kódovací ústrojí funguje podle reprodukovatelných zákonů chemie naprosto vůbec nedokazuje, že chemické zákony dokázaly samy takový systém vybudovat z prvotní pra-polévky. Přitom producent PBS jen připustil, že naturalistický vznik života „byl“ pro evoluci velkým problémem.

Je pozoruhodné, že *Scientific American* a další evoluční časopisy s oblibou zmiňují některá konkrétní specifika, ve kterých však dosáhli převratných vědeckých výsledků právě *kreacionisté*! Např. Isaac Newton objevil světelné spektrum (stejně jako se podílel na výpočtu a formulování zákonů pohybu a gravitace); James Clerk Maxwell objevil zákony elektromagnetismu, které vedly k předpovědi elektromagnetického záření; Louis Pasteur formuloval teorii o mikrobiálních příčinách nemoci a vyvrátil spontánní generaci (samoplození); Joseph Lister propagoval antiseptickou chirurgii; Raymond Damadian je průkopníkem zobrazování magnetickou rezonancí (MRI), která je zásadním nástrojem při zkoumání mozku.

Navzdory těmto důkazům *Scientific American* tvrdí, že

Kreacionismus, ať už se nazývá jakkoli, nepřidává k tomuto úsilí žádnou intelektuální hodnotu. [SA 85]

Toto slepé tvrzení Johna Rennieho dokazuje úmyslnou ignoranci prokazatelného přispění kreacionistů v hlavních odvětvích moderní vědy obecně, a zvláště pak vůči jeho vlastnímu časopisu.

Příklad naturalistických předpokladů řídících evoluci

Vědci mají obecně pověst nestrannosti a přísné poctivosti při zacházení s fakty, ale není třeba příliš hledat a najdeme příklady toho, jak mocně může materialistické myšlení zatemnit vědecký úsudek. Například Darwina mimořádně ovlivnila kniha, kterou si vzal na svou výpravu lodí *Beagle* – byly to *Principy geologie* od Charlese Lyella. Tato kniha prosazovala myšlenku pomalých a postupných geologických procesů probíhajících po miliony let a popírala Noemovu Potopu. Současní evolucionisté kupodivu uznávají, že Lyell byl zaujatý a nevědecký, vedený proti-biblickými filozofickými domněnkami, kdežto „katastrofisté“ v jeho době (kteří věřili v jednu nebo více záplavových katastrof) byli přísnými vyznavači vědecké metody. Stephen Jay Gould (1941–2002), sám přední evolucionista, napsal:

Charles Lyell byl povoláním právník a jeho kniha je jednou z nejlepších pojednání vydaných advokátem. ... Lyell, aby prokázal své uniformitariánské názory jako jedinou skutečnou geologii, vsadil na dva úskočné prvky. Nejprve postavil slaměného panáka, a poté rozbil opoziční teorii. ... Je pravdou, že katastrofisté byli mnohem více empiricky smýšlející než Lyell. A geologický záznam se skutečně jevil tak, že vyžadoval katastrofy: skály jsou rozlámány a pokroucené; byla vyhlazena celá fauna. Aby tedy Lyell obešel tento jednoznačný vzhled, vnutil k důkazům svou fantazii. Tvrdil, že geologický záznam je extrémně porušený, a proto je nutné ho doplnit tím, co můžeme rozumně odvodit, byť to nepozorujeme. Katastrofisté byli zarytí empiristé své doby, nikoli zaslepení teologičti apologeti.⁶

Jedním z nechvalně známých příkladů Lyellovy předpojatosti bylo

jeho rozhodnutí ignorovat svědectví očitých svědků o rychlosti eroze Niagarských vodopádů a zveřejnit odlišnou hodnotu, která vyhovovala jeho záměru.⁷

Jenže Lyell Darwina přesvědčil, a ten nakonec spojil geologické pomalé a postupné procesy s biologickými pomalými a postupnými procesy. Například říkal, že hory jsou produktem tisíců malých pahorků. Epizoda č.1 televize PBS zobrazuje Darwina, jak říká: „Klíčem je čas, nepředstavitelně dlouhé časové úseky“ a zdůvodňuje to tím, že pokud mohou malé změny v průběhu věků vyzdvihnout celá pohoří, proč by se nemohly v průběhu věků nahromadit malé změny u zvířat natolik, aby vytvořily nové struktury?

Lyellovým názorům nepodlehl jen Darwin, ale také mnozí vlivní církevní představitelé jeho doby. Tehdy převládal názor, že Bůh stvořil organismy na místech, kde právě jsou. Darwin se proto ve své argumentaci proti stvoření a pro obhajobu evoluce divil, proč Bůh stvořil docela rozdílné pěnkavy na téměř identických ostrovech.

V tomto případě se Darwin správně domníval, že ostrovní zvířata pocházejí z pevninských předků. Ale stejně tak to chápali i bibličtí kreacionisté na základě globální Potopy a následné migrace z pohoří Araratu přes kontinenty na ostrovy. Takže Darwinovy argumenty mohou fungovat jen proti zkompromitovanému kreacionismu, nikoli proti biblickému pohledu. (Současní „progresivní kreacionisté“ zastávají v podstatě stejný názor jako Darwinovi tehdejší odpůrci, takže se snaží vybojovat bitvu prohranou už před 150 lety, ke které však nemuselo dojít, kdyby křesťané nepřistupovali ke kompromisům ohledně stáří Země a globální Potopy.)

Darwinův pokus vysvětlit rozdíly mezi pěnkavami jen podtrhuje základní problém v debatě mezi evolucí a stvořením: totiž že fakta nemluví sama o sobě, ale jsou vždy *interpretována* v nějakém rámci. Kreacionisté nepopírají žádná *skutečná pozorování*, která udělají evo-

lucionisté, ale zjišťují, že prakticky vždy dávají lepší smysl, jsou-li interpretovány v biblickém rámci, oproti tomu kompromisnímu. Proto by nemělo být překvapením, že mnohé z údajných „důkazů“ evoluce ve skutečnosti naopak podporují biblický model.

Scopesův soudní proces a Sputnik

Evolucionisté často poukazují na dvě emocemi nabitě události ve 20. století, které údajně potvrzují nebezpečí směřování stvoření s vědou – slavný Scopesův („opičí“) proces (1925) a vypuštění družice *Sputnik* (1957). Epizoda 7 televize PBS zmiňuje Scopesův proces a říká, že William Jennings Bryan zvítězil a že to mělo „drtivý dopad“ v podobě odstranění evoluce z přírodovědných osnov v mnoha státech. Je s podivem, že v seriálu o hodnotě milionů dolarů a obsahující řadu dezinformací nebyla uvedena hra a film pod názvem *Kdo seje vítr* jako seriózní popis procesu. Což je dobře, protože jde o hrubé zkreslení, které je zdokumentováno v článku *Kdo seje vítr— historická analýza*.⁸

Poté PBS 7 ukázala *Sputnik* a tvrdila, že americké úřady byly úspěchem Sovětů v cestách do vesmíru tak znepokojeny, že se rozhodly učinit vědecké vzdělávání prioritou. A nějakým způsobem do toho propašovali evoluci. Nicméně věda, která vyslala kosmické lodě na Měsíc, nemá s evolucí nic společného. Raketový výzkum se výhradně zabývá opakovatelnými experimenty v pozorovatelné *přítomnosti*; naproti tomu evoluce je pouhý příběh k vysvětlení nepozorovatelné *minulosti* bez přímého Božího zásahu. Je obzvláště ironické, že vedoucí programu Apollo, Wernher von Braun, byl kreacionista!

Také tvrzení, že Scopesův proces vydál cestu *Sputniku*, je nestydatě překroucená historie. Během tohoto vykonstruovaného vědeckého spojení mezi Scopesem a *Sputnikem* získaly americké školy více Nobelových cen než zbytek světa dohromady. Amerika jich vyprodukovala *dvakrát* více než všechny ostatní země – to bylo obzvláště výrazné v oblasti biologie (fyziologie a medicína), která se údajně neobejde bez

evoluce. Jenže Sovětský svaz předstihl USA v cestách do vesmíru jen proto, že totalitní vláda to učinila svou nejvyšší prioritou. Kdežto USA měly kromě spolehlivého vesmírného programu i jiné priority v oblasti výdajů, jako je pomoc při obnově válkou zničeného světa. Když se USA rozhodly pro vesmír, rychle překonaly SSSR a v roce 1969 jako první přistály na Měsíci. Pokud by k tomu bylo potřeba vědců vyškolených v evoluci, k přistání na Měsíci by nedošlo do té doby, dokud by veřejným školským systémem neprošla další generace.⁹

PBS a vědecké časopisy nejsou jediné, které se snaží evoluci ztotožnit s „vědou“. Jednou z nejhlasilnějších proti-kreacionistických organizací je okázale pojmenované *Národní centrum pro vědecké vzdělávání* (NCSE). Jedná se o humanisty založenou organizaci a její hlavní mluvčí, Eugenie Scottová, je přebornicí v získávání humanistických cen a byla také konzultantkou seriálu PBS. Je příznačné, že jediným „vědeckým vzděláním“, o které se NCSE zajímá, je podle všeho pouze to evoluční – nikoli chemie, fyzika, astronomie nebo experimentální biologie (či raketová věda).¹⁰

Stvoření ve státních školách?

Debata o náboženství a vědě má dnes praktické důsledky a znovu zaplavila veřejné školy. Evolucionisté se děsí toho, že kritika evoluce (kterou při každé příležitosti ztotožňují s učením biblického stvoření!) může proniknout do škol a dělají všechno možné pro to, aby ji zastavili. (Je důležité poznamenat, že ačkoli by bylo pěkné dát učitelům *svobodu* předkládat alternativní názor k evoluci, *Creation Ministries International* a další velké kreacionistické organizace *neusilovaly o povinnou* výuku stvoření ve školách, navzdory častým obviněním. Jsou pro to i důvody – jednak posílat děti do veřejných škol lze přirovnat k tomu, když Jozue posílat izraelské děti do kananejských škol. Ale hlavně: chtěli by křesťané, aby ateistický učitel z donucení vyučoval stvoření a záměrně ho překrucoval?)

PBS 7 se dlouze věnovala Jeffersonově střední škole v Lafayette, Indiana. Studenti tam v petici požadovali, aby učební osnovy vědeckých předmětů zahrnovaly také model stvoření. Jeden učitel přiznal, že mezi podepsanými byli „vynikající studenti“, a dokonce i několik učitelů. To samozřejmě ukazuje, že je možné být špičkovým studentem, aniž by bylo nutné spolknout evoluční příběh.

Jenže několik učitelů tvrdilo, že petice je nebezpečná (tj. protože by jí naslouchali studenti i rodiče). Učitelka Clare McKinneyová o sobě tvrdila, že je křesťanka, ale přesto byla toho názoru, že Bůh do vědy nepatří – nechala se přesvědčit, že věda a náboženství se nepřekrývají. Avšak toto tvrzení by platilo pouze tehdy, pokud by mezi reálným světem a Biblí nebylo naprosto žádné spojení nebo pokud se vzájemně vylučují Bůh a rozum.

Jiný učitel ve škole řekl, že věda je recenzovaná, testovatelná a opakovatelná. Nepodařilo se mu však vysvětlit, jak je testovatelné nebo opakovatelné kupříkladu tvrzení, že „plazi se před 150 miliony let proměnili v ptáky“! Ačkoli evolucionisté rádi hanlivě nazývají stvoření pavědou, dělá jim velký problém přijít s definicí „vědy“, která zahrnuje evoluci a vylučuje stvoření, tedy pokud není zjevně samoúčelná. Někdy si jejich definice vzájemně protirečí – např. někteří evolucionisté tvrdili, a to včetně S.J. Goulda, že stvoření není vědecké, protože není *testovatelné*, a pak to vysvětlili tím, že bylo *testováno* a údajně se ukázalo, že je chybné.

Nakonec tedy školní rada, vedená ředitelem Edem Eilerem, petici Jeffersonovy střední školy odmítla s tím, že stvoření není součástí vědy. Učitelka Clare McKinneyová si udiveně povzdychla, že přece pokud by evoluce byla cenzurována, jak by se pak mohla vyučovat biologie – jenže to signatáři petice vůbec *nepožadovali*. Naopak je ironií, že chtěli do osnov dostat více učiva o evoluci, než stanovil pro studenty školský establishment! Výsledkem však bylo, že teď je pro změnu cenzurována každá kritika evoluce.

Existuje mnoho případů, kdy učitelé musí čelit těžké diskriminaci jen proto, že chtějí ve svých třídách předložit vědecké důkazy proti evoluci. Jeden učitel chemie byl účelově propuštěn jen proto, že nechal tehdejšího řečníka z *Answers in Genesis* (USA) Geoffa Stevense, který má kvalifikaci ve fyzice i teologii, přednášet ve své třídě o chemické evoluci, což je pro hodiny chemie jistě vhodné téma. Pan Stevens představil čistě vědecký argument, že z neživých chemikálií nemohla vzniknout živá buňka přirozenými procesy (viz kapitola 9), a přitom se ani v nejmenším nezmínil o Bohu nebo o náboženství. Ale ředitel Eiler vyslovil učiteli třídy Danu Clarkovi formální důtku s nepravdivým obviněním, že do svých hodin zavádí „náboženství“. Skutečným problémem však bylo to, že zapálení evolucionisté odmítali tolerovat jakékoli zpochybňování své materialistické víry.

Pokud prověříme logikou a skutečnou realitou tvrzení evolucionistů, že „kreacionismus je náboženství, které nemá s vědou nic společného“, zjistíme, že je pokrytecké. Kreacionisté i evolucionisté mají k dispozici stejná vědecká fakta, jen je interpretují každý v jiném rámci. Jeden výklad je založen na ateistickém materialismu, a druhý na dokonalém, zjeveném Božím Slově.

Odkazy a poznámky

1. J. Sarfati , Jak se všechna zvířata vešla na Noemovu archu? Stvoření 19 (2):16–19, březen–květen 1997; J. Woodmorappe <<http://www.rae.org/johnw.htm>>, Noah' Ark: A Feasibility Study , El Cajon, CA, Institute for Creation Research, 1996.
2. J. Sarfati, Loving God with All Your Mind: Logic and Creation , Journal of Creation 12 (2):142–151, 1998.
3. NL Geisler a JK Anderson, Věda o původu: Návrh na kontroverzi stvoření a evoluce , Grand Rapids, MI, Baker Books, 1987.
4. J. Sarfati, Jestliže Bůh stvořil vesmír, kdo tedy stvořil Boha? Journal of Creation 12 (1) 20–22, 1998.
5. Levitta citovaného LS Lernerem v Good Science, Bad Science: Teaching

Evolution in the States, Thomas B. Fordham Foundation, 2000.

6. SJ Gould, Přírodopis, s. 16. února 1975.
7. L. Pierce, Niagarské vodopády a Bible , Stvoření 22 (4): 8–13, září–listopad 2000.
8. D. Menton , Inherit the Wind— an Historical Analysis , Creation 19 (1):35–38, prosinec 1996–únor 1997; viz také Q&A: Scopes Trial .
9. Kritika Discovery Institute uvádí tyto dobré body v Getting the Facts Straight: A Viewer‘ Guide to PBS‘ Evolution , Seattle, WA, Discovery Institute Press, 2001.
10. Podívejte se, jak nábožensky neutrální jsou antikreacionistické organizace? a A Who‘ Who of Evolutionists , Creation 20 (1):32, prosinec 1997–únor 1998.

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

Kapitola 2

Argument: Evoluce je slučitelná s křesťanskou vírou

Evolucionisté říkají: „Evoluce není nutně v rozporu s křesťanstvím – věda a náboženství se jen zabývají různými oblastmi poznání.“

Ačkoli média ráda napadají *stvoření* jako nevědecké, dávají si úzkostlivý pozor na to, aby to neznělo příliš *protikřesťanský*. Ve skutečnosti se tím jen snaží zlehčit fanatickou ateistickou víru mnoha předních evolucionistů. PBS například přizvala do seriálu *Evolution* několik zarytých ateistů, jako jsou Stephen Jay Gould a Eugenie Scottová,¹ aby promluvili v jejich pořadu; samozřejmě nesmělo padnout ani slovo o jejich silné ateistické víře a otevřeném napadání křesťanství. V náboženské Americe zatím nemá takto zjevný ateismus příliš dobrý zvuk.

Je darwinismus protikřesťanský?

Úvodní epizoda seriálu *Evolution* má příhodný název „Darwinův nebezpečný nápad“, pravděpodobně inspirovaný stejnojmennou knihou Daniela Dennetta. Podle Dennetta by měl být Darwin považován za ještě většího génia, než byli Newton a Einstein, protože právě on sjednotil nesourodý svět bezúčelnosti a nesmyslnosti se světem účelu a smyslu. Producenti série *Evolution* uznávají, že Darwinova myšlenka

představovala „hrozbu“ pro zavedené názory té doby, už ale opomněli uvést věhlasný Dennettův výrok, že darwinismus je „univerzální kyse-linou“, která požírá každou tradiční myšlenku, zejména v tom smyslu, „pokud něco přišlo shůry a od půdy až po sklep jde o svaté nařízení.“ To by nejspíš varovalo křesťanské diváky příliš brzy.

Annina smrt a problém zla

PBS 1 dramaticky vykresluje přelomový okamžik v duchovním životě Charlese Darwina – nemoc a smrt jeho milované dcery Annie. I když se to v seriálu podrobně nevysvětluje, Darwinův životopisec James Moore dává jasně najevo, že tato tragédie zničila v Darwinově mysli přesvědčení o pravdivosti křesťanství. Jak může být Bůh dobrý, když tohle dopustil? Darwin se tedy rozhodl pro jiné vysvětlení – Annie se stala obětí nešťastné souhry přírodních zákonů, tj. prohrála svůj zápas o přežití.

Smrt Annie sice vyvolala vážné pochybnosti o Boží dobrotě, ale převládající názor Darwinovy doby – že Země je stará a odedávna je plná smrti a násilí – neposkytoval potřebné odpovědi. Je smutné, že toto panující přesvědčení, které umístilo fosilie miliony let *před* Adama, přijala i církev. Tento názor znamená, že smrt a utrpení existovaly již miliony let před Adamem, a přesto Bůh označil své dílo stvoření za „velmi dobré“. Takový pohled se Darwinovi evidentně nelíbil. Žel, i dnes mnoho církevních vůdců stále podporuje teistickou evoluci (víru, že evoluci ustanovil Bůh – tj. boj o přežití a smrt – jako svou metodu stvoření) a progresivní stvoření (víru, že „dny“ stvoření podle [Genesis 1](#) odkazují na dlouhé věky smrti a utrpení). Oba tyto kompromisní názory² mají nepřekročitelný problém v umožnění smrti před hříchem. Zastánci těchto názorů však tvrdí, že jsou pro ně *přijatelnější* než doslovný výklad Genesis, přičemž si neuvědomují, že tato bitva byla již prohrána v době Darwina.

Přesto Bible velmi jasně říká, že stáří Země je „mladé“ (tj. asi 6 000 let) a události popsané v [Genesis 1–3](#) dokonale vysvětlují, jak Bůh mohl

být dobrý i přesto, že byla Země plná smrti a utrpení. Bible říká, že Bůh stvořil všechno „velmi dobré“ ([Genesis 1:31](#)), zatímco smrt je vetřelec, nazývaný „poslední nepřítel“ ([1. Korintským 15:26](#)). Bůh *nezavedl* smrt a utrpení před miliony let – jak říkali mnozí církevní vůdci v době Darwina – ale utrpení bylo přímým důsledkem Adamova hříchu ([Genesis 2:17, 3:19; Římanům 5:12–19, 8:20–22; 1. Korintským 15:21–22](#)). Pro každého věřícího v Bibli tato pravda znamená, že fosilní záznam – tj. záznam o smrti, nemocech a utrpení – musí pocházet *z doby až po* Adamově hříchu.

Nakonec Darwin dospěl k závěru, že křesťanství je „prokletá doktrína“, protože jeho nevěřící otec by podle ní měl být odsouzen do pekla, ale o tom už epizoda PBS samozřejmě mlčí! Ukazuje však to, jak Darwinův starší bratr Erasmus (pojmenovaný po jejich evolučním dědečkovi) zesměšňuje zpívání náboženských písní v církvi.

Kenneth Miller – dobrý křesťan i evolucionista?

Zatímco se PBS 1 snažila utlumit Darwinův zjevný proti-křesťanský postoj, významným rysem programu byl Kenneth Miller, který o sobě tvrdí, že je „pravověrným katolíkem a stejně tak i pravověrným darwinistou“. Napsal knihu *Finding Darwin's God (Nalezení Darwinova Boha)*, což je anti-kreacionistická polemika ve snaze smířit Boha a evoluci. Miller má za sebou dlouhou historii ve spojování svých sil s předními humanisty proti stvoření a jeho kniha je plná argumentů typu slaměného panáka, dezinformací a otevřených podvodů.³ Odhalující jsou poslední věty v jeho knize: „V jakého Boha tedy věřím? ... Já věřím v Boha Darwinova.“⁴ Vzhledem k tomu, že Darwin byl anti-křesťan, jak je ukázáno výše, toto není Bůh, ve kterého může věřit každý křesťan. Ale PBS 1 ukazuje Millera, jak jde na mši a přijímá svaté přijímání v naději, že tento projev povrchní zbožnosti přesvědčí lidi, kteří dávají přednost vnějšímu vzhledu před vnitřním přesvědčením (srov. [Matouš 23:25–28](#)).

Náboženství a věda – „nepřekrývající se oblasti“?

Navzdory zjevnému Darwinovu anti-křesťanství evolucionisté rádi říkají, že Darwin neměl v úmyslu znevažovat myšlenky o Bohu. A skutečně, PBS 1 cituje evolucionistu Stephena Jaye Goulda, který toto říká. Odpovídá to i Gouldovu široce publikovanému tvrzení, že náboženství a věda jsou dvě „nepřekrývající se oblasti“ (Non-Overlapping Magisteria – NOMA).⁵ To podle něj znamená, že věda se zabývá fakty reálného světa, zatímco náboženství se zabývá etikou, hodnotami, morálkou a tím, co znamená být člověkem.

To je však založeno na filozoficky klamném „oddělování faktů od hodnot“ a to je pak skutečně protikřesťanské tvrzení. Například Kristovo vzkříšení je základní „hodnotou“ křesťanské víry (1. Korintským 15:12–19), ale musí být také historickým *faktem*, aby tu hodnotu mělo – muselo projít „testem“ biblického proroctví, že hrob bude třetího dne prázdný; a vzkříšení muselo zasáhnout i do vědy tím, že prokázalo Boží svrchovanost nad takzvanými „přírodními zákony“, tedy že mrtvá těla se rozkládají a nevracejí se k životu. Křesťané by si měli být vědomi, že toto není jen nějaký teoretický argument o protikřesťanských důsledcích NOMA – Gould tím otevřeně odmítl mravní hodnotu Janova *historického* popisu Ježíšova zjevení se po vzkříšení nevěřícímu Tomášovi.⁶

NOMA toto rozlišení skutečně učí, totiž že náboženství je jen v hlavě, a to, jak se zdá, mate smysly mnoha křesťanů mnohem více než otevřené prohlášení, že křesťanství je nepravdivé. Takže NOMA je ještě zákeřnější.

Křesťané by se neměli nechat oklamat tímto falešným rozlišováním mezi fakty a morálkou. Kristus je Pánem vesmíru, a Bible je přesná ve všem, čeho se dotýká, tedy nejen ve víře a morálce, ale také v historii, vědě a geografii. Křesťané by se neměli vzdávat žádné součásti „reálného světa“ do rukou těch, kdo se řídí materialistickým programem – zvláště když ateisté rádi ovlivňují vědu svou vlastní vírou tak, že podporují evoluci.

Gouldův skutečný protikřesťanský postoj ukazuje jeho přednáška v roce 1990 na Victoria University ve Wellingtonu na Novém Zélandu. Hlavním tématem jeho přednášky byla Darwinova cílená snaha čelit argumentům pro design a Gould uvažoval o tom, že FitzRoy ho těmito argumenty nejspíš porazil. Gould se také zabýval obecně rozšířenou představou, že evoluce je slučitelná s náboženstvím a účelností, protože evoluce je údajně „pokroková“. Tuto myšlenku ale Gould zavrhl a prohlásil, že evoluce není nic než slepý, bezúčelný boj o přežití.⁷ Zdá se, že věda a „Bůh“ jsou slučitelné pouze tehdy, pokud je zapotřebí uchláchnout znepokojené křesťany, ale jindy Gould dává jasně najevo, že přinejmenším „v reálném světě“ není pro Boha žádné místo.

Kenneth Miller, na kterého zapůsobil Gouldův názor NOMA (o „nepřekrývajících se oblastech“), když viděl Gouldův skutečný postoj k víře v Boha, byl tak jediný kdo připustil, že kreacionisté mají pravdu v obvinění Goulda z dvojakosti řeči:

Někteří se diví, zda Gould těmito slovy skutečně i sám věří. Koncem roku 1997 Phillip Johnson popsal Gouldův referát jako „směsici polopравd s cílem uspat věřící nebo je zlákat k „dialogu“, ovšem za podmínek stanovených materialisty.“ A kdyby Johnson viděl Goulda o rok později v televizi, jeho pocit o Gouldově dvojsmyslnosti by se nejspíš ještě utvrdil:

Moderátor: Gould zpochybňuje náboženské tvrzení, že člověk je středobodem vesmíru. Myšlenka vědecko-náboženského dialogu je podle něj sice „hezká“, ale celkem k ničemu. [Moderátor se obrací na Goulda]: Proč je hezká?

Gould: Protože poskytuje útěchu mnoha lidem. Podle mě je představa, že jsme všichni v lůně Abrahamově nebo že jsme v Boží všeobjímající lásce ... podívejte, život je přece tvrdý, a pokud si dokážeme namluvit, že všechno má nějaký vřelý a příjemný význam, je to nesmírně uklidňující. Ale myslím, že je to jen příběh, který si sami sobě namlouváme.

Je ovšem těžké představit si, že by něco, co Gould považuje za „pouhý příběh, který si sami sobě namlouváme“, mohlo být také nezbytným krokem k „nabytí moudrosti“.⁸

V PBS epizodě 1 Stephen Jay Gould uvedl, že darwinismus odpovídá na to, kdo jsme do té míry, nakolik může na tuto otázku odpovědět

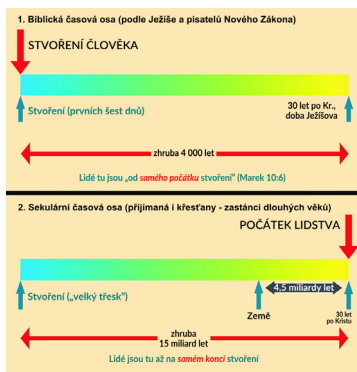
věda. Biolog z Bostonské univerzity Chris Schneider řekl, že evoluce „zahřívá duši“. Epizoda končí komentářem Darwinova životopisce Jamese Moora: „Darwinův náhled na přírodu byl, jak já věřím, v zásadě náboženský.“ Ve světle tohoto výroku je pak udivující soustavné tvrzení v seriálu, že evoluce je spíše „vědou“ než „náboženstvím“.

Dlouhé věky – pravda vychází najevo

Navzdory prohnáním snahám oklamat lidi, že evoluce a křesťanství jsou slučitelné, pravda nakonec stejně vyjde na povrch. Snad každý viděl jednu z těch roztočilých ilustrací, ukazujících ve „škále času“ lidstvo na titěrném kousíčku. Například v PBS 2 sdílí svou verzi příběhu Neil Shubin, paleontolog z chicagské univerzity. Prohlašuje, že Země je stará 4,5 miliardy let; a aby ukázal, jak bezvýznamní jsou lidé, převádí tuto dobu do jediné hodiny a pak tvrdí, že zvířata existovala pouze v posledních 10 minutách, zatímco lidé se objevili až v posledních 100 sekundách.

PBS v seriálu sice tvrdí, že respektuje křesťanství, ale navzdory tomu jde o jeden z mnoha příkladů přímého rozporu mezi evoluč-

Ježíš a stáří světa

„Sekulární časová osa“, od údajného „velkého třesku“ po současnost je většinou lidí v evangelikálním křesťanském světě přijímána, i když jinak evoluci popírají. To však staví člověka na samý „konec“ stvoření (viz diagram). Ale Pán Ježíš Kristus, Stvořitel, který se stal tělem, na několika místech v Bibli jasně říká, že to není správné – lidé existují *od počátku* stvoření. To znamená, že svět *nemůže* být starý miliardy let.

Například, pokud jde o nauku o manželství, Ježíš v **Markovi 10:6** říká: „Ale Bůh je učinil jako muže a ženu *od počátku stvoření*.“

V **Lukáši 11:50–51** Ježíš říká:

„Toto pokolení se proto bude zodpovídat za krev všech proroků, prolévanou *od stvoření světa* – od krve Ábelovy až po krev Zachariáše ...“

Římanům 1:20 jasně říká, že lidé mohou zřetelně vidět Boží moc, když se podívají na „Jeho stvořené dílo“, a že toto lidé mohli vidět „*od stvoření světa*“. Ne až miliardy let po jeho stvoření.

ními miliardami let a Kristovým učením. Ježíš říká v [Markovi 10:6](#): „Ale Bůh je učinil jako muže a ženu *od počátku stvoření*.“ Tento výrok je v souladu s Kristovým učením doslovného výkladu Genesis, tedy že Země byla stvořena zhruba 4 000 let předtím, než On tato slova vyřkl. Adam a Eva byli stvořeni 6. dne, což je na stupnici 4 000 let téměř k nerozeznání od počátku. Ale tento časový rámec je diametrálně odlišný od Shubinovy ilustrace, kde se lidé objevují až téměř na konci, nikoli na začátku.“⁹

A co Bůh?

„A co Bůh?“ je název poslední epizody (7) PBS série „Evolution“. Producenti se až do samého konce snažili zastřít to, co je zcela zjevné – že evoluce a biblické křesťanství jsou diametrálně odlišné. A tak o *biblickém* křesťanství raději téměř nemluvili, o to víc však vedli rozhovory s lidmi, kteří věří, že „Bůh“ použil evoluci. Jak je pro většinu evolucionistů typické, na jedné straně uznávají biblické křesťanství, a dokonce mluví s jeho představiteli, ale na druhé straně se zdaleka vyhýbají těm nejsilnějším argumentům jeho zastánců a ve vysílání dávají prostor hlavně těm, kteří o obhajobě biblického křesťanství nemají ani ponětí. Ale v jedné věci byl program PBS otevřený: jasně ukázal příklady zhoubných důsledků kompromisu mezi křesťany. A tyto události by měly důrazně připomenout pastorům, že mají povinnost vést své spolupověřící k tomu, aby byli připraveni podat každému odpověď, jak přikazuje apoštol v [1. Petra 3:15](#).

Skrývání pravdy ohledně „fundamentalismu“

Moderátor PBS (Liam Neeson) mluví o názorech „křesťanských fundamentalistů, jako je např. Ken Ham“ (prezident organizace *Answers in Genesis* ve Spojených státech), ale nikdy to slovo samozřejmě nevysvětlí. Producenti možná chtěli využít současného negativního zvuku tohoto slova, a jejich snaha byla v roce 2001 nečekaně podpořena po teroristickém útoku proti Spojeným státům, který je připisován mus-

limským „fundamentalistům“. Ale moderní použití tohoto termínu odráží neznalost jeho původního výsostného významu:

Historicky byl fundamentalismus používán k identifikaci zachování pěti pilířů víry, přijatých Valným shromážděním Presbyteriánské církve USA v roce 1910. Těmito pěti pilíři byly Kristovy zázraky, zrození Krista z Panny, Kristova zástupná oběť, tělesné vzkříšení Krista a inspirované Písmo.¹⁰

Samozřejmě že Ken Ham, a ve svém celku i společnosti AiG a CMI se nekompromisně hlásí k fundamentalismu pouze v jeho historickém pojetí.

Avšak moderátor PBS pohrdavě odmítá pana Hama jako jednoho z těch, kdo učí doslovný výklad popisu stvoření v Genesis. Toto je mezi evolucionisty běžná taktika vzbuzovat dojem, že brát Genesis doslovně je cosi neobvyklého, ale zcela ignorují to, co učí „fundamentalisté“ o tom, čím se vyznačuje interpretace historického příběhu, interpretace poezie a čím se vzájemně liší.¹¹

Hebrejská gramatika Genesis ukazuje, že Genesis 1–11 má úplně stejný literární styl jako kapitoly Genesis 12–50, o nichž nikdo nepochybuje, že jde o historický příběh. Například, první kapitoly Genesis často používají konstrukci zvanou „*waw* po sobě jdoucí“, což je běžný indikátor historické posloupnosti. Genesis 1–11 má i několik dalších typických znaků historického vyprávění, jako jsou „částice akuzativu“, které označují předměty sloves, a termíny, které jsou často pečlivě definovány. A také gramatika hebrejských sloves v Genesis 1 má zvláštní rys, který se očekává *přesně* tam, kde jsou představovány minulé události v řadě za sebou. To znamená, že pouze první sloveso je dokonavé (typ zvaný *qatal*), zatímco další slovesa v pokračujícím vyprávění jsou nedokonavá (typ zvaný *wayyiqtol* nebo *waw* po sobě jdoucí). V Genesis 1 je prvním slovesem *bara* (stvořit), které je dokonavé, zatímco následující slovesa, která posouvají vyprávění vpřed, jsou nedokonavá. V Genesis však chybí paralelismy, charakteristické pro hebrejskou po-

ezii, tedy kromě osamocených případů, kdy jsou citováni lidé, např. Genesis 4:23. Pokud by Genesis byla skutečně poetická, používala by paralelismy v celém textu.¹²

Zmínka o „popisu stvoření“ je pouze náznakem zaniklé „Teorie vzniku Tóry“, která tvrdila, že Genesis byla poskládána z několika protichůdných zdrojů.¹³ Obava z rozporu mezi Genesis 1 a 2 je dostatečně vyřešena poznámkou, že Genesis 1:1–2:4a je stručným shrnutím celého stvoření, zatímco Genesis 2:4b a zbytek kapitoly se zaměřuje na stvoření muže. a ženy, takže se vzájemně spíše doplňují, než si protirečí.¹⁴

PBS 7 ukázala jen malý kousek rozhovoru s Kenem Hamem, kde on říká, že evoluce je „zlem“, proti kterému je třeba bojovat a poukazuje na rozpory mezi Biblí a sekulární „vědou“, zabývající se historií počátků. Pak program ukázal krátké úryvky z *bezplatného* semináře získané od pana Hama, ale se zjevně zavádějícím úmyslem je ukazováno vyplácení peněz a současně je záběr na lidi, vcházející do hlediště. Ale peníze byly buď za knihy, videa atd., nebo na jiný seminář (přičemž většina takových setkání CMI je zdarma). Tvůrci programu PBS zjevně chtěli prezentovat křesťanské služby tak, že „za vším jsou peníze“.

Když PBS ukazovala pana Hama na semináři, jak předkládá argumenty proti evoluci, bylo tu nápadné *vynechávání*. Kameramani, kteří s ním natáčeli i dvouhodinový rozhovor, byli na semináři po celou dobu. Ale to hlavní, diskusi pana Hama o klíčovém problému pro všechny zastánce evoluce a miliard let, tedy problém smrti a utrpení před Adamovým hříchem, poslední střih zcela vynechal. Ken Ham také prezentoval v semináři i v rozhovoru rozsáhlou *vědeckou* kritiku evoluce, ale i tyto argumenty byly vynechány. Ukazoval například, že přírodní výběr a variace třeba v chovu psů zahrnuje pouze třídění a ztrátu genetické informace, zatímco evoluce „od bakterie k člověku“ vyžaduje obrovský *nárůst* informací.

Kompromis na křesťanské škole působí zmatky!

Škody, které evoluce napáchala ve školách, jsou dobře známé a není těžké uvést příklady dětí z křesťanských rodin, které se po absolvování školy – dokonce i „křesťanské“ – odvrátily od své víry z dětství. Poslední epizoda seriálu PBS dává jeden názorný příklad ze školy Wheaton College, která má pověst konzervativní křesťanské školy. Jejich webové stránky uvádějí:

Wheaton College vybírá kandidáty pro přijetí z těch, kteří prokazují živou křesťanskou praxi, vysoké studijní schopnosti, morální charakter, občanskou bezúhonnost, sociální citění a touhu věnovat se Sedmeru svobodných umění, jak jsou definovány v zaměření a cílech školy.

Tato škola je takovou výstavní exhibicí seriálu PBS, která má divákům ukázat reálnou možnost spojení „Boha“ s evolucí. Je však s podivem, jak škola definuje „živou křesťanskou praxi“, protože její profesori evidentně nevěří Bibli, jedinému zdroji informací o Kristu. Na jednom místě série PBS např. ukazuje učitele na školním výletě a ten prohlašuje o jedné vodní tůni, že je stará 33 milionů let.

V roce 1961 došlo na wheatonské škole k velkému rozruchu, když tam profesor Walter Hearn otevřeně propagoval evoluci. Nejspíš v důsledku této polemiky nyní škola požaduje na profesorech podepsané prohlášení, že Adam byl historickou postavou.

Jenže videoklipy PBS jasně ukazují, že toto prohlášení je zcela mrtvé. Pokud by sami profesori skutečně podporovali toto zjevné prohlášení proti evoluci, pravděpodobně by nezvali takové hostující lektory, kteří nejen že nevěří biblickému popisu stvoření, ale dokonce ho i napadají.

Jedním z příkladů je Keith Miller, který v programu PBS tvrdil, že je „hluboce věřícím evangelickým křesťanem“, a aniž by uvedl jakékoli důkazy tvrdil, že mezi živočichy existuje množství přechodových forem. Na otázku ohledně původu lidí odpověděl, že Bůh si vybral Adama a Evu z ostatních, již existujících lidí. To jen dokazuje, že slova „evangelický“ a stejně tak i „křesťan“ se stala vysloveně prázdnými poj-

my. Kdysi to znamenalo někoho, kdo věřil reformačním (a biblickým) doktrínám o neomylnosti a ucelenosti Písma. V dnešní době tomu tak často není, a zcela jistě to nelze vztáhnout na Millera.

Genesis 2:7 učí, že první člověk byl stvořen z prachu země a ožil, když Bůh mu vdechl život. To vylučuje názor, že Adam již byl nějakým druhem živého primáta, když ho Bůh oživil. Eva pak byla stvořena z Adamova žebra (**Gn 2:21–24**). Lukáš sleduje zpětně Kristův rodokmen (po linii Marie) až k Adamovi, a poté přímo k Bohu, nikoli přes nějaké opicím podobné tvory nebo shluk chemikálií v jezírku (**Lukáš 3:23–38**). Kromě toho **1. Korintským 15:45** uvádí, že Adam byl „prvním člověkem“, a Eva dostala své jméno, protože se měla stát „matkou všech živých“ (**Gn 3:20**). Také Pavlovo učení o rolích muže a ženy v **1. Korintským 11:8–9** a **1. Timoteovi 2:13–14** se výslovně opírá o historický řád stvoření v Genesis 2:21–23.

Smutné na celé té věci wheatonské školy je přiznání – uvedené v poslední epizodě PBS – že většina lidí navštěvující tuto „křesťanskou“ školu získá ještě *větší zmatek* ohledně své křesťanské víry. Studenti se užasle ptají, zda je tu vůbec nějaké místo pro Boha, pokud je evoluce pravdivá – a ptají se právem.¹⁵

Tento zmatek by neměl být nějakým zvláštním překvapením – například bývalý kolega Billyho Grahama Charles Templeton poté, co se zúčastnil kompromitujícího teologického semináře v Princetonu, zcela odpadl od víry.¹⁶ Společnost *Answers in Genesis* obdržela několik svědectví lidí, jejichž víra ztroskotala v důsledku spojení s kompromitujícími „křesťany“, ale později byla obnovena za pomoci jiných křesťanských služeb, které si zachovávají konzistentní biblický postoj k historii.¹⁷

Sémě odpadlictví

Evoluce je i přes nesouhlasné tvrzení evolucionistů přímým útokem na autoritu Písma a je nejvážnějším zárodkem současného odpad-

lictví. V ukázce A poslední epizody PBS je hlavní postavou Nathan Baird, jehož oborem je geologie. Vyrůstal více méně v kreacionistickém prostředí, ale nyní ze svých majestátních výšin wheatonské školy prohlašuje, že většina křesťanů evoluci nerozumí, a proto jí odmítá. Nyní zastává názor, že Bůh použil velký třesk a evoluci a do některých lidí vložil nadpřirozeného ducha. Prohlásil: „Bůh je větší než krabice, do které jsem ho vložil.“

Tento slogan však jen sotva pochází od Nathana. Podobnou prázdnou slámu omílá také celá řada dalších odpadlíků, jako je např. bývalý biskup episkopální církve John Shelby Spong.¹⁸ Kreacionisté však nedávají Boha do žádné škatulky; spíše se ve víře sklání před tím, co Bůh o Sobě zjevil v Bibli, včetně toho, kdy a jak co stvořil. Boha vkládají do vlastnoručně vyrobené krabice naopak lidé jako je Nathan, jestliže předpokládají, že Bůh nezasáhl do svého stvoření víc, než jak se dnes věří (k tomu viz [Kol. 1:16–17](#); [Židům 1:3](#) — pasáže odkazující na Ježíše Krista, Bohočlověka). V důsledku toho se také domnívají, že Bůh nebyl schopen sdělit nám jasnou řečí ani historii vesmíru.

Nedostatek apologetiky

Žel, pro nedostatek biblické výuky je Nathanova výchova v církvích zcela běžná. Mnoho křesťanů nemá ponětí o tom, jak vůbec svou víru obhájit. Nejvážnějším problémem je to, že ani rodiče nemají odpovědi na otázky svých dětí.

PBS 7 ukazovala Nathanovu rodinu venku při obědě. Nathanův otec správně zastával názor, že evoluce je frontálním útokem na [Genesis 1](#) a víru jeho syna, ale nevypadalo to, že by měl o těchto otázkách dostatek informací (nebo také byly jeho nejpádnější argumenty odstraněny, jako v případě oněch kreacionistických). Na některé jednoduché argumenty svého syna nedokázal Nathanův otec odpovědět a požádal matku, aby mu pomohla.

Nathanova matka tedy správně poukázala na to, že společným fakto-

rem růstu církve je neochvějná věrnost Bibli. Zmínila také radu svého přítele: „Neposílej Nathana do wheatonské školy – může to úplně zničit jeho víru.“ Někdo by mohl namítnout, zda člověk, který „ztratí svou víru“, měl na počátku vůbec opravdovou spasitelnou víru (1. Jana 2:19), ale tento dialog ukazuje, že wheatonská škola už byla v podkopávání víry studentů dobře známá. Je škoda, že Nathanova matka se touto radou neřídila dříve, než vydala peníze škole, která učí něco jiného, než co tvrdí. To už mohou být finanční prostředky utráceny rovnou na sekulární škole, kde její studenti alespoň vědí, co mohou očekávat. Je štěstím pro Wheaton a mnoho dalších „křesťanských“ škol, že je nelze žalovat za falešnou reklamu.

Darwinovská evoluce byla vskutku „nebezpečným nápadem“, který vědomě podkopával víru v Boha a Bibli, náhradou za pochybování, nevěru a materialistický světónázor. Tvrzení, že evoluci lze „sloučit“ s křesťanstvím, je ze strany ateistů jako je Gould, vrcholem pokrytectví.

Odkazy a poznámky

1. D. Batten, A Who's Who of Evolutionists, Creation 20(1):32 (December 1997–February 1998).
2. Další informace naleznete Q&A: Creation Compromises.
3. Podrobné vyvrácení Millerovy knihy, viz J. Woodmorappe <www.rae.org/johnw.htm> and J. Sarfati, Mutilating Miller, Journal of Creation 15(3):29–35, 2001.
4. Kenneth R. Miller, Finding Darwin's God (New York, NY: Cliff Street Books, 1999).
5. S.J. Gould, Rocks of Ages: Science and Religion in the Fullness of Life (New York, NY: Ballantine, 1999).
6. Gould, Rocks of Ages, p. 14.
7. Pro přesný popis Gouldovy přednášky viz C. Wieland, Darwin's real message: have you missed it? Creation 14(4):16–19 (September–November 1992).

8. Miller, Finding Darwin's God.
9. S každým tvrzením, že Země vypadá staře, je také mnoho vědeckých problémů. Rozpory mezi miliardami let se slovy Kristovými a skutečnou vědou jsou dobře popsány v C. Wieland, *The Earth: how old does it look?* *Creation* 23(1):8–13 (December 2000–February 2001).
10. P. Enns, *Moody Handbook of Theology* (Chicago, IL: Moody Press, 1989), p. 613.
11. Viz R. Grigg, Should Genesis be taken literally? *Creation* 16(1):38–41 (December 1933–February 1994).
12. W.C. Kaiser Jr., The Literary Form of Genesis 1–11, in J.B. Payne, *New Perspectives on the Old Testament* (Waco, TX: Word, Inc., 1970), p. 59–60.
13. Teorii o vzniku Tóry dostatečně vyvrací R. Grigg, Did Moses really write Genesis? *Creation* 20(4):43–46 (September–November 1998).
14. Viz D. Batten, Genesis contradictions? *Creation* 18(4):44–45 (September–November 1996).
15. Viz John Woodmorappe <www.rae.org/johnw.htm>, The horse and the tractor: why God and evolution don't mix, *Creation* 22(4):53 (September–November 2000).
16. Viz K. Ham and S. McKeever, The slippery slide to unbelief: a famous evangelist goes from hope to hopelessness, *Creation* 22(3):8–13 (June–August 2000).
17. Viz Sonia's Testimony: *Creation Magazine* opened my eyes to the Gospel!, A testimony: 'Joel Galvin' and 'No excuse not to believe' by Lita Sanders.
18. Viz M. Bott and J. Sarfati, What's Wrong with Bishop Spong? *Apologia* 4(1):3–27, 1995.

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

Kapitola 3

Argument: Evoluce je skutečná věda, ne jen „pouhá teorie“

Evolucionisté říkají: „Evoluce je skutečná věda, která řeší skutečné problémy; je založena na moderním přesvědčení, že bychom se měli snažit vysvětlit vesmír přírodními podmínkami.“

Kdykoli evolucionisté uslyší názor, že evoluce není faktem, ale jen „pouhou teorií“, velmi se naježí. A vskutku, *Scientific American* právě toto uvádí jako první příklad „kreacionistického nesmyslu“ a odpovídá na něj ve svém pamfletu „15 odpovědí na kreacionistický nesmysl“.

1. Evoluce je pouze teorie. Není to fakt ani vědecký zákon.

Všechny vědy se často spoléhají na nepřímé důkazy. Fyzici například nemohou přímo pozorovat subatomární částice, takže jejich existenci ověřují sledováním stop, které částice zanechávají v mlžných komorách. Absence přímého pozorování neznamena, že fyzici jsou ve svých závěrech méně jistí. [SA 79]

Žel, někteří kreacionisté opravdu argumentují tím, že „evoluce je pouhou teorií“. Obvykle *tím myslí*, že „evoluce není prokázaným faktem, a tak by se neměla prosazovat jako dogma.“ (Proto by to *měli* i takto ří-

kat.) V tomto případě je totiž problém s použitím slova „teorie“ v tom, že vědci ho vnímají ve smyslu vysvětlení, které je dobře podloženo daty. Sem patří ty dobře známé, jako jsou Einsteinova teorie relativity a Newtonova gravitační teorie, ale i ty méně známé, jako jsou Debye–Hückelova teorie o elektrolytických roztocích a Deryagin–Landau/Verwey–Overbeek (DLVO) teorie stability lyofobních solů atd. Proto by bylo lepší říkat, že evoluce od bakterie k člověku je nepodložená *hypotéza* nebo *domněnka*.

Jenže komentářům *Scientific American* o vědeckém studiu subatomárních částic zcela uniká pointa – tyto experimenty v mlžné komoře jsou v *současnosti* stále *pozorovatelné* a jsou rovněž *opakovatelné*. Naproti tomu přeměna dinosaura v ptáka před 150 miliony let není v reálném čase ani pozorovatelná, ať už přímo či nepřímo, ani opakovatelná. Tento zmatek ohledně rozdílu mezi „operační vědou“ a „historickou vědou“ vysvětluje [Kapitola 1](#) této knihy.

Co je věda? Co je teorie?

Scientific American věnoval obraně proti nařčení, že evoluce není řádnou vědou, celých *pět* prvních bodů svého pamfletu o „kreacionistických nesmyslech“. V této kapitole se tedy postupně podíváme na každý z nich, ale nejprve je naprosto nezbytné pečlivě definovat pojmy. Jak může někdo poznat, zda je něco „pravou vědou“ nebo „jen teorií“, jestliže dobře nezná význam těchto pojmů? Přesto vidíme, že evolucionisté dělají často velmi odvážná tvrzení, aniž by své pojmy patřičně definovali.

Filosof 16. století Sir Francis Bacon, považovaný za zakladatele vědecké metody, stanovil zcela jasnou a jednoduchou definici vědy:

pozorování → vyvození obecného závěru → hypotéza → ověření hypotézy experimentem → potvrzení/vyvrácení → poznání

Tento pohled na vědu je však plně závislý na dvou hlavních filozofic-

kých předpokladech: příčinné souvislosti (kauzalita) a vyvození obecného závěru (indukce), které je třeba přijmout vírou. Nicméně mnozí dnešní vědci tuto základní filozofii téměř nevnímají, takže si ani neuvědomují, že tyto předpoklady učinili, třebaže na tento problém někteří filozofové upozorňovali, jako např. David Hume a Bertrand Russell.¹

Editoři *Scientific American* a jiní přední evolucionisté účelově definují „vědu“ jim vyhovujícím způsobem, který vylučuje Boha a Jeho Slovo. Otevřeně kladou rovnítko mezi vědou a filozofií „metodologického naturalismu“, jak sami uvedli, tedy že „vysvětlují vesmír čistě na základě pozorovaných nebo testovatelných přírodních mechanismů“. [SA 85]

Přední evoluční biolog Richard Lewontin se o této materialistické předpojatosti proti Bohu vyjádřil zcela otevřeně:

Stavíme se na stranu vědy *navzdory* zjevné absurditě některých jejích konstrukcí, *navzdory* tomu, že nesplnila mnohé ze svých přemrštěných slibů ohledně zdraví a života, *navzdory* toleranci vědecké komunity k nepodloženým příběhům, protože jsme předem zavázáni, a to oddaností k materialismu. Ne že by nás metody a vědecké instituce nějak nutily přijmout materiální vysvětlení fenomenálního světa, ba právě naopak – naše oddanost k materialismu nás a priori nutí, abychom vytvářeli taková výzkumná zařízení a soubory koncepcí, které přinášejí pouze materiální vysvětlení, jakkoli jsou nelogická a mystifikující pro nezasvěcené. Navíc tento materialismus je absolutní, protože nemůžeme dovolit, aby nám do dveří jakkoli vstupoval Bůh.²

Většina lidí si myslí, že „věda“ sleduje důkazy, ať už ji zavedou kamkoli. Není však možné vyhnout se určitému zabarvení naší interpretace faktů naším světonázorem. Kreacionisté nijak neskrývají filozofický základ jejich interpretací, zatímco materialisté často předstírají, že se ve svém uvažování nenechávají ovlivňovat žádnou filozofickou předpojatostí. Zesnulý ateista Stephen Jay Gould, na rozdíl od mnoha svých vrstevníků, tuto předpojatost poctivě přiznal:

Naše způsoby učení o světě jsou silně ovlivněny sociálními před-

sudky a předpojatými způsoby uvažování, které potom každý vědec nezbytně přenáší na jakýkoli problém. Šablona plně racionální a objektivní „vědecké metody“, kdy jednotliví vědci jsou logickými (a tedy vzájemně zaměnitelnými) roboty je mytologie, sloužící jen vlastním zájmům.³

Filosof vědy David Hull již dříve poznamenal:

... věda není tak empirická, jak si mnozí vědci myslí. Důležitou roli v ní hrají nepozorované, a dokonce i nepozorovatelné prvky. Věda nedělá jen pozorování: musí také v rámci teorie vyvodit z těchto pozorování závěry.⁴

Dr. Scott Todd, imunolog v Kansas State University vůbec neskrýval to, jak se lze vyhnout určitým závěrům za každou cenu, bez ohledu na důkazy:

I kdyby všechna data ukazovala na inteligentního návrháře, je taková hypotéza vyloučena z oblasti vědy, protože není přírodovědná.⁵

Co je evoluce?

Je mimořádně důležité, aby slova jako je „evoluce“, byla používána přesně a důsledně. „Evoluční“ teorie, kterou ve skutečnosti prosazují evolucionisté, a proti které se staví kreacionisté, je názor, že neživé částice se postupem času samy proměnily v lidi, bez jakékoli potřeby inteligentního Designéra. Tuto „obecnou teorii evoluce“ (GTE) přesně definoval evolucionista Kerkut jako „teorii, že všechny živé formy na světě vznikly z jediného zdroje, který sám pochází z neživé formy“. A pokračoval: „Důkazy, které to podporují, však nejsou dostatečně silné, takže ji nemůžeme považovat za nic víc než jen pracovní hypotézu.“⁶

Mnozí evoluční propagátoři se však dopouštějí klamavé praxe dvojnáznosti, tj. přenášejí význam pro jedno slovo (evoluce) i na celý argument. Cílem této běžné taktiky „navnadit → zaměnit“ je vyrobiť klamavým způsobem příklady změn v průběhu času, nazvat je „evolucí“

a z toho pak vyvodit, že GTE je prokázána či dokonce že jiné vysvětlení neexistuje, a stvoření je vyvráceno. Série PBS *Evolution* a brožura od *Scientific American* jsou plné těchto falešných příkladů.

Informace – skutečný problém evoluce

Hlavní vědeckou námitkou vůči GTE *není to*, že ke změnám dochází v průběhu času, ba ani *velikost* této změny (proto také nedoporučuji používat termíny mikroevoluce a makroevoluce – viz [Dodatek 2](#) této knihy). Tím klíčovým problémem je *typ* požadované změny – změna z bakterie na člověka vyžaduje změny, které výrazně *navyšují obsah genetické informace*. Tři miliardy „písmen“ DNA uložených v každém jádru lidské buňky předávají mnohem více informací (známých jako „specifikovaná složitost“) než něco přes půl milionu „písmen“ DNA toho „nejjednoduššího“ sebe-reprodukcujícího se organismu. Sekvence DNA ve „vyšších“ organismech, jako je například lidská bytost nebo kůň, kódují takové struktury a funkce, které jsou naprosto neznámé v jakékoli „primitivní první buňce“, ze které se údajně měly všechny ostatní organismy vyvinout.

Žádný z domnělých důkazů „evoluce v akci“ neposkytuje ani *jediný* příklad nové funkční informace přidané do genů. Naopak, všechny vykazují třídění informací nebo jejich ztrátu. Tvrdit, že samotná změna dokazuje *nárůst* informace je stejné jako říkat, že obchodník nemůže prodávat zboží proto, že ho nemůže prodávat se ziskem. Původ informací je pro GTE velkým problémem.⁷ Zcela novým odvětvím vědy je tzv. „Teorie informace“, která prakticky zničila už tak chatrné základy evoluce – plně je vysvětlena ve skvělém díle [Na počátku byla informace](#) od Dr. [Wernera Gitta](#), profesora a vedoucího katedry informačních technologií na Německém federálním institutu fyziky a technologie.

Tomuto problému čelila druhá epizoda série PBS *Evolution* s názvem „Velké proměny“, když se pokoušela dokázat „velký obraz“ evoluce, tj. „obecnou teorii evoluce“ (GTE). Samozřejmě, nemohla nabídnout

žádné experimentální důkazy, pouze vydedukované závěry. A tak jediným experimentálním „důkazem“ pro „evoluci“ byla hromada příkladů biologických změn, které však nezvyšují obsah informací, takže ve skutečnosti tyto příklady nemají s „velkým obrazem“ nic společného.

Program PBS učinil odhalující komentář o skutečné povaze „důkazů“ pro evoluci: „Důkazy evoluce jsou všude kolem nás, stačí jen rozhodnout se je hledat.“ Komentář není odhalující tím, že by důkazy skutečně podporovaly evoluci, ale tím, že komentátor neúmyslně upozornil na jednu důležitou věc. A tou je fakt, že kreacionisté i evolucionisté mají stejné důkazy (fakta), ale vzhledem ke vzájemně rozdílným principům (výchozím předpokladům) je každý interpretuje odlišně. Evolucionisté mají ve skutečnosti materialistický předsudek, který již *předem* odmítá společného Návrháře (viz Lewontinovo přiznání výše v této kapitole), a to se vztahuje i na evolucionisty, věřící v nějakého „boha“. Díky své předpojatosti interpretují evolucionisté *jakákoli* fakta jako důkaz evoluce. To může vysvětlovat, proč v sérii PBS moc vědy nebylo a jen se rovnou vyhlásilo, že důkazy svědčí pro evoluci – mohlo by totiž vyjít najevo, že tomu tak není. A také to vysvětluje, proč jsou drobné zlomky fosilních zbytků interpretovány jako důležité „přechodové formy“. Naproti tomu kreacionisté *nezpochybňují* fakta – protože je máme stejná, třebaže často zpochybňujeme tvrzení, prohlašovaná za fakta, neboť jimi rozhodně nejsou!

Moderátor PBS naslepo tvrdí, že všechny živé organismy pocházejí z jediného zdroje a že nyní můžeme vysledovat i rozvětvení a kořeny. Přesto však seriál naprosto selhává při vysvětlení jednoho z nejpalcivějších problémů evoluce: jak mohla vzniknout, navzdory nepřekonatelným chemickým překážkám, z neživých chemikálií během času a náhodně živá buňka.⁸ Je zajímavé, že i když producent PBS Richard Hutton v seriálu tento problém nikdy nepřiznal, v listu *Washington Post* však ano, když odpovídal na otázku „Jaké jsou některé z nejzávažnějších otázek, které v evoluční teorii nejsou dosud zodpovězeny?“

Ano, existují otevřené otázky a rozpory, a boje dokážou být hodně tvrdé. Jednou z nich je např. původ života. Tady neexistuje naprosto žádná shoda – jen spousta teorií a minimum vědy. To je také jeden z důvodů, proč jsme toto v seriálu neuváděli. Dokazování by dost dobře nešlo.⁹

Je to tak – dokázat vznik prvního živého organismu by rozhodně „dost dobře“ nešlo (viz kapitola 9), ale je jasné proč producent nechťel, aby to jeho diváci věděli! Jinými slovy, samotné kořeny údajného evolučního stromu jsou ve velmi špatném stavu. A tak problém úmyslně „přehlédnou“, začnou mluvit o dobře zdokumentovaném stromu a pak už jen pokračují v hledání podobností mezi organismy a tvrdí, že to dokazuje společného předka.

Cedění komáři

Evolucionisté raději „cedí komáry a polykají velbloudy“ ([Matouš 23:24](#)) než aby správně definovali evoluci nebo se zabývali klíčovým vědeckým problémem evoluce – tj. zázračným zjevením se zbrusu nové genetické informace z ničeho. Stačí se podívat na druhý a třetí příklad jejich „kreacionistického nesmyslu“ v pamfletu *Scientific American* „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“ V obou případech opět uniká samotná podstata.

2. Přírodní výběr je založen na kruhovém uvažování: nejschopnější jsou ti, kteří přežijí, a ti, kteří přežijí, jsou považováni za nejschopnější. [SA 79]

Stejně jako námitka některých kreacionistů, že evoluce je „pouhou teorií“, je toto další argument, který *Creation Ministries International* již dlouho nedoporučuje kreacionistům používat (viz [Dodatek 2](#) této knihy). Takto argumentovat vůbec nepotřebujeme, vždyť tautologie je ve vědě docela běžná. Navíc přírodní výběr *není* důkazem evoluce, jak bude podrobně ukázáno v další kapitole. Ve skutečnosti je to důležitá součást rámce Stvoření/Pád!

3. Evoluce je nevědecká, protože není testovatelná ani vyvratitelná. Vydává tvrzení o událostech, které nebyly pozorovány a nelze je nikdy rekonstruovat.

Toto plošné odmítnutí Evoluce ignoruje důležité rozdíly, které rozdělují pole alespoň na dvě široké oblasti: mikroevoluci a makroevoluci. Mikroevoluce sleduje změny v rámci druhů během času – změny, které mohou být předvojem speciace, tedy vzniku nových druhů. Makroevoluce se zabývá změnami taxonomických skupin nad úrovní druhů. K rekonstrukci možných příbuzných druhů čerpá důkazy často z fosilního záznamu a porovnávání DNA. [SA 80]

Hleďme, hleďme, kdopak to tu mluví o „ignorování důležitých rozdílů“! Vždyť jsou to právě evoluční propagandisté, kteří zmíněné dvě oblasti všeobecně míchají dohromady. Biologové často definují evoluci jako „změnu frekvence genů v čase“ nebo „vývoj postupnými modifikacemi“ či podobnými „*mikroevolučními*“ pojmy, poté citují bezvýznamné příklady změn uvnitř druhů, jako třeba u Darwinových pěnkav, a vzápětí je vydávají za přesvědčivý důkaz „evoluce“ ve smyslu „*makro*“ a takto popřou kreacionismus! Například Eugenie Scottová pochvalně citovala učitelku, jejíž žáci po takovéto „definici“ odpověděli: „*Samozřejmě*, že druhy se během času mění! Myslíte tím evoluci, že?!“¹⁰

Přehlížení absence důkazů

Takovýmto verbálními triky evolucionisté dokáží odvést pozornost od jinak totálního nedostatku důkazů pro takzvanou „makroevoluci“. Jejich domnělé „důkazy“ nemluví samy o sobě; je nutné je interpretovat. A tyto důkazy jsou interpretovány v materialistickém rámci, jak připustil i John Rennie v *Scientific American*. Je ironií, že materialisté to otáčejí a vyhláší evoluci za hlavní důkaz materialismu, přestože za tento názor byl zodpovědný především jejich materialistický rámec! Kreacionisté mají stejné důkazy, ale protože je interpretují podle biblického rámce, docházejí k opačným závěrům.¹¹

Dalším domnělým „důkazem“ evoluce jako pravé vědy je její schopnost „předpovídat budoucí odhalení“, jako je objev „posloupnosti hominidních tvorů s rysy, které se postupně méně podobají opicím a jsou více jako současní lidé“.¹² Tak to doslova tvrdí *Scientific American*:

I v historických vědách (které zahrnují astronomii, geologii s archeologií, ale také evoluční biologii) lze hypotézy stále testovat ověřením, zda jsou v souladu s fyzickými důkazy a zda vedou k ověřitelným předpovědím o budoucích objevech. Evoluce například naznačuje, že mezi nejstaršími známými předky lidí (zhruba před pěti miliony let) a z hlediska vzhledu anatomicky moderními lidmi (asi před 100 000 lety) bychom měli najít posloupnost hominidních tvorů s rysy, které se postupně méně podobají opicím a jsou více jako současní lidé, což fosilní záznam opravdu ukazuje ... Evoluční biologie [také] obvykle dělá ještě vytříbenější a přesnější předpovědi než toto a výzkumníci je neustále testují. [SA 80]

Jaké „důkazy“ by byly zapotřebí k vyvrácení evoluce (samo o sobě mimořádně obtížný úkol, protože je nemožné „vyvrátit“ filozofický předpoklad), vzhledem k tak chabým důkazům vědecké integrity evoluce? *Scientific American* se o to každopádně pokouší:

Evoluci lze vyvrátit i jinak. Pokud bychom dokázali zdokumentovat samovolný vznik jen jediné komplexní formy života z neživých částic, tedy bychom viděli ve fosilním záznamu alespoň několik tvorů, vzniklých tímto způsobem. Pokud by se pak objevili super-inteligentní mimozemšťané a nárokovali si zásluhy na stvoření života na Zemi (nebo jen určitých druhů), pak by bylo čistě evoluční vysvětlení zpochybněno. Avšak takový důkaz zatím nikdo nepředložil. [SA 80]

Nic takového by stejně „evoluci nevyvrátilo“, protože onen velký obraz evoluce je ve skutečnosti jen pytel nápadů o naturalistickém (tj. bezbožném) původu. Evolucionisté již dávno věří v samovolné zplození, jen tomu teď říkají „chemická evoluce“. Pokud by se jim podařilo zdokumentovat jeden nebo více příkladů samovolného vzniku života, opravdu by je to *potěšilo*, protože by to potvrdilo jejich víru, že život vznikl bez inteligentního Tvůrce. Také by to vyřešilo jejich problém

s DNA v mikrobech, kteří nepotvrzují vykonstruovaný vzorec o sdílení společného původu s jinými formami života. K vyřešení tohoto svízelného problému samoplození tu bylo již několik návrhů, ale nikdy ani náznak toho, že by to mohlo „vyvrátit evoluci“.¹³

Bible prohlašuje, že v ní se zjevil Stvořitel života a vesmíru, který si jistě může „nárokovat zásluhy na stvoření života na Zemi“, ale editor *Scientific American* John Rennie to jako zpochybnění evoluce nevidí. A přitom existují vynikající historické, archeologické a textové důkazy, že biblická tvrzení jsou pravdivá.¹⁴ Jenže Rennie se ve své myslí již očividně rozhodl, že tento důkaz pro něho neexistuje – to by se podle všeho zřítíla jeho materialistická víra. Dále říká,

Je třeba poznamenat, že myšlenka vyvrátitelnosti coby určujícího znaku vědy pochází od filozofa Karla Poppera ve 30. letech 20. století. Pozdější rozpracování jeho úvah rozšířilo nejužší výklad jeho principu právě proto, že by jinak mohlo být vyloučeno příliš mnoho složek jednoznačně vědeckého úsilí. [SA 80]

Toto je jednoduše pokusem zaštitit evoluci imunitou vůči stejné kritice, která se vede proti kreacionistům.

„Dobrá teorie“ proto, že je „obecně uznávána“?

Jedním z nejabsurdnějších, samoúčelných kritérií, uváděných evolucionisty pro dobrou vědeckou teorii je to, že tuto teorii přijímá jako platnou většina publikujících vědců. A to je také základem pro napadnutí dalšího „kreacionistického nesmyslu“ ze strany *Scientific American*:

4. Vědci stále více pochybují o pravdivosti evoluce.

Žádný důkaz nenaznačuje, že evoluce ztrácí své přívržence. Vezměte si jakýkoli recenzovaný biologický časopis a najdete v něm články, které podporují a rozšiřují evoluční studie nebo které zahrnují evoluci jako základní koncept.

Naopak, seriózní vědecké publikace zpochybňující evoluci téměř neexistují. V polovině 90. let George W. Gilchrist z washingtonské

univerzity prozkoumal v hlavních zdrojích literatury tisíce časopisů a hledal články o inteligentním designu nebo vědě o stvoření. Mezi těmi stovkami tisíc vědeckých zpráv nenašel ani jednu. V posledních dvou letech provedli průzkumy nezávisle na sobě Barbara Forrestová z Southeastern Louisiana University a Lawrence M. Krauss z Case Western Reserve University, s podobným výsledkem. [SA 80]

Nicméně i když časopisy stále publikují články podporující toto přesvědčení, přesto je logicky možné, že víra ztratí své přívržence. Vědcům, kteří staví na takových planých tvrzeních v recenzovaných časopisech, by mohla prospět nějaká studie jednoduché logiky.¹⁵

Vědí vůbec, co mají hledat? Kreacionisté sotva budou riskovat zjevnou diskriminaci, kterou ztělesňuje *Scientific American*. Uveřejnily by snad někdy časopisy *Nature* nebo *Science* vědomě článek, podporující stvoření? Sotva. Ale i přes zaujatost vůči takovým publikacím se kreacionistickým vědcům podařilo publikovat články, pokud své kreacionistické výstupy vhodně formulovali. To svědčí o tom, že *provádějí* skutečný vědecký výzkum. Přesto má pamflet „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“ tu drzost tvrdit:

Kreacionisté namítají, že uzavřená vědecká komunita odmítá jejich důkazy. Přesto však bylo podle redaktorů *Nature*, *Science* a dalších předních časopisů předloženo několik proti-evolučních rukopisů. [SA 80]¹⁶

Vskutku úžasný komentář ze strany časopisu, který veřejně dosáhl v anti-kreacionistické cenzuře a diskriminaci samého dna!

Jsou totiž doloženy jasné případy cenzury ze strany *Scientific American*, *Science* a *Australasian Science*, kde byla kreacionistickým vědcům upřena dokonce i základní slušnost práva na odpověď. Proč tedy mají vědci zbytečně ztrácet čas? Oni dobře vědí, že jejich práce budou zamítnuty bez ohledu na to, jak dobrý je výzkum, a to byl také důvod, proč kreacionističtí vědci před lety založili vlastní recenzované časopisy. *Scientific American* sice uznává důvěryhodnost některých kreacionistů, ale že proti nim uplatňuje neúprosnou cenzuru už neříká:

V seriózních časopisech publikovali své články i někteří antievoluční autoři. Tyto články však jen zřídka přímo útočí na evoluci nebo prosazují kreacionistické argumenty; nanejvýš jen identifikují určité evoluční problémy jako nevyřešené a obtížné (což také nikdo nezpochybňuje).

Zajímavé doznání, ale stěží to vystihuje skutečný obraz, který obvykle evolucionisté vyvolávají u veřejnosti:

Stručně řečeno, kreacionisté nedávají vědeckému světu dobré důvody k tomu, aby je bral vážně. [SA 80]

Otázka zní, proč nás tedy *Scientific American* bere natolik vážně, že musel o nás napsat toto své dílo?

„Rozpory nezpochybňují evoluci“ – dvojí řeč

Z dalšího příkladu domnělého „kreacionistického nesmyslu“ ze strany *Scientific American* se nakonec vyklube dvojakost řeči, a jen doplňuje celou řadu ostatních výpadů proti kreacionistům. Opakuje totiž starý trik a tvrdí, že „není pochyb o tom, že došlo k evoluci; rozpory se týkají výhradně pouze jejího mechanismu.“

5. Rozpory dokonce i mezi evolučními biology ukazují, jak málo pevná je věda na podporu evoluce.

Evoluční biologové horlivě diskutují o různých tématech: jak dochází ke speciaci, o rychlosti evolučních změn, o společném předku ptáků a dinosaurů, či zda byli neandertálci druhem odlišným od moderních lidí, a mnoho dalšího. Tyto spory jsou však podobné těm, které se nacházejí i ve všech ostatních odvětvích vědy. Nicméně přijetí evoluce jako faktického děje a vůdčího principu je v biologii uznáváno všeobecně. [SA 81]

I přes tuto květnatou rétoriku je *celá* současná evoluční teorie *pouze* o poskytnutí uvěřitelného mechanismu pro vysvětlení složitosti života bez Boha. Pokud by rozpory podkopaly všechny oblíbené evoluční mechanismy, pak se celá materialistická apologetika zhroutí. Je proto určitě na místě, aby kreacionisté upozorňovali na stav, kdy zastánci

rozdílných evolučních táborů zasadí smrtelnou ránu mechanismům, navrhovaným z tábora jejich oponentů.

Například pokud jde o původ ptáků, existují dvě hlavní teorie: buď se ptáci vyvinuli „od základů“ z běhavých dinosaurů (*kurzoriální* teorie), anebo se ptáci vyvinuli z malých plazů (*arboreální* teorie) technikou „ze stromů dolů“. Na obou stranách je množství vzájemně zničujících argumentů proti druhé straně. Důkazy však svědčí o tom, že kritici na *obou* stranách mají v jednom pravdu – ptáci se nevyvinuli ani z běhavých dinosaurů ani z mini-krokodýlů žijících na stromech. Pravda je taková, že ptáci se z neptačích tvorů vůbec nevyvinuli!

Podobně zastánci „skokové“ evoluce (*saltationistická* teorie a její příbuzná, teorie *přerušovaných rovnováh*) poukazují na to, že fosilní záznam nevykazuje posloupnost a že hypotetické přechodové formy by byly nevýhodné. Naopak zastánci postupné evoluce poukazují na to, že náhlá, velká, informačně navyšující změna je tak nepravděpodobná, že by bylo nutné přivolat k tomu nějaký sekulární „zázrak“. Kreacionisté opět souhlasí s oběma stranami: nemohla nastat ani přerušovaná ani postupná evoluce – ve skutečnosti nemohla nastat žádná evoluce od neživých částic k člověku!

Scientific American snad vtipkuje, když bez pádných argumentů tvrdí:

Je smutné, že nepoctiví kreacionisté projeví ochotu vytrhávat komentáře vědců z kontextu, aby rozpory zveličili a překroutili je. [SA 81]

Pouhé tvrzení. Tuto překroucenou interpretaci výroku, že je něco „vytržené z kontextu“, skeptici a jejich spojenci často opakují. Ještě pošetilejší je napsat autorovi a zeptat se ho, zda nebyl špatně citován, což někteří anti-kreacionisté skutečně dělají, jakkoli se to může zdát překvapivé. Vždyť k prokázání nesprávné citace stačí jen porovnat citát s originálem.

Nejčastěji uváděným příkladem, kdy kreacionisté „nesprávně citují“

zaníceného evolucionistu, je jejich manipulace s Gouldovým modelem *punctuated ekvilibrium* (tj. modelem přerušovaných rovnováh). *Scientific American* říká:

Každý, kdo je obeznán s díly paleontologa Stephena Jay Goulda z Harvardské univerzity ví, že kromě spoluautorství modelu přerušovaných rovnováh byl Gould jedním z nejvýmluvnějších obhájců a propagátorů evoluce. (Přerušovaná rovnováha naznačuje vysvětlení vzorců ve fosilním záznamu tak, že většina evolučních změn se měla odehrávat v geologicky krátkých intervalech – které však mohou představovat stovky generací.) Přesto kreacionisté rádi pitvají fráze z Gouldova obsáhlého díla, aby vyzněly tak, že on pochyboval o evoluci ... [SA 81]

Kreacionisté nic takového nedělají. Spíše dávají velmi jasně najevo, že Gould byl zarytý evolucionista, ale kritizoval mnohé aspekty dnešní neodarwinovské teorie. Citovat Goulda je naprosto poctivý způsob použití svědka protistrany.¹⁷

Přesto *Scientific American* pokračuje v zavádějícím zkreslování kreacionistických tvrzení:

... a představují teorii přerušovaných rovnováh jako něco, co umožňuje zhmotnění nových druhů přes noc nebo zrod ptáků z vajec plazů. [SA 81]

Tak zaprvé, většina kreacionistů prezentuje Gouldovy myšlenky správně, a tyto myšlenky nejsou výhradním vlastnictvím evolucionistů. Za druhé, dokonce i mnoho evolucionistů si myslí, že Gould si za to může z velké části sám, díky svým neuváženým (z evolučního pohledu) komentářům. Například Richard Goldschmidt proslul propagací teorie „nadějného monstra“, která skutečně říkala něco velmi podobného jako vylihnutí ptáka z plazího vejce. A poté Gould napsal článek nazvaný „Návrat nadějných monster“, kde říká:

Předpokládám však, že během příští dekády bude Goldschmidt ve světě evoluční biologie z velké části ospravedlněn.¹⁸

Pokud je v nějakých knihách nebo člancích napsaných mnou nebo mými kolegy nějaký citát „vytržený z kontextu“, rádi bychom se o něm dozvěděli, protože nám nejde o klamání lidí. Tam, kde se velmi zřídka takové věci v naší literatuře v průběhu let vyskytly, jsme je vždy ochotně opravili. *Scientific American* zakončuje diskusi o tomto typu „kreacionistického nesmyslu“ dalším rozmáchlým tvrzením, opět nepodloženým:

Pokud se setkáte s citátem nějaké vědecké autority, který zdánlivě zpochybňuje evoluci, trvejte na tom, abyste viděli toto prohlášení v kontextu. Téměř vždy se útok na evoluci ukáže jako iluzorní. [SA 81]

Jenže to můžeme z reálných zkušeností říci i my, že pokud je jakákoli vědecká „autorita“ konfrontována s obviněním proti stvoření nebo kreacionistům, měli bychom trvat na tom, že chceme vidět dokumentaci. Téměř vždy se totiž útok na stvoření ukáže jako iluzorní.

Klam zvaný „elephant hurling“

V debatách existuje taktika, známá jako „elephant hurling“ (Poznámka překladatele: v češtině pro to výraz nemáme, ale volný překlad může být něco jako „zavalení slonem“). Ta vypadá tak, že kritik předkládá mocný balík informací o složitých otázkách, aby vyvolal dojem jejich závažnosti, ale skrytě doufá, že nahromaděním tak velkého množství argumentů, byť vytržených z kontextu, budou jeho myšlenky vypadat jako pravdivé. Také „opomene“ vzít v úvahu odporující data, obvykle proto, že nekriticky přijal argumenty své vlastní strany. Takového vrhače slonů bychom měli vyzvat, aby nabídl *konkrétní údaje* a pak zpochybnit jeho *výchozí předpoklady*.

Klasickým příkladem taktiky „zavalení slonem“ začíná i pamflet Johna Rennieho „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“:

Když před 143 lety Charles Darwin představil evoluční teorii prostřednictvím přírodního výběru, tehdejší vědci o ní vedli vášnivé debaty, ale obrovské množství nashromážděných důkazů z paleontologie,

genetiky, zoologie, molekulární biologie a dalších oborů postupně potvrdily nade vše pochybnost pravdivost evoluce. Dnes byla tato bitva vyhrána všude – kromě lidské fantazie. [SA 78]

Je pravda, že když Darwin představil svou evoluční teorii, čelil silné opozici. Avšak jeho rozhodující opozice pocházela od *vědců*¹⁹ a velká část jeho podporovatelů pocházela od kompromisních duchovních, jako byl reverend Charles Kingsley, který uplatnil evoluční teorii na lidi ve snaze potvrdit, že Afroameričané a australští Aboriginci nemožnou pochopit evangelium, protože se ještě natolik nevyvinuli.²⁰

Popravdě řečeno, *Scientific American* podceňuje vliv evoluce na „lidskou fantazii“. Žel, přestože se mnozí Američané stále hlásí k víře ve stvoření a odmítají evoluci, zdá se, že mnozí jsou již ve svém myšlení „evolucionizováni“. To se projevuje v rozšířené představě, že jejich osobní víra by neměla zasahovat do jejich veřejného života. Je smutné slyšet vyznávající křesťany říkat že nedopustí, aby jejich víra ovlivňovala jejich veřejnou politiku, jako např.: „Osobně jsem proti potratům, ale nebudu svou víru vnucovat těhotné ženě, která musí mít právo vlastní volby“, přestože nenarozené dítě žádnou možnost „volby“ nemá. Ateisté však velmi rádi ovlivňují svou vlastní vírou veřejnou politiku a vnučují své názory lidem – sotvakdy slyšíme: „Já osobně jsem pro potraty, ale svůj názor na nevinné nenarozené děti nechci nikomu vnucovat.“²¹

Z tohoto důvodu se křesťanské služby, jako je *Creation Ministries International* a další, nezaměřují pouze na evoluci samotnou, která sama o sobě povede jen málo ke změně životů a názorů, ale spíše na budování biblicky uceleného křesťanského světonázoru. Logickým důsledkem je pak odmítnutí evoluce (a milionů let).²²

Pokračováním taktiky „zavalení slonem“ ze strany *Scientific American* je opakování běžných útoků typu argumentačních faulů *ad hominem* na inteligenci kreacionistů a jejich domnělou hrozbu pro pokrok „moderní vědy“ (jak se tvrdí o evoluci):

Je trapné, že ve 21. století, ve vědecky nejvyspělejšímu národu, jaký kdy svět poznal, mohou kreacionisté stále přesvědčovat politiky, soudce a obyčejné občany, že evoluce je vadná, nedostatečně podložená představa. Usilují o to, aby se jako alternativa k evoluci vyučovaly ve vědeckých učebnách i kreacionistické myšlenky, jako je např. „inteligentní design“. [SA 78]

Možná, že Spojené státy jsou tím „vědecky nejvyspělejší národem, jaký kdy svět poznal“ právě proto, že to byl na Bibli nejpevněji založený národ, jaký kdy svět poznal! A to představuje víru v biblický popis Stvoření, Pádu a Potopy.²³

Připomínám, že CMI není lobbistická skupina a staví se proti legislativě *povinné* výuky stvoření. Není však nic špatného na poskytnutí právní ochrany učitelům, kteří chtějí předkládat vědecké argumenty proti posvátné krávi Evoluce. Přesto jsou představitelé *Scientific American* a inteligence zděšeni už jen pouhou možností:

V době, kdy šel tento článek do tisku, Ohio Board of Education debatoval o tom, zda takovou změnu nařídit. Někteří anti-evolucionisté, jako Philip E. Johnson, profesor práva na Kalifornské univerzitě v Berkeley a autor knihy *Darwin on Trial (Darwin před soudem)* připouštějí, že mají v úmyslu použít teorii inteligentního designu jako „klín“ pro znovuotevření vědeckých učeben diskusi o Bohu. [SA 78]

Diskutovat o Bohu ve třídách tolik děsí? Podle tohoto „uvažování“ by John Rennie musel odstřelit Rufuse Portera, věřícího v biblické stvoření, který právě za tímto účelem založil vlastní časopis *Scientific American*!

Rennie je si vědom, že odpovídat kreacionistům ve třídě je obtížné, přesto napadá jejich integritu:

Učitelé a další, čelící stálému tlaku, se mohou postupně dostat do situace, kdy budou muset obhajovat evoluci a vyvracet kreacionismus. Argumenty, které kreacionisté používají, sice jsou zpravidla pochybné a založené na nepochopení evoluce (nebo o ní rovnou lžou), ale množství a různorodost námitek může být ke škodě i dobře informovaným lidem. [SA 78]

Je vůbec možné, aby ti „dobře informovaní“ shledali kreacionistické argumenty jako přesvědčivé, když připustí jejich platnost? Přitom většina vědců, které *Scientific American* označil za „dobře informované“, ve skutečnosti ve své činnosti evoluci vůbec nevyužívají!

Přesto Rennie věří, že svým článkem o „kreacionistických nesmyslech“ plní svou povinnost udělat maximum pro podporu věci evolucionistů, kteří musí „čelit stálému tlaku“:

Abychom jim pomohli s odpověďmi, následující seznam vyvrací některé z nejběžnějších „vědeckých“ argumentů vznášených proti evoluci. Tím také směřujeme čtenáře k dalším zdrojům informací a zdůvodnění, proč věda o stvoření nemá ve třídách žádné místo. [SA 79]

Tím, že *Scientific American* shromáždil ty nejlepší „vědecké poznatky“ evolucionistů k „vyvrácení“ stvoření, nám všem vlastně prokázal službu. Zbývající kapitoly této knihy tedy podrobně ukáží, jak slabé jsou ty „nejlepší“ argumenty, což jednak podpoří věřící, ale bude to i výzvou pro nevěřící k přehodnocení svých domněnek o opodstatněnosti evoluční propagandy.

Odkazy a poznámky

1. D. Batten, 'It's Not Science.'
2. R. Lewontin, Billions and Billions of Demons, New York Review (9 January 1997): p. 31; Amazing admission.
3. S.J. Gould, Natural History 103(2):14, 1994.
4. D. Hull, The Effect of Essentialism on Taxonomy Two Thousand Years of Stasis (II), British Journal for the Philosophy of Science 16(61):1–18, 1965.
5. S.C. Todd, correspondence to Nature 410(6752):423 (30 September 1999); A designer is unscientific—even if all the evidence supports one!
6. G.A. Kerkut, Implications of Evolution (Oxford, UK: Pergamon, 1960), p. 157.
7. See C. Wieland, Beetle Bloopers, Creation 19(3):30 (June–August 1997);

- K. Ham, How Would You Answer? *Creation* 20(3):32–34 (June–August 1998); and R. Grigg, Information: A Modern Scientific Design Argument, *Creation* 22(2):50–53 (March–May 2000).
8. See also C.B. Thaxton, W.L. Bradley, and R.L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin* (New York, NY: Philosophical Library Inc., 1984); Q&A: Origin.
 9. <discuss.washingtonpost.com/wp-srv/zforum/01/evolution2_092601.htm>, last downloaded 1 September 2002.
 10. E. Scott, Dealing with Anti-evolutionism, *Reports of the National Center for Science Education* (4):24–28, 1997; quote on p. 26, with emphasis in original.
 11. K. Ham, Creation: 'Where's the Proof?' *Creation* 22(1):39–42 (December 1999–February 2000).
 12. The false claim of transitional forms between apes and humans is discussed in Chapter 12.
 13. A. Barnett, The Second Coming. Did Life Evolve on Earth More Than Once? *New Scientist* 157(2121):19, 1998.
 14. See Q&A: Bible.
 15. J.D. Sarfati, Loving God with All Your Mind: Logic and Creation, *Journal of Creation* 12(2):142–151 (1998).
 16. Examples are listed in D. Buckna, Do Creationists Publish in Notable Refereed Journals?
 17. See Don Batten, Did Creationists 'Hijack' Gould's Idea? *TJ* 16(2):22–24, 2002; Leading evolutionist, Stephen Jay Gould, dies.
 18. S.J. Gould, The Return of Hopeful Monsters, *Natural History* 86(6):22–30, 1977.
 19. See J. Foard, Holy War? Who Really Opposed Darwin? *Creation* 21(4):26–27 (September–November 1999).
 20. See R. Grigg, Darwin's Quisling, *Creation* 22(1):50–51 (December 1999–February 2000).
 21. The related fallacy that 'you cannot/should not legislate morality' has been refuted in many articles, such as Michael Bauman, Dispelling False Notions of the First Amendment: The Falsity, Futility, Folly of Separating Morality from Law, <<http://www.equip.org/articles/law-and-morality>>, Christian Research Institute.
 22. C. Wieland, CMI's views on the Intelligent Design Movement, 30 August 2002.
 23. See The Creationist Basis for Modern Science.

DÍL 2

TVRZENÍ:

Evoluce je dobře podpořena důkazy

*Evolucionisté tvrdí, že našli množství
pozorovatelných důkazů evoluce.*

Kapitola 4

Argument: Přírodní výběr vede ke speciaci

Evolucionisté říkají: „Bylo pozorováno, že přírodní výběr způsobuje hluboké změny v populacích – což poskytuje dostatek důkazů pro speciaci.“

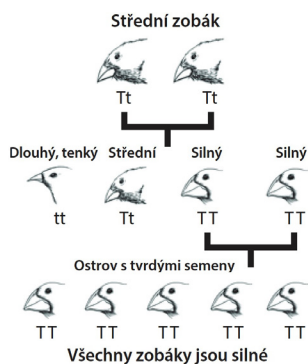
Galapážské pěnkavy – evoluce v akci?

Úvodní epizoda série PBS *Evolution* se z velké části věnuje galapážským pěnkavám – ty jsou považované za jeden z typických důkazů „evoluce v akci“. PBS však připouští, že Darwin v ptácích ani nerozpoznal pěnkavy a nedokázal určit, z jakého ostrova pocházejí. Nakonec se mu přesto podařilo tyto informace získat a dospěl k závěru, že jsou to přizpůsobení potomci pevninských pěnkav, tedy přesně tak, jak předpovídá biblický model Stvoření/Pádu/Potopy/Rozptýlení! Správně si uvědomil, že velikost zobáku pěnkavy je výsledkem adaptace na různé zdroje potravy.

PBS také mluví o změně délky zobáku kolibříků, kteří se tak přizpůsobili různým délkám květů, z nichž získávají nektar. Ale je tu opět stejný problém – na rozdíl od výběru z již existujících informací jsou pro tyto změny nutné nové informace, a k tomu nebyl předložen žádný důkaz.

Jak vypadá biblický kreacionistický model?

Snad nejčastěji opakovanou chybou, kterou evolucionisté při svých výpadech proti stvoření dělají je tvrzení, že evoluci dokazují „přírodní výběr“ a „speciace“, a vyvracejí tak biblický popis počátků. Svými účelově klamnými argumenty podsouvají myšlenku, že kreacionisté věří v „neměnnost druhů“. Komentáře seriálu *Evolution* televize PBS v *online kurzu pro učitele*:

Učení evoluce výslovně uvádějí toto prázdné tvrzení:

V kreacionismu jsou druhy popisovány v duchu víry jako „neměnné“ v tom smyslu, že v průběhu času nemění svou formu nebo vzhled.

Avšak žádný opravdový kreacionista speciaci nepopírá – ve skutečnosti je to důležitá součást kreacionistické biologie. V předchozí kapitole jsem ukázal, že skutečným problémem je, zda evoluce dokáže vysvětlit *nárůst obsahu genetické informace* – tedy dostatečné množství změn k tomu, aby se bakterie proměnily v člověka, a *nejen* nějakou jednoduchou změnu v průběhu času. Než odložíme k ledu ty liché argumenty evolucionistů k této otázce, může být užitečné podívat se podrobněji na kreacionistický model.

Biblické „druhy“ nejsou dnešní druhy

Kreacionisté vycházející z Bible věří, že Bůh stvořil různé *druhy* organismů, které se rozmnožovaly „každý podle svého druhu“ ([Gn 1:11](#),

12, 21, 24, 25). *Původně* tedy biblické druhy byly vzájemně odlišnými biologickými druhy, tj. byly to populace organismů, které se v rámci svého druhu mohly křížit a produkovat další plodné potomstvo, ale s jinými biologickými druhy to nebylo možné.

Ovšem kreacionisté poukazují také na to, že biblický „druh“ je obsáhlejší než nějaký z těch *dnešních* „druhů“. Každý z původních druhů byl stvořen s obrovským množstvím informací. Bůh se postaral o to, aby původní tvorové měli ve své genetické výbavě zabudovanou dostatečnou rozmanitost, aby se jejich potomci mohli přizpůsobit široké škále životního prostředí.

Na základě biblického kritéria pro druhy učinili kreacionisté několik poznatků o současných potomcích původních stvoření. Odvozují například, že pokud se dva moderní tvorové mohou křížit obvyklým oplodněním, pocházejí oba ze stejného (biblického) druhu.³ A také pokud se dva tvorové mohou křížit se stejným třetím tvorem, jsou všichni členy stejného druhu.⁴ Toto hybridizační kritérium je platným *operačním vymezením*, které v zásadě umožní výzkumníkům vytvořit seznam všech druhů. Důsledek je jednosměrný – hybridizace je důkazem, že dva tvorové *jsou* stejného druhu, ale nutně z toho *nevyplývá*, že pokud k hybridizaci *nemůže* dojít, pak *nejsou* členy stejného druhu (protože neschopnost hybridizace mohou způsobit i degenerativní mutace). Nakonec známe přece různé páry, které zrovna spolu nemohou mít děti, a přesto je neřadíme k jiné „rase“, natož k jinému druhu.

Poznámka překladatele: Oproti češtině, v angličtině existuje rozdíl mezi současným biologickým termínem pro druh (*species*) a stvořitelským/biblickým termínem pro druh (*kind*, vycházející z hebrejštiny: *baramin* – bara = stvořený, min = druh). Současní biologové označují mnoho dnešních příbuzných organismů za různé, a často i nové druhy (*species*), ty ale geneticky patří do jediného původního druhu (*baramin*). Plodně se nemohly křížit pouze původně stvořené druhy.

Hranice biblického druhu nemusí vždy odpovídat nějaké dané klasifikaci vytvořené člověkem, jako je „druh“ (*species*), rod, čeleď atd. To

ale není chybou biblického termínu pro druh (*kind*); ve skutečnosti je to důsledek nejednotnosti v lidmi vytvořeném klasifikačním systému. To znamená, že některé organismy klasifikované jako různé „druhy“ (*species*), a dokonce i různé rody nebo vyšší skupiny, mohou produkovat plodné potomstvo. Z toho vyplývá, že se jedná skutečně o stejný druh (*species*) s několika odrūdami, je tedy *polytypický* (má mnoho typů). Dobrým příkladem je velfin Kekaimalu, plodný kříženec mezi samcem kosatky černé (*Pseudorca crassidens*) a samicí delfína skákavého (*Tursiops truncatus*), tedy mezi dvěma různými tzv. *rody*.⁵ Více příkladů je v odkazu 3.

Biologové identifikovali několik způsobů, jak může ztráta genetické informace prostřednictvím mutací (chyb při kopírování) vést k novým druhům – např. ztráta schopnosti proteinu rozpoznávat „ochranné“ znaky, „skákající geny“, přírodní výběr a genetický drift. Když probíhají tyto mutace v malých populacích, může to mít někdy za následek sterilitu či neživotaschopné potomky. Dále změny trylků nebo barvy peří mohou vést k tomu, že ptáci již nerozpoznají partnera, takže se již nebudou křížit. V každém případě se tak vytvoří nový „druh“ (*species*). Každý stvořený druh (*kind*) tedy mohl být předkem několika současných druhů (*species*).

Ale znovu je důležité zdůraznit, že s *reálnou* evolucí (GTE) nemá speciace nic společného, protože ta zahrnuje pouze *třídění* a *ztrátu* genetické informace a žádné *nové* informace nepřibývají.

Biblický model předpovídá rychlou speciaci

Biblický model Stvoření/Pád/Potopa/Rozptýlení také předpověděl *rychlou* tvorbu nových odrūd a dokonce druhů. Je to proto, že všechny současné druhy suchozemských obratlovců musely vzejít z poměrně malého počtu zvířat, která vystoupila z Archy teprve asi před 4 500 lety. Naproti tomu Darwin si myslel, že normálně tento proces trvá dlouhé věky. Ukazuje se však, že právě ty důkazy, o kterých evolucion-

nisté tvrdí že podporují jejich teorii, naopak podporují biblický model. Biologové identifikovali několik případů rychlé adaptace, včetně živo-rodek na Trinidadu, ještěrek na Bahamách, sedmikrásek na ostrovech Britské Kolumbie a myši domácích na Madeiře.⁶ Dalším dobrým příkladem je nový „druh“ komára, který se nemůže křížit s rodičovskou populací, vzniklý v systému londýnského metra („Tube“) za pouhých 100 let. Rychlá změna evolucionisty „ohromila“, ale kreacionisty mohla jen potěšit.⁷ To přiznává i časopis *Scientific American*:

V dnešní době i většina kreacionistů uznává, že testováním jak v laboratoři (zkoumáním buněk, rostlin a ovocných mušek), tak i v terénu (studie Petera a Rosemary Grantových o vývoji tvarů zobáků u galapážských pěnkav) byla potvrzena mikroevoluce. [SA 80]

Ale proč by měli kreacionisté takové věci popírat? Celá tato takzvaná mikroevoluce je součástí stvořeného a padlého světa, nikdy však nebylo pozorováno přidání nové genetické informace. Ve skutečnosti tyto pozorované druhy změn zavedly evoluční příběh nesprávným směrem.⁸ Časopis *Scientific American* tak byl nucen učinit zcela prázdné tvrzení o důkazech „zásadních“ změn:

Přírodní výběr a další mechanismy – jako jsou chromozomální změny, symbióza a hybridizace – mohou v průběhu času vést k zásadním změnám v populacích. [SA 80]

Opět se ptám: *Způsobují tyto „zásadní změny“ nárůst nových informací?* U žádné populace není vidět nic než *ztráta* informace a přizpůsobení se v rámci omezení informací, které již mají. Naproti tomu evoluce od mikroba k člověku vyžaduje něco naprosto jiného – postupné přidávání obrovského množství genetické informace, která je *nová* nejen pro danou populaci, ale i pro celou biosféru.

Slaměný panák 1: Přírodní výběr nemůže vysvětlit nové druhy

Scientific American chybně argumentuje stejným slaměným panákem jako PBS a neuvědomuje si, že kreacionisté nemají problém s přijetím nových odrůd (*species*) vznikajících v rámci daného druhu (kind). Kreacionisté uznávají, že výsledkem ztráty informací může být reprodukční izolace. (Viz komentáře výše.)

11. Přírodní výběr může vysvětlit mikroevoluci, ale už nemůže vysvětlit vznik nových druhů a vyšších řádů života.

Evoluční biologové rozsáhle psali o tom, jak přirozený výběr může produkovat nové druhy. Například v modelu zvaném Alopatrická speciace, který vyvinul Ernst Mayr z Harvardské univerzity, pokud by byla nějaká populace organismů izolována od zbytku svého druhu geografickými hranicemi, musela by čelit různým selekčním tlakům. V izolované populaci by se hromadily změny. Pokud by se tyto změny staly natolik významnými, že by se oddělená skupina nemohla s původním kmenem rozmnožovat nebo alespoň ne běžně, pak by tato skupina byla reprodukčně izolovaná a byla by na cestě stát se novým druhem. [SA 82]

Kreacionisté vskutku poukazují na to, že Mayrův alopatrický model může vysvětlovat vznik různých skupin lidí (nesprávně „ras“) poté, co zmatení jazyků v Babyloně přimělo malé skupiny obyvatelstva rozptýlit se po celé Zemi.⁹ Skupiny moderních lidí samozřejmě *nejsou* reprodukčně izolované, a tudíž jsou stále jediným biologickým druhem.

Také hornatá topografie místa přistání Archy by byla ideální pro geografickou izolaci, jak připomínají kreacionisté. To by umožnilo velkou diverzifikaci po Potopě z poměrně malého počtu druhů (~8 000) suchozemských obratlovců, a to díky rozdělování původní vysoké vybavenosti genetické variability.

Všimněte si, že i když může být reprodukční izolace prospěšná, co do informací je negativní změnou, protože blokuje výměnu genetických informací mezi populacemi.

Evolucionisté se chvástají, že přírodní výběr je z evolučních mechanismů nejlépe prozkoumaný, ale tyto studie ukazují, že to nemá vůbec

nic společného s evolucí složitějších forem života! Jediné, co pozorujeme je *odebírání* informací, nikoli jejich přidávání. Časopis *Scientific American* naznačuje, že k vysvětlení evoluce existují i další možné mechanismy, ale ani ty nemohou obstát:

Z evolučních mechanismů je nejlépe prostudovaný přírodní výběr, ale biologové jsou otevřeni i dalším možnostem. Předmětem neustálého zkoumání je potenciál neobvyklých genetických mechanismů způsobujících speciaci nebo vytvářejících složité funkce v organismech. Lynn Margulis z University of Massachusetts v Amherstu a i jiní jsou přesvědčeni o tom, že některé buněčné organely, jako jsou mitochondrie generující energii, se vyvinuly prostřednictvím symbiotického sloučení dávných organismů. [SA 82]

Endosymbiotická teorie má však mnoho problémů, především pak chybí důkazy, že prokaryotické buňky (označení pro evolučně velmi staré organismy, pozn. překl.) jsou schopné pohltnout jinou buňku a udržet ji živou. Problémem jsou také obrovské rozdíly v genech mitochondrií a prokaryot.¹⁰ *Scientific American* připouští, že k vysvětlení tajů přírody je otevřený jakémukoli jinému mechanismu – *pokud vylučuje Boha!*

Tudíž věda vítá možnost evoluce vyplývající ze sil nad rámec přírodního výběru. Ovšem tyto síly musí být ryze přírodní; není možné je připisovat působení tajemné tvůrčí inteligence, jejíž existence není vědecky prokázána. [SA 82]

Již dříve jsme tu ještě před zkoumáním důkazů (v [kap. 3](#)) citovali upřímnější doznání evolucionistů Lewontina a Todda o jejich *a priori* odmítání Designéra. Ale evoluční propaganda pro veřejnost i nadále tvrdí, že evoluce je přijímána čistě na vědeckých základech.

Slaměný panák 2: Evolucionisté viděli vývoj druhů

Scientific American se tímto slaměným panákem snaží udržet při životě „prokazatelnost“ dvou faktorů: přírodního výběru a speciace. Jenže informovaní kreacionisté neučí proti těmto biologickým procesům –

i když někteří zastánci „dlouhého dne“ ano, např. Hugh Ross (tj. dny stvoření jsou mnohem delší než 24 hod., pozn. překl.).¹¹

12. Nikdo nikdy neviděl vývoj nového druhu.

Speciace je nejspíš poměrně vzácným jevem a v mnoha případech může trvat celá staletí. [SA 82]

Může to trvat staletí, ale také *nemusí*. Ve skutečnosti může ke speciaci dojít mnohem rychleji, než si většina evolucionistů (a zastánců „dlouhého dne“) dokáže připustit. Kreacionisté podle biblického modelu Stvoření/Pád/Potopa/Rozptýlení očekávají rychlou *ne-evoluční* speciaci, jak jsme uvedli již dříve.

Kromě toho může být rozpoznání nového druhu ve fázi formování obtížné, protože biologové se někdy neshodnou na tom, jak nejlépe definovat druh. Nejrozšířenější definice je podle Mayrovy Koncepce biologických druhů, která definuje druh jako zřetelně odlišnou komunitu reprodukčně izolované populace – tedy společenství organismů, které se mimo svou komunitu běžně nemnoží nebo se nemůže množit. V praxi pak může být obtížné aplikovat tento standard na organismy izolované vzdáleností či terénem nebo vegetací (a samozřejmě, fosilie se nemnoží). Biologové proto obvykle používají jako vodítko pro určení příslušnosti k určitému druhu organismů jejich fyzické a behaviorální znaky. [SA 82]

Ano, s tím souhlasíme. Je důležité připomenout si tuto obtížnost v definování „druhu“ vždy, když evolucionisté tvrdí o kreacionistech, že nemají konzistentní definici „druhů“ (přičemž my ji máme, jak bylo uvedeno výše). Souhlasíme jistě i s tím, že *Scientific American* uznal nedávné experimenty, při nichž došlo k umělé speciaci:

Nicméně vědecká literatura obsahuje zprávy o zjevné speciaci u rostlin, hmyzu a červů. Ve většině těchto experimentů výzkumníci podrobili organismy různým typům selekce podle anatomických rozdílů, chování při páření, preference prostředí a dalších vlastností a zjistili, že vytvořili populace organismů, které se nemnožily s cizími jedinci. Například William R. Rice z Univerzity v Novém Mexiku a George W. Salt z kalifornské Univerzity v Davisu prokázali, že pokud vybrali

skupinu ovocných mušek podle jejich preferencí na určité prostředí a chovali tyto mušky odděleně po 35 generací, výsledné mušky se odmítaly množit s těmi z velmi odlišného prostředí. [SA 82–83]

Nic z tohoto není pro informované kreacionisty novinkou. Opět se nejedná o nové informace, ale o třídění a ztrátu již existujících informací.

Životní prostředí dokazuje evoluci?

Pokud evolucionisté tvrdí, že přírodní výběr je nejlépe prozkoumaným mechanismem evoluce, musí také na pozadí přírodního výběru vysvětlit procesy v reálném životě. Jejich diskuse o ekologii je sice velmi zajímavá (i věcná), ale o GTE nám neříká zhora nic.

Měníci se populace ve zdravých lesních ekosystémech

PBS 3 například věnuje značnou část prezentace důležitosti velkého masožravého predátora na vrcholu potravního řetězce ve zdravém lesním ekosystému, který v populaci lesa může působit drastické změny. K nakrmení 10 kg býložravce je potřeba 100 kg rostlin, což zase nakrmí 1 kg masožravce. Existence masožravců v ekosystému je tedy indikátorem zdraví ostatních zvířat a rostlin. Biolog Alan Rabinowitz z Wildlife Conservation Society později v programu tvrdí, že tento zdravý les je ukázkou „probíhající evoluce kolem nás“, ale tím nemyslí nic jiného než náhradu jednoho druhu za jiný. Ovšem nahrazování (požíráním) již *existujících* druhů zase jinými již existujícími druhy samozřejmě nemá naprosto nic společného se vznikem *nových* druhů s novými genetickými *informacemi*. Opět vidíme, že „evoluce“ je prázdným všezahrnujícím pojmem, kde jakákoli změna v populačních číslech je neopatrnému posluchači předhována jako důkaz teorie změn „od pěny z rybníka k člověku“.

Efekt zakladatele

Poté program PBS přechází k izolovaným biotopům a tzv. „efektu

zakladatele“. To je stav, kdy jeden chovný pár nebo březí samice kolonizují novou izolovanou nikou a nesou tedy jen zlomek genofondu od svých předků. Tudíž jejich potomci disponují také jen zlomkem původního genofondu, a tak se nakonec další populace může od staré velmi lišit. Toto však rovněž není vůbec dobrou zprávou pro možnost evoluce, protože nová populace má méně informací než ta stará.

Vetřelci — pryšec obecný

Dalším ekologickým tématem jsou invazivní rostliny – biologičti vetřelci, zkáza všech zemí, závislých na zemědělství a chovu dobytka, aby nakrmily své lidi a získaly příjmy z exportu. Vetřelci jsou často mobilnější a přizpůsobivější, takže vytlačují původní druhy. Rychlost šíření nežádoucích invazí značně zvýšila moderní technika, protože zvířata se převážejí na lodích a v nákladním prostoru letadel, a některé druhy byly vysazeny dokonce záměrně. Paleoekolog David Burney z Fordhamské univerzity zkoumal následky zavedení nových druhů Polynésany a poté Evropany na Havaji, a prohlásil:

Evoluce nyní vstoupila do nové etapy. Děje se něco zcela nového a souvisí to s tím, jak na evoluční proces působí lidé. [PBS 3]

Uf, tak tohle už unavuje – vždyť je to znovu jen další příklad nahrazení jednoho druhu jiným, což opět nemá naprosto nic společného s ukázkou toho, jak se mohly neživé částice proměnit v lidi.

Do Severní Dakoty zanesli průkopníci plevel z Ruska zvaný pryšec obecný, u něhož „hrozí, že vyhubí všechny původní traviny“. Na PBS chovatel dobytka tvrdil, že „je to rakovina země ... mění půdu na zcela nepoužitelnou“. Ve skutečnosti je to první tvrzení přehnané, a to druhé je otázkou úhlu pohledu – např. pro chovatele ovcí a koz to není žádný problém.

Chovatel řekl, že herbicidy jsou ale velmi drahé, a tak se moderátor ptá:

... co tedy zbývá? ... Řešením může být další vetřelec – toho vědci objevili při zkoumání příčin, proč se pryšec ve svém rodném Rusku „drží na uzdě“. Je to brouk *flea beetle* (dřepčík) – jde tedy o případ hašení evolučního ohně ohněm. [PBS 3]

Následují záběry, jak jsou z letadel shazovány krabice s dřepčíky, a poté moderátor říká:

Takže teď běžíme závod, o kterém většina lidí ani neví, že probíhá – abychom se o evoluci naučili co nejvíce, než bude příliš pozdě. [PBS 3]

Cože? Použití již existujícího škůdce na pryšec obecný má být „evoluce“? To už musí jít o to naprosto nejnižší vyjádření prázdnoty slova evoluce, a to dokonce i podle už tak žalostných standardů seriálu PBS. Farmáři přece používali takovou biologickou regulaci na základě selského rozumu už po celá staletí, dávno před Darwinem. Zajímavý je jeden z klasických případů úspěšné biologické regulace, kdy byl zdo-lán australský vetřelec, kaktus opuncie, zavedením kaktusové můry *Cactoblastis*. Vědec John Mann, který tímto způsobem zachránil Austrálii před ekologickým a ekonomickým kolapsem, byl za svůj výkon zahrnut množstvím uznání a cen. Nicméně Mann byl přesvědčeným biblickým kreacionistou, a krátce před jeho smrtí poskytl pro časopis *Creation* rozhovor.¹²

Symbióza

PBS 3 také popisuje brazilské listořezné mravence. Ti vytvářejí kolonie o počtu až osmi milionů jedinců a krájí listy na kousky, které pak přinášejí do mraveniště – ale nekonzumují je. Jiní listořezní mravenci je totiž mulčují a kompost pak používají k pěstování houbové „zahrady“. Houba se používá jako potrava pro mladé mravence, kteří by bez ní nepřežili, ale současně je také houba závislá na mravencích, kteří jí poskytují kompost.

Nicméně i tato houbová zahrada má svůj „plevel“, jedovatou plíseň, která silně brzdí růst houby. Zjistilo se, že někteří mravenci mají na

obranu proti plísni bílý voskový povlak, o němž je nyní už známo, že jde o povlak z bakterií, produkujících antibiotika a ta zabíjejí plísně.

Producenti v této fázi seriálu podle všeho doufají, že diváci jsou natolik omámeni evolucí, že ani není třeba předložit nějaké důkazy. Pro skalního evolucionistu může být považován za „důkaz“ evoluce každý jev. Takže v tomto případě se ani neobtěžují vysvětlit, jak se taková složitá symbióza mohla vyvinout a omezí se na tvrzení, že bakterie a plísně jsou produkty závodů v boji o přežití, trvajících 50 milionů let.

Model predátor – kořist, hnací síla evoluce?

I když evolucionisté mluví o přírodním výběru a speciaci, přesto rádi zdůrazňují krveprolití a násilí, které tyto biologické změny mají pohánět. Vidí totiž „Přírodu, rudou v zubech a drápech“, řečeno slovy známé fráze z velmi dlouhé básně z roku 1850 *In memoriam, AHH* od Alfreda Lorda Tennysona (1809–1892). V debatách ji s oblibou vytahují jako „zdrčující“ důkaz proti křesťanům a věří, že u nich vyvrátí možnost dobromyslného, moudrého Stvořitele – a budou následovat Darwina. Skutečnost, že Tennysonova báseň předcházela Darwinovo dílo *O původu druhů* dává tušit, že Darwin byl filozofickými myšlenkami své doby značně ovlivněn.

Jenže takový názor přehlíží v biblické historii zjevnou událost – Adamův hřích a následné Boží prokletí pro celé stvoření, jak vysvětlím dále. Žel, mnozí v „hnutí inteligentního designu“ se odmítají odvolat se na Bibli, která poskytuje *jedinou* přijatelnou odpověď, takže jsou tímto argumentem zaskočení.¹³ Při bližším zkoumání tedy model predátor – kořist svědčí naopak o přesnosti biblického popisu a nenabízí nic, co by vyřešilo základní trhlínu obecné evoluční teorie: odkud se vzala nová genetická informace?

4. díl série PBS *Evolution* se záměrně snaží ukázat, že evoluci řídí nejvíce právě tyto násilnické biologické síly, a nikoli environmentální, a to

především na základě obsáhlých rozhovorů s ateistickým sociobiologem Edwardem O. Wilsonem. Název epizody PBS 4, „Evoluční závody ve zbrojení!“ odráží zápas mezi predátorem a kořistí: jestliže si kořist vyvine silnější obranné mechanismy, potom aby útočník přežil, musí si vyvinout ještě silnější mechanismy, a naopak. Evoluční biologové za tím samozřejmě nevidí žádný plán: pouze přeživší kořist má *šanci* zkopírovat náhodné chyby ve svých genech, které jí poskytují silnou obranu a předávají tyto geny svým potomkům. Čelit těmto silnějším obranným mechanismům budou moci pouze ti predátoři, kteří *náhodou* mají mutace poskytující jim ještě lepší útočnou sílu, a kořist sežerou, zatímco ostatní vyhladoví a nebudou schopni předat své geny dál.

Ale jak bylo vysvětleno již dříve, reálná evoluce by vyžadovala takové změny, které *navyšují genetickou informaci*, zatímco součástí modelu stvoření jsou změny, které *nezvyšují informace*. Žádný z příkladů uvedených v epizodě 4 nedokazuje, že informace přibýly, takže evoluci nijak nepodpírají, ale zároveň nejsou proti stvoření.

Jedovatý mlok

PBS vede diváky do Oregonu, kde došlo k záhadné smrti kempujících turistů, a jak se poté ukázalo, v konvici na kávu byli nalezeni vaření mloci. Tito mloci s hrubou kůží (*Taricha granulosa*, český název *Taricha zrnitá*) vylučují svými kožními žlázami smrtelný jed natolik silný, že jeho množství o velikosti špendlíkové hlavičky může zabít i dospělého člověka. Jsou to nejsmrtelnější mloci na Zemi. Vědci tedy zkoumali, proč tento mlok má tak smrtící toxin.

Spekulovali o tom, že tuto „evoluci“ řídil nějaký dravec, a zjistili, že mlok má jediného predátora – užovku proužkovanou, *Thamnophis sirtalis*. Jed mloka většinu hadů zabije, ale užovka jen ztratí na několik hodin kontrolu nad svým svalstvem, i když i to může mít samozřejmě vážné následky. Mloci však mohli rovněž ovlivnit „evoluci“ hadů – ti totiž měli vůči toxinu mloků různé stupně odolnosti.

Jsou takové závěry správné? Částečně ano, protože predátor a kořist se navzájem ovlivňují, a v důsledku mutací a přírodního výběru mohou nastat změny. To by nemělo překvapit nikoho, kdo rozumí biblickému modelu Stvoření/Pád (co je to biblický kreacionistický model, viz výše), nicméně špatně informovaný evolucionista se může divit, že kreacionisté přijímají mutace a přírodní výběr. Jde tedy o důkaz evoluce od částic k lidem? V žádném případě. Opět neexistuje žádný doklad o tom, že změny tu navyšují genetickou informaci. Ve skutečnosti je to právě naopak.

Hady však tato rezistence přece jen něco stojí — pohybují se pomaleji. Protože televize PBS neposkytla žádné vysvětlení projevu aktivity jedu, je určité na místě navrhnout možný scénář vysvětlení tohoto jevu v biblickém rámci (námitky evolucionistů by byly pokrytecké, protože právě oni často vytvářejí hypotetické příběhy „jen tak ze vzduchu“ k vysvětlení toho, co nemohou pozorovat).

Předpokládejme tedy, že jed mloků u své oběti normálně reaguje s určitým neurotransmiterem a vytváří něco, co zastavuje všechny nervové impulsy, čehož následkem je smrt. Ale pokud had má nějakou mutaci, která *snížila* produkci tohoto neurotransmiteru, pak má jed také méně cílů, na které může působit. Další možností je hadí mutace, která změní přesnou strukturu neurotransmiteru tak, že jeho tvar již neodpovídá příslušnému proteinu. Každopádně by jed byl méně účinný. Zároveň by každá mutace také zpomalila nervové impulsy, čímž by se brzdil pohyb hadích svalů.

Obojí by tedy u hada znamenalo *ztrátu informací*, která však shodou okolností poskytuje výhodu. Toto není ani zdaleka jediný příklad. Nejznámější je srpkovitá anémie, což je běžná krevní porucha, kdy mutace u postiženého naruší tvorbu správného tvaru hemoglobinu a ten pak nemůže přenášet kyslík. U lidí, kteří mají dvě stejné kopie genu srpkovité anémie (jsou homozygotní), je anémie často smrtelná. Jenže tento zdeformovaný hemoglobin také odolává malarickým parazitům

(*Plasmodium*). Takže lidé, kteří jsou heterozygotni (vlastní normální i porušený gen) mají určitou výhodu v oblastech, kde převládá malárie, ačkoli polovina jejich hemoglobinu hůře přenáší kyslík. Dalším příkladem jsou bezkřídlí brouci, kteří přežívají na větrných ostrovech proto, že nelétají, a tudíž je vítr neodfoukne do moře.¹⁴

Stejně tak může dojít u mloka ke zvýšené sekreci jedu, aniž k tomu potřebuje nějaké nové informace. Jinou možností je také *ztrátová mutace*, která vyřadí gen zodpovědný za produkci jedu. V tom případě by u mloka došlo k jeho zvýšené produkci, což by sice mohla být určitá výhoda při obraně proti hadovi, ale jinak je to plýtvání zdroji.

Jsou tu ale i další podobné příklady, např. bakterie *Staphylococcus* se stane odolnou vůči penicilinu díky mutaci, která vypne gen pro kontrolu produkce penicilinázy, což je enzym, který ničí penicilin. Bakterie s touto mutací pak produkuje *nadměrné* množství tohoto enzymu, což má za následek odolnost i vůči obrovskému množství penicilinu. Ve volné přírodě je však tato zmutovaná bakterie v nevýhodě, protože vyrobou zbytečné penicilinázy jen plýtvá zdroji.

Jiným příkladem je u skotu tzv. *belgické modré plemeno*. To je pro chovatele hovězího masa velmi cenné, protože má o 20–30 % více svaloviny než průměrný skot, a jeho maso má nižší obsah tuku. Za normálních okolností je růst svalů regulován řadou proteinů, jako je např. *myostatin*. Nicméně belgické modré plemeno má mutaci, která gen myostatinu *deaktivuje*, tudíž svaly rostou nekontrolovaně a jsou obrovské. Tato mutace však nese svou daň ve snížené plodnosti.¹⁵ Za velmi svalnatý piemontský skot nese odpovědnost zase jiná mutace stejného genu. Na stejném principu vyšlechtili genetičtí inženýři svalnaté myši.

Ve všech těchto případech způsobuje mutace *ztrátu* informací, ačkoli může být považována za „prospěšnou“. Tudíž působí v *opačném* směru, než který vyžaduje evoluce od neživých částic k člověku – k té je nezbytný vznik *nových* informací.

Měl Bůh v plánu masožravost?

Původní strava lidí i zvířat byla podle Bible vegetariánská (Gn 1:29–30). Jak tedy kreacionisté vysvětlují dnešní masožravost? 4. epizoda série PBS *Evolution* ukázala mnoho příkladů zvířat zabíjejících jiná zvířata, což zrovna nevypadá jako „velmi dobré“ stvoření (Gn 1:31). Smrt byla podle Bible zavedena až Adamovým hříchem (Gn 2:17; Gn 3:17–19; Římanům 5:12; 1. Kor. 15:21–22). I když tyto verše výslovně mluví jen o lidské smrti, z Genesis 3 je jasné, že Adamův hřích měl i další nepříjemné důsledky, protože Adam byl ustanoven správcem stvoření. Reformátor Jan Kalvín komentoval slova z Genesis 3:19:

Proto můžeme vědět, že cokoli nezdravého je vytvořeno, není přirozeným ovocem Země, ale zkaženost tato má svůj původ v hříchu.¹⁶

To je podpořeno i Pavlovým učením z Římanům 8:20–22, že Bůh podrobil marnosti celé stvoření, a mnozí komentátoři jsou přesvědčeni, že Pavel narážel právě na Genesis 3. To dále podpírají i slova v Iz 65:25, ze kterých vyplývá, že v obnoveném stvoření už nebude žádná masožravost.

Bible konkrétně nevysvětluje, jak masožravost vznikla, ale jelikož stvoření bylo dokončeno 6. dnem (Gn 2:1–3), neexistuje možnost, že by Bůh stvořil potom ještě nová masožravá zvířata. Kreacionisté mají obecně tři vysvětlení, ačkoli každé závisí na konkrétním případě:¹⁷

1. Z Bible vyplývá, že hmyz není považován za žijící ve stejném smyslu jako lidé a obratlovci, proto je také Hebrejci nikdy neoznačují slovy *nephesh chayyah* („živá bytost/stvoření“), na rozdíl od lidí, a dokonce i od ryb (Gn 1:20, 2:7).
2. Ve vegetariánském způsobu života před Pádem mohlo fungovat mnoho útočných/obránných struktur. Například i dnes někteří mladí pavouci používají své síť k zachycování pylu k potravě,¹⁸ a je znám i případ lva, který nejedl maso.¹⁹ A pokud jde o jedy, jsou v malém množství pro konkrétní účely prospěšné.²⁰ Dokonce i PBS poukázala i na to, že mikrobi „podporují imunitní systém“ a že mnoho alergií může vznikat v důsledku úzkostlivě čisté společnosti.

3. Bůh o Pádu věděl předem, a tak naprogramoval stvoření s informacemi i pro konstrukční prvky útoku a obrany, které budou v prokletém světě potřeba. Tyto informace pak byly po Pádu „zapnuty“.

Pro jedovatého mloka se jeví jako nejlepší vysvětlení jeho molekulárních struktur smrtícího toxinu a jedovatých žláz na kůži řešení číslo 3. Mám za to, že obecně je bod číslo 3 tím nejlepším vysvětlením pro struktury, které vykazují znaky speciálního návrhu pro útok a obranu.

Evoluce patogenů

Pokud evolucionisté doufali, že najdou důkazy o právě probíhající evoluci, měli skvělou příležitost u patogenů. Bakterie mohou projít stovkami tisíc generací během několika měsíců, což odpovídá „milionům let“ u obratlovců. Ale i přesto, navzdory těmto rychlým změnám, jsou pozorované bakterie dnes v podstatě úplně stejné, jako bakterie získané z hrodek faraonů, a dokonce jako i ty, které byly objeveny v solných krystalech „datovaných“ na miliony let.²¹

HIV rezistence na léky

PBS 1 tvrdí, že Darwin ve skutečnosti neviděl evoluci v akci, ale my nyní ano. Virus HIV, který je příčinou onemocnění AIDS, si údajně vyvíjí odolnost vůči lékům rychleji, než my je dokážeme vyrobit. Virus se dokáže „vyvinout“ během minut až hodin, a proto může produkovat miliardy kopií denně. Jeden výzkumník řekl, že kdybychom neměli koncept evoluce, mohla by nás tato rychlá změna „zaskočit“. PBS se také pokusila chytit za srdce tím, že popisovala pacienty s AIDS jako „oběti evoluce“.

Tak zaprvé tu vidíme matení pojmů – HIV produkující HIV tu má prokázat, že neživé částice se mohou proměnit v lidi; jenže je to stále HIV – nezměnil se v nic jiného.

Za druhé, z PBS 4 jasně vyplývá, že tento příbuzný jev rezistence bakterií na antibiotika zaskočil lékařskou komunitu – to znamená, že nebyl předpovídan konceptem evoluce a zahrnut byl až dodatečně.

Za třetí, nebyly prokázány žádné nové informace, a další část programu ve skutečnosti ukázala, že tu jde o pravý opak. Veronika Millerová z Goethe University v Německu zkoušela u pacienta přerušit podávání veškerých antivirových léků. Bez nich se tedy mohlo několik přeživších („divokých“) forem viru, které původně infikovaly pacienta, lépe množit. Ukázalo se, že snadno vyřadily to obrovské množství rezistentních forem, vyvinutých v nemocnici. K tomu uvedla, že to bylo riskantní, protože původní typy viru jsou také nebezpečnější – tj. jsou účinnější než nové kmeny, které přežily dřívější léčbu medikamenty. Vynikající účinnost a reprodukční úspěšnost původních virů tedy znamená, že ostatní tzv. „vyvinuté“ kmeny získaly svou rezistenci opět jen díky *ztrátě* některých informací.

To by však nemělo překvapovat, protože totéž platí i v mnoha dalších případech antibiotické rezistence u bakterií. Například některé bakterie (viz Jedovatý mlok výše) mají enzym, který je obvykle prospěšný, ale umí také změnit antibiotika na jed. To znamená, že škodlivé není *samotné* antibiotikum, ale jeho vedlejší chemický produkt metabolismu bakterie. Tedy antibiotikum se stalo neúčinným proto, že tento enzym *vyřadila* mutace. Ale tato bakterie už je poškozena trvale, protože i enzym je vyřazen trvale, a tak bakterie ve volné přírodě už není schopna konkurovat původním odolným typům. Takže jak u HIV, tak u bakterie dochází ke *ztrátě* informací, což je pravým *opakem* toho, co vyžaduje evoluce.²²

Tuberkulóza a antibiotická rezistence

PBS popisuje mikroba jako „predátora“ lidí, ačkoli přesnější by bylo říkat „parazit“. Mumie ukazují, že Egypťany před 4 000 lety napadal bacil tuberkulózy (TBC). Tato černá smrt vyhladila v letech 1347–1351 celou třetinu evropské populace, a pandemie chřipky v letech 1918–1919 zabila 20 milionů lidí – tedy více než 1. světová válka, která tehdy právě skončila.

Po obou světových válkách byla antibiotika považována za „kouzelný

všelék“ a ještě v roce 1969 existovala optimistická tvrzení, že „infekční nemoci jsou už věcí minulosti“. Jenže nikdo nepočítal s rozmachem rezistence. To opět ukazuje, že bakteriální rezistence nebyla „předpovězena“ evolucí, ale ve skutečnosti jde o snahu vysvětlit tento jev jako důsledek evoluce až „ex post“, tj. dodatečně. Jak si ukážeme dál, neexistuje skutečně nic, co by podporovalo evoluci od molekul k člověku; ale naopak správně pochopený model stvoření dává důkazům dobrý smysl.

V PBS 4 se diskutovalo o novém kmeni TBC, který se objevil v ruském přeplněném vězeňském systému u podvyživených vězňů s oslabeným imunitním systémem. Jistý vězeň jménem „Saša“ (Alexandr) svou léčbu antibiotiky nedokončil. To umožnilo několika bakteriím přežít, neboť už měly vůči antibiotiku určitou rezistenci, a po ukončení léčby se znovu rozmnožily. Ale jak i samotný program jasně ukázal, zde se již rezistence vyskytovala, takže se vůbec *nejedná* o evoluci, ale naopak se *jedná* o přírodní výběr.

Tyto odolné bakterie však nejsou omezeny vězením, tudíž se rozšířily díky cestování. Například jedna 19letá ruská studentka „Anna“ měla kmen odolný vůči pěti antibiotikům. Imunologové předpovídali, že TBC si brzy může vyžádat 2–3 miliony životů ročně.

Ale jak jsme si ukázali, neexistuje žádný důkaz o tom, že jakákoli antibiotická rezistence byla způsobena navýšením genetické informace. Výše uvedený příklad ukazuje, že informace *již byly přítomny* a již dříve jsem vysvětlil, jak může *ztráta* informace vyvolat rezistenci. Někdy si bakterie mohou navzájem předávat geny výměnou plazmidů, a někdy tyto geny způsobí rezistenci. Avšak tyto příklady samozřejmě nezahrnují žádné nové informace vyprodukované v biosféře.

Evoluce méně škodlivých bakterií?

Paul Ewald z Amherst College na PBS 4 tvrdil, že „evoluce“ nemusí být jen problémem, ale může být také využita k „evoluci“ méně škod-

livých bakterií. Pokud se patogen šíří těsným kontaktem mezi lidmi, pak je údajně v jeho nejlepším zájmu, aby lidé nebyli tak nemocní, že by se nemohli pohybovat. Jenže tyto patogeny šířené vodou a hmyzem bývají smrtící.

V roce 1991 v Jižní Americe bylo během epidemie cholery nakaženo milion lidí a 10 000 z nich zemřelo. Tato bakterie (*Vibrio cholerae*) se rozšířila kontaminovanou vodou, takže si „vyvinula“ vysoký stupeň toxicity. Řešením bylo vyčistit vodovodní systém, takže bakterii mohla šířit jen zdravější část populace. Bakterie se tedy „vyvinula“ v méně nebezpečnou, a u mnoha infikovaných lidí se dokonce neobjevily ani příznaky.

Ale opět jsme u stejné věci: zde se vskutku jedná pouze o přírodní výběr, jehož výsledkem je změna *Vibrio cholerae* na *Vibrio cholerae*! Neexistuje žádný důkaz, že byly vyprodukovány nějaké nové informace, jde tu jen o volbu již existující genetické variace.

PBS 4 srovnávala tento jev se šlechtěním domácích psů z vlků, ale i v tomto případě jde opět pouze o *ztrátu* informací.

Patogeny a stvoření

Někteří lidé si kladou otázku, jak choroboplodné zárodky zapadají do biblického rámce, když Bůh stvořil všechno „velmi dobré“. V tomto pojetí jsou nemoci pochopitelně důsledkem až Pádu – jenže jak je to možné, když Bůh Tvůrčím týdnem dokončil Své dílo? To nám pomůže pochopit jev popsáný v předchozí části. Ten jasně ukazuje, že i smrtící choroboplodný zárodek může mít svou neškodnou variantu, která žádné onemocnění nezpůsobuje. Něco takového bylo zjevně stvořeno již během Tvůrčího týdne – dokonce i dnes hraje bakterie cholery *Vibrio cholerae* důležitou roli v ekosystémech brakických vod a ústí řek, a stejně tak mohl mít i její originál svou roli ve vzájemném soužití s lidmi. Nejspíš i její toxin má v malém množství prospěšnou funkci, jako většina jedů. Virulence se objevila až po Pádu, kdy přírodní vý-

běr volil s přibývajícím kontaminací vody varianty, produkující stále více a více toxinů.

Pro tento proces nebyly nutné žádné nové informace. Je prokázáno, že *ztráta chemotaxe* — tj. schopnost pohybovat se v reakci na změny chemické koncentrace — výrazně zvyšuje infekčnost modelu cholery u myších mláďat.²³

Je tu ale i další stav, kdy samotná bakterie nenese gen pro toxin chole-ry, napadající střeva. Ten je kódován mírným bakteriofágem zvaným CTXφ, který se pak vkládá do bakteriálního genomu. Jiné bakterie, které jsou normálně nevirulentní, se stanou virulentními po infekci fágem, obsahujícím geny pro toxiny, včetně těch, které způsobují zá-škrť, shigelózu (bacilární úplavice) a botulismus.

Jiným takovým příkladem virulence na principu ztráty informací jsou mykoplazmata, tj. nejmenší známé sebe-reprodukcující organismy (pa-razitické bakterie bez buněčné stěny a s počtem genů méně než 1 000, které se nacházejí v dýchacím systému a v urogenitálním traktu lidí). Např. ztráta genetické informace u syntézy aminokyselin může vést k tomu, že mykoplazmata se pro své přežití stávají stále více závislý-mi na svých hostitelích.²⁴ Některá vodítka k možnosti nezhoubné role virů před Pádem můžeme získat z funkcí, které mají i dnes. Viry jsou neživé subjekty, které fungují podobně jako semena a spory, a přenášejí geny mezi rostlinami a zvířaty. Také pomáhají udržovat půdu úrod-nou, zachovávat čistotu vody a regulovat plyny v atmosféře.²⁵ Znovu tedy vidíme, že údajné důkazy pro evoluci ve skutečnosti podporují model Stvoření/Pád.

Mohla se vyvinout imunita?

V PBS 4 se Stephen O'Brien z National Cancer Institute zabýval tím, proč se u velkých koček „vyvinula“ odolnost vůči nemoci, pro člověka jinak smrtelné. U koček totiž existuje tzv. virus kočičí imunodeficiency (FIV), který může vyvolat příznaky podobné onemocnění AIDS. Věří

se, že původní předkové koček byli virem téměř vyhubeni, ale někteří měli rezistentní geny. A FIV se prý potom vyvinul v mírný virus.

Zajímavější bylo tvrzení, že asi 10 procent lidské populace má jakousi „monstrózní mutaci“, která uděluje rezistenci vůči HIV. Nakonec se však ukázalo, že jde o *ztrátu* některých receptorů na imunitních buňkách, které jinak brání viru HIV se k nim připojit. Opět i zde platí, že tato změna je v *opačném směru*, než který vyžaduje proměna od neživých částic po člověka.

Jak vidíme, od mykoplazmat po velké kočky, přes TBC a jedovaté mloky neexistuje sebemenší důkaz, který by mohl vysvětlit evoluci nové genetické informace, ale naopak tato ztráta dobře zapadá do biblického modelu stvoření.

Odkazy a poznámky

1. P.R. Grant, Natural Selection and Darwin's Finches, Scientific American 265(4):60–65 (October 1991).
2. See Carl Wieland, Darwin's Finches: Evidence supporting rapid post-Flood adaptation, Creation 14(3):22–23 (June–August 1992).
3. F.L. Marsh, Variation and Fixity in Nature (Mountain View, CA: Pacific Press, 1976), p. 37.
4. Wm. A. Dembski, Mere Creation: Science, Faith and Intelligent Design, Basic Types of Life, by S. Scherer (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1998), p. 197.
5. Donald Batten, Ligers and wholphins? What next? Creation 22(3):28–33 (June–August 2000).
6. David Catchpoole and C. Wieland, Speedy species surprise, Creation 23(2):13–15 (March–May 2001).
7. See C. Wieland, Brisk biters, Creation 21(2):41 (March–May 1999). Return to text.
8. See C. Wieland, The evolution train's a-coming, Creation 24(2):16–19 (March–May 2002).
9. Otázku lidských „ras“ podrobněji vysvětluje 18. kapitola knihy od D.

- Batten, D. Catchpoole, J. Sarfati, and C. Wieland, *The Creation Answers Book* (Creation Book Publishers, Brisbane, Australia: CMI, 2006).
10. See D. Batten, Did Cells Acquire Organelles Such as Mitochondria by Gobbling Up Other Cells?
 11. Viz Deset hlavních rozdílů a podobností mezi kalendářním dnem a délkou dne kreacionistů.
 12. Rozhovor s kreacionistou a expertem na biologickou regulaci, Dr John Mann, M.B.E., *Creation* 5(2):20–21, October 1982.
 13. See C. Wieland, CMI's views on the intelligent design movement, 30 August 2002.
 14. See C. Wieland, Beetle bloopers: Even a defect can be an advantage sometimes, *Creation* 19(3):30 (June–August 1997).
 15. J. Travis, Muscle-bound Cattle Reveal Meaty Mutation, *Science News* 152(21):325 (22 November 1997).
 16. J. Calvin, *Genesis, 1554* (Edinburgh, UK: Banner of Truth, 1984), p. 180.
 17. Toto téma je podrobněji popsáno v 6. kapitole knihy of D. Batten, D. Catchpoole, J. Sarfati, and C. Wieland, *The Creation Answers Book* (Creation Book Publishers, Brisbane, Australia: CMI, 2006).
 18. See Pollen-eating spiders, *Creation* 22(3):5–7 (June–August 2000); *Nature Australia* (Summer 1999–2000): p. 5.
 19. D. Catchpoole, The lion that wouldn't eat meat, *Creation* 22(2):22–23 (March–May 2000).
 20. See J. Bergman, Understanding Poisons from a Creationist Perspective, *Journal of Creation* 11(3):353–360, 1997.
 21. D. Batten, Frankenstein foods? *Creation* 24(4):10–13 (September–November 2002).
 22. Pro více informací o resistanci bakterií a virů vůči lékům viz C. Wieland, Superbugs not super after all, *Creation* 20(1):10–13 (Dec. 1997–Feb. 1998)
 23. C. Wieland, Has AIDS Evolved? *Creation* 12(3):29–32 (June–August 1990)
 24. J. Sarfati, Anthrax and antibiotics: Is evolution relevant? 15 November 2001.
 25. D.S. Merrell et al., Host-induced Epidemic Spread of the Cholera Bacterium, *Nature* 417(6889):642–644 (6 June 2002).
 26. T.C. Wood, Genome Decay in the Mycoplasmas, *Impact* 340, October

2001; icr.org/article/genome-decay-mycoplasmas.

27. C. Wieland, Diseases on the Ark (Answering the Critics), Journal of Creation 8(1):16–18, 1994, explains important related concepts.
28. J. Bergman, Did God make pathogenic viruses? Journal of Creation 13(1):115–125, 1999.

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

Kapitola 5

Argument: Některé mutace jsou prospěšné

Evolucionisté říkají: „Bylo pozorováno, že mutace a další biologické mechanismy vytvářejí v organismech nové rysy.“

Když evolucionisté začnou mluvit o mutacích, pak dobře vědí, že přírodní výběr sám o sobě nemůže vysvětlit vznik nové genetické informace. Nějak ale musí vysvětlit zavedení zcela nových genetických instrukcí pro peří a další úžasné rysy, které v „jednodušších“ formách života nikdy neexistovaly. Vkládají tedy svou víru v mutace.

Nicméně nemají *žádnou* odpověď na skutečné vědecké námitky kreacionistů, proto při obhajování mutací jako mechanismu pro vytváření nového genetického kódu útočí na slaměného panáka, tj. na účelově zkreslenou verzi kreacionistického modelu. *Scientific American* tuto obvyklou taktiku slaměného panáka přejímá a v souladu s tím dává i svou odpověď:

10. Mutace jsou pro evoluční teorii nezbytné, ale mutace mohou pouze vyřadit určité rysy. Nemohou vytvářet nové vlastnosti.

Naopak, biologie katalogizovala mnoho vlastností produkovaných bodovými mutacemi (změny přesných pozic v DNA organismu) – například odolnost bakterií vůči antibiotikům. [SA 82]

Toto je závažné překroucení formulace kreacionistického argumentu. Problémem nejsou *nové vlastnosti*, ale nová genetická *informace*. Rezistence na antibiotika není v žádném známém případě výsledkem nových informací. Naopak existuje několik způsobů, jak vyvolat tuto odolnost *ztrátou* informace, jak již bylo uvedeno. Také jsme různými způsoby poukázali na vznik nových, dokonce i užitečných vlastností adaptačního charakteru v důsledku *ztráty* genetické informace (což lze očekávat právě od mutací).

Komplexní účinky mohou mít také mutace, které vznikají v rodině homeoboxových (Hox) genů regulujících vývoj u zvířat. Hox geny vydávají instrukce k tomu, kde mají vyrůst nohy, křídla, tykadla a další části těla. A pak například mutace zvaná Antennapedia u ovocných mušek způsobuje to, že na místě, kde mají vyrůst tykadla jí vyrostou nohy. [SA 82]

A opět, ani zde nejsou žádné nové informace! Mutace hox genu (viz další text) vede k tomu, že již existující informace jsou zapnuty na nesprávném místě.¹ Hox gen pouze přesměroval nohy na špatné místo; ve skutečnosti nevyprodukoval žádnou z informací, podle nichž se budují nohy, což např. u mravenců a včel představuje úžasný komplex mechanických a hydraulických ústrojí, umožňující tomuto hmyzu přilnout k povrchu.²

Tyto abnormální končetiny sice nejsou funkční, ale jejich existence ukazuje, že genetické chyby mohou vyprodukovat složité struktury, které pak může přírodní výběr testovat pro možnost použití. [SA 82]

Tak to je vskutku ohromující — přírodní výběr dokáže „testovat možnost použití“ nefunkčních (tj. *nevyužitelných*!) končetin na špatném místě. Takové deformace by byly účinnou překážkou pro přežití.

Genové spínače: nástroj evoluce?

William Bateson (1861–1926), který v roce 1909 obohatil náš slovník o slovo „genetika“ zjistil, že embryím někdy vyrostou části těla na ne-

správném místě. Z toho vyvodil teorii, že existuje více řídících center: základní, pro jednotlivé části těla, a další pro kontrolu správného umístění těchto částí.

Toto prozkoumal Ed Lewis a v roce 1995 získal Nobelovu cenu za objev malé sady genů (geny *Hox* či *Homeobox*), které ovlivňují různé části těla. Plní funkci „architektů těla“, a pokud zmutují, mohou způsobit „dramatické“ změny. V tomto směru bylo provedeno množství experimentů na ovocných muškách (*Drosophila*), kde mutace byly vyvolány jedy a zářením.

Ovšem problém je v tom, že takové mutace jsou vždy škodlivé. PBS 2 ukázala mušky s párem křídel navíc, ale už zamlčela, že křídla byla při letu *překážkou*, protože neměla žádné doprovodné svalstvo. Přírodním výběrem by byly tyto mušky *odstraněny*.

Walter Gehring z University of Basel (Švýcarsko) nahradil gen potřebný pro vývoj oka u ovocné mušky odpovídajícím genem z myši. U mušky se i přesto vyvinuly její normální oči, tj. složené oči, nikoli oči typu čočka/kamera. Tento gen se u hmyzu i savců nazývá *eyeless gen* (*bezoký* či *slepý gen*), protože pokud tento gen chybí, žádné oči se nevytvoří.

Nicméně odlišností mezi různými zvířaty je mnohem víc. *Eyeless gen* je pouze *spínač* — zapíná genetickou informaci potřebnou pro oči. Jenže evoluce vůbec nejdřív potřebuje vygenerovat nějaké nové informace, které by se teprve potom mohly zapnout. A informace nutné k sestavení složeného oka se výrazně liší od informací potřebných k sestavení oka typu čočka/kamera. Obdobně *stejný* spínač v elektrické síti může zapnout lampu nebo notebook, ale to jistě nedokazuje, že lampy se vyvinula v notebook!

Přesto program říká, že *eyeless gen* je jedním z mála společných genů používaných v embryonálním vývoji mnoha zvířat. To bylo ilustrováno pomocí diagramů. Údajně jediné, co evoluce potřebovala udělat bylo přeskupit balíčky informací do různých kombinací.

Ale jak bylo ukázáno, známé mutace v těchto genech způsobují zrůdnosti a různé spínače se velmi liší podle toho, co zapínají nebo vypínají. Navíc tyto geny začnou spínat až poté, co se embryo vyvine do svého základního stavu podle tělesného plánu – před svou aktivací tedy zjevně nemohou být příčinou tohoto plánu! Ale s odkazem na existenci *jediného* Stvořitele dávají pak tyto společné geny dokonalý smysl.

Zvýšené množství DNA neznamená zvýšení funkcí

Biologové objevili celou řadu mechanismu, které mohou způsobit radikální změny v množství DNA v našem organismus. Jde o duplikaci genů, polyploidii, inzerci (vkládání) atd., avšak to nepomáhá vysvětlit evoluci. Tyto mechanismy nevytvářejí nic nového – představují pouze navýšení *množství* DNA, nikoli však navýšení funkčnosti genetické *informace*. Makroevoluce nutně vyžaduje konkrétní *nové* geny (například pro tvorbu peří u ptáků), ale *Scientific American* toto jednoduché rozlišení zcela pomíjí:

Molekulární biologie navíc objevila mechanismy takových genetických změn, které přesahují rámec bodových mutací, a tudíž rozšiřují možnosti výskytu nových vlastností. Funkční moduly v genech mohou být propojeny nebyvalými způsoby. Celé geny pak mohou být náhodně duplikovány v DNA organismu, a tyto duplikáty se mohou díky volným mutacím změnit na geny pro nové, složitější rysy. [SA 82]

Zdvojnásobení všech chromozomů u rostlin, ne však u zvířat (snad až na vzácné výjimky), může vést k tomu, že jedinec se již nemůže křížit s rodičovským typem – tomu se říká *polyploidie*. Čistě technicky to sice lze nazvat novým druhem (díky získané reprodukční izolaci), avšak nebyly vytvořeny žádné nové informace, došlo pouze k opakování zdvojování již *existujících* informací. Pro srovnání – pokud by závada v tiskárně způsobila, že každá stránka knihy bude vytištěna dvakrát,

nestane se tím více informativnější než ta správná kniha. (Možná by odvážní studenti mohli požádat své evoluční profesory, zda mohou dostat lepší ohodnocení za odevzdání dvou kopií stejného úkolu.)

Duplikace jednoho chromozomu je obvykle škodlivá, jako v případě Downova syndromu. Inzerce je zase velmi účinný způsob úplného zničení funkčnosti existujících genů. Biofyzik Dr. Lee Spetner ve své knize *Not by chance! (Náhodně ne!)* analyzuje příklady mutačních změn, které měly podle tvrzení evolucionistů způsobit nárůst informací, a ukazuje, že ve skutečnosti jde o příklady *ztrát specifických funkcí*, což prakticky znamená snížení informace (jak lze očekávat i podle informační teorie).

Evolucionistická „představa duplikace genu“ spočívá v tom, že existující gen může být zdvojen, přičemž jedna kopie normálně funguje dál, zatímco druhá kopie je nadbytečná a nijak se neprojevuje. Zbavila se tedy vlivu selekčního tlaku a může volně mutovat. Nicméně pokud jde o produkci nových validních informací, jsou takoveto „neutrální“ mutace zcela bezmocné. Dawkins a další zdůrazňují, že jediným možným naturalistickým vysvětlením nesmírně rozmanitého designu v přírodě (který podle Spetnera a dalších prý není dobrý) je přírodní výběr. Podle jejich názoru, náhodné změny vytvoří novou funkci, pak se tento nadbytečný gen nějak projeví a je doladěn působením přírodního výběru.

Tento „nápad“ je jen hodně rozmáchlé, avšak prázdné gesto. Spoléhá na nahodilé události při kopírování, pak se geny „nějak“ vypnou, opět náhodně zmutují na cosi, co připomíná novou funkci, a pak se znovu nějak zapnou, aby je přírodní výběr mohl vyladit.

Kromě toho se mutace nevyskytují pouze v duplikovaném genu; vyskytují se v celém genomu. V důsledku toho jsou všechny škodlivé mutace ve zbytku genomu vyřazeny smrtí nezpůsobitelných jedinců. Výběrové mutace v cílovém duplicitním genu jsou extrémně vzácné –

mohou představovat pouze 1 část ku 30 000 genomu zvířat. Čím větší genom, tím větší i problém, protože ve větším genomu je nižší poměr mutací, které může tvor udržet bez katastrofických odchylek; tím pak ale trvá ještě déle, než v duplikovaném genu dojde k *nahodilé* mutaci, natož k té žádoucí. Jednoduše nebylo dost času na to, aby takový naturalistický proces mohl vysvětlit to množství přesných genetických informací, jak je vidíme v živé přírodě.

Potenciální „informační prostor“ v rámci jediného genu je tak obrovský, že náhodné změny bez nějaké řídicí síly nikdy nemohou přijít s novou funkcí, a to si uvědomuje i Dawkins a další. K nalezení něčeho užitečného tímto procesem nemůže být nikdy dost „pokusů“ (generací mutujících organismů). Vezměme v úvahu, že průměrný gen s tisícem párů bází představuje $4 \times 1\,000$ možností – to je 10^{602} (srovnejte s počtem atomů ve vesmíru, odhadovaným na „pouze“ 10^{80}). Pokud by každý atom ve vesmíru představoval jeden „pokus“ za každou milisekundu po dobu předpokládaných 15 miliard let vesmíru, pak by v genu mohlo proběhnout maximálně 10^{100} pokusů. A i když vezmeme v úvahu skutečnost, že do určité míry může být funkčních více než jedna sekvence, nemůže tento „neutrální“ proces najít žádnou sekvenci se specifickými (užitečnými) vlastnostmi.

Dawkins a spol. mají tedy stejný problém jako zastánci teorie neutrálního výběru. S přibývajícimi znalostmi molekulárních základů biologických funkcí došlo k rychlé expanzi dosud známého „informačního prostoru“, a tak mutace a přírodní výběr – ať už s nebo bez duplikace genů či jakéhokoli jiného známého přírodního procesu – nemohou vysvětlit neredukovatelně komplexní povahu živých systémů.

Přesto má *Scientific American* tu drzost tvrdit:

Srovnáním DNA široké škály organismů se ukazuje, že toto [duplikace genů] je způsob, jakým se globiny krevních proteinů vyvíjely po miliony let. [SA 82]

Zde se jedná o *hemoglobin*, životně důležité červené krevní barvivo, přenášející kyslík. Ten má čtyři polypeptidové řetězce a železo. Evolucionisté věří, že se vyvinul z proteinu obsahujícího železo přenášejícího kyslík, zvaného *myoglobin* nacházející se ve svalech, a který má pouze jeden polypeptidový řetězec. Nicméně neexistuje žádný *důkaz* o tom, že duplikace genu plus přírodní výběr přeměnily jedno-řetězcový myoglobin na čtyř-řetězcový hemoglobin. Stejně tak neexistuje ani vhodné vysvětlení toho, jaké měly hypotetické meziprodukty selektivní výhody.

Ve skutečnosti je navrhovaná evoluce hemoglobinu mnohem komplikovanější, než uvádí *Scientific American*, a k pochopení toho je potřeba už poněkud pokročilejší biologie. Globinové řetězce alfa a beta jsou kódovány v genech na různých chromozomech, takže jsou exprimovány (vyjádřeny) nezávisle na sobě. Tato exprese musí být přesně řízena, jinak vznikají různé typy anémie zvané *talasémie*. Nezbytný je také protein zvaný AHSP (stabilizační protein alfa hemoglobinu), který, jak už samotný název napovídá, stabilizuje α -řetězec a také jej přivádí do β -řetězce. Jinak by se α -řetězec vysrážel a poškodil červené krvinky.

AHSP je jedním z mnoha forem třídy proteinů nazývaných *chaperony*, které řídí skládání jiných proteinů.³ A toto je další hlavolam pro chemické evoluční teorie – jak se mohly první proteiny správně poskládat bez chaperonů? A jak se *mohly* složit chaperony, když i ony samotné jsou komplexními proteiny?⁴

Určení mutací zvyšujících funkční informace sice má možná své malé místo v celé evoluční diskusi, přesto však zůstává kritickým „slabým článkem“ v logickém sledu. PBS, *Scientific American* a veškeré další pro-evoluční propagandistické mašinérie dosud nedokázaly najít jediný důkaz, který by mohl podepřít tento chatrný domeček z karet.

Odkazy a poznámky

1. Viz D. Batten, Hox (homeobox) Genes—Evolution's Saviour?
2. D. DeWitt, Hox Hype—Has Macro-evolution Been Proven?.
3. Viz J. Sarfati, Startling Stickiness, Creation 24(2):37 (March–May 2002).
4. A. Kihm et al., An Abundant Erythroid Protein That Stabilizes Free-haemoglobin, Nature 417(6890):758–763 (13 June 2002); comment by L. Luzzatto and R. Notaro, Haemoglobin's Chaperone, same issue, p. 703–705.
5. Viz S.E. Aw, The Origin of Life: A Critique of Current Scientific Models (PDF), Journal of Creation 10(3):300–314, 1996.

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

Kapitola 6

Argument: Společný design ukazuje na společného předka

Evolucionisté říkají: „Studie objevily udivující podobnosti v DNA a biologických systémech – to je spolehlivý důkaz toho, že život na Zemi má společného předka.“

Společné struktury = společný původ?

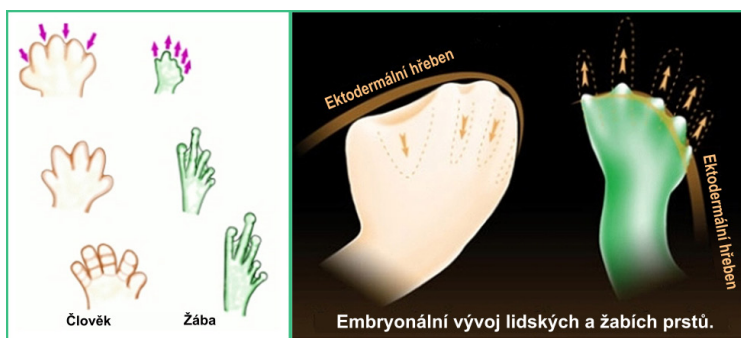
Zastánci evoluce ve většině argumentů předpokládají, že společné fyzické rysy, jako např. pět prstů u opic i lidí, ukazují na společného předka v dávné minulosti. Darwin se vysmíval myšlence, že společné struktury (homologie) svědčí spíše o společném Stvořiteli, než o společném předkovi (v dramatizaci programu PBS toto navrhoval Richard Owen při jeho setkání s Darwinem).

Avšak vysvětlení společným Designerem dává mnohem větší smysl díky nálezům současných genetiků, kteří zjistili, že i přes mnohé vnější podobnosti anatomických struktur, které viděl Darwin, je často velmi *rozdílný* jejich genetický plán. Dědí se *geny*, nikoli struktury *samy o sobě*. Dalo by se tedy očekávat, že podobnosti, pokud byly výsledkem společného evolučního předka, budou produkovány společným genetickým programem (to může, ale nemusí být případ společného

designu). Je zjevné, že v mnoha případech tomu tak není. Například pět prstů u žab a lidí – lidskému embryu se na konci končetiny vytvoří hřeben a pak se tkáň mezi prsty vstřebává; u žab vyrůstají prsty od základu směrem ven (viz obrázek níže). To je silným argumentem proti evolučnímu vysvětlení „společným předkem“ kvůli podobnosti.

Vývoj lidských a žabích prstů

Stylizované schéma ukazující rozdíl ve vývojových vzorcích lidských a žabích prstů.

Vlevo: U lidí se hřeben postupně rozdělí naprogramovanou smrtí buněk (*apoptóza*) na pět oblastí, z nichž se pak vyvinou prsty (prsty a palec). [Od TW Sadler, editor, *Langman's Medical Embryology*, 7. vyd. (Baltimore, MD: Williams a Wilkins, 1995), s. 154–157.]

Vpravo: U žab vyrůstají prsty od základu směrem ven díky dělení buněk. [Od MJ Tylera, *Australian Frogs: A Natural History* (Sydney, Austrálie: Reed New Holland, 1999), str. 80.]

Program PBS a další evoluční propagandisté tvrdí, že kód DNA je univerzální a je důkazem společného předka. To však není pravda – již od 70. let minulého století jsou známy výjimky v sestavení nejen mitochondriální, ale také jaderné DNA, a neustále se nalézají další případy.¹ Například u prvoka trepky *Paramecium* několik z 64 kodo-nů kóduje rozdílné aminokyseliny. Na tuto jasnou faktickou chybu v programu PBS upozornil Discovery Institute.² Některé organismy

také kromě hlavních 20 typů kódují jednu nebo dvě zvláštní aminokyseliny.³

Reakce mluvčí PBS Eugenie Scottové ukázala, že evoluční establishment se více zabývá propagací evoluce než vědeckou přesností. Místo aby připustila, že pořad PBS nemluvil pravdu, reagovala útokem a citované prohlášení s kritikou (prokazatelně oprávněnou!) označila za „tak bizarní, že je to až neuvěřitelné“. Potom sice pravdivost kritiky neochotně uznala, ale s tímto vysvětlením: „U těchto výjimek je však známo, že byly odvozeny z organismů se standardním kódem.“

Jinými slovy říká vlastně toto: „Upozorňovat na existenci skutečných výjimek bylo špatné, i když opravdu existují; a že PBS uváděla něco, co není pravda bylo správné, protože my dokážeme vysvětlit, proč to vždy není pravda.“

Jenže předpoklad, že „důkazem“ tohoto jejich vysvětlení je pravdivost darwinismu, vyvolává problém. O těchto údajných předchůdcích organismů totiž neexistuje žádný experimentální důkaz, protože nemáme jejich kód DNA. Je tu ale i teoretický problém, protože pokud změníme kód, vytvoří se chybné proteiny a organismus uhynie – ten přežije pouze tehdy, je-li kód ustálený. Discovery Institute prokázal také nelogičnost tvrzení Scottové.⁴ Není pochyb o tom, že většina kódu je univerzální, ale to přece nejlépe vysvětluje společný design. Ze všech milionů možných genetických kódů je pro ochranu před chybami optimální právě ten náš, nebo jemu podobný kód.⁵ Na druhou stranu výjimky maří evoluční vysvětlení.

Srovnávání DNA – záleží na interpretaci

Scientific American opakuje obvyklý argument, že srovnávání DNA pomáhá vědcům rekonstruovat evoluční vývoj organismů:

Makroevoluce se zabývá tím, jak se mění taxonomické skupiny nad úrovní druhů. Důkazy pro rekonstrukci možného příbuzenství různých organismů jsou často čerpány z fosilního záznamu a srovnáváním DNA. [SA 80]

Srovnávání DNA jsou jen podmnožinou argumentu o *homologii*, která však dává stejný smysl i v biblickém rámci. I společný *Návrhář* je rovnocennou interpretací, která dává *stejným* datům smysl. Architekt přece běžně používá stejný stavební materiál pro různé budovy, a výrobci automobilů běžně používají stejné díly v různých autech. Nemělo by nás tedy překvapovat, že Designer všeho živého použil stejnou biochemii a struktury u mnoha různých tvorů. A naopak, kdyby všechny živé organismy byly zcela odlišné, nevylučovalo by to další interpretaci, že bylo *mnoho* designerů místo jednoho.

Protože struktury a biochemické molekuly kóduje DNA, měli bychom očekávat, že nejvíce podobní tvorové budou mít i nejpodobnější DNA. Opice i lidé jsou savci s podobnými tvary, takže oba mají podobnou DNA. Také bychom měli očekávat, že lidé budou mít v DNA více podobností s dalšími savci, jako je např. prase, ne však s plazy, jako je chřestýš. A přesně tak to i je. Lidé se velmi liší od kvasinek, ačkoli i zde existuje určitá společná biochemie, a tak lze snadno předpokládat, že lidská DNA se bude od kvasinkové DNA lišit více než např. od opic.

Vidíme tedy, že obecný vzorec podobností může být vysvětlen i jinak, než pouze společným předkem (evolucí). Kromě toho v evolučním vysvětlení existuje několik záhadných anomálií – vzájemná podobnost mezi organismy, o kterých ale evolucionisté nevěří, že jsou spolu jakkoli příbuzné. Například u obratlovců se nachází hemoglobin, což je komplexní molekula, přenášející kyslík v krvi a je také příčinou její červené barvy. Jenže ten se nachází i u *různých* žízá, hvězdic, korýšů, měkkýšů, a dokonce i u některých bakterií. Dále, protein antigenního receptoru má stejně neobvyklou jednořetězcovou strukturu u velbloudů a žraloků vouskatých, jenže vysvětlení společným předkem žraloků a velbloudů nepřipadá v úvahu.⁶ A je tu ještě mnoho dalších příkladů podobností, které nemohla způsobit evoluce.

Pohaslá sláva „molekulárních hodin“

Scientific American opakuje známou kachnu o „molekulárních hodi-

nách“ v DNA, které nám mají poskytovat historii evoluce DNA od nej-jednodušší formy života až po člověka:

Evolucionisté však mohou citovat další podpůrné důkazy z molekulární biologie. Všechny organismy sdílejí většinu stejných genů, ale jak předpovídá evoluce, struktury těchto genů a jejich produktů se mezi druhy liší, v souladu s jejich evolučními vztahy. Genetici mluví o „molekulárních hodinách“, které zaznamenávají průběh času. Tato molekulární data rovněž ukazují, jak v rámci evoluce přecházely různé organismy mezi sebou. [SA 83]

Pravda je ovšem taková, že molekulární hodiny přinášejí evolucionistům řadu problémů. Nejsou to jen výše zmíněné anomálie nebo argumenty pro společného Designera. Tyto molekulární hodiny ve skutečnosti nepodporují postupnou pokračující evoluci, ale umožňují vytváření odlišných typů i v rámci řádných skupin, jak na to již upozorňoval ne-kreacionistický mikrobiolog Dr Michael Denton ve své knize *Evolution: A Theory in Crisis (Evoluce: Teorie v krizi)*. Například srovnáme-li sekvence aminokyseliny cytochromu C bakterie (prokaryoty) se široce rozmanitými eukaryoty, jako jsou kvasinky, pšenice, bourec morušový, holub a kuň, pak všechny tyto jmenované mají s bakterií prakticky stejný procentuální rozdíl (64–69 %). Mezi prokaryoty a eukaryoty neexistuje žádný přechodový cytochrom, a také ani náznak toho, že se „vyšší“ organismus, jako je kuň, liší větším procentuálním rozdílem než „nižší“ organismus, jako jsou kvasinky.

Stejná podobnost je pozorována při srovnání cytochromu C bezobratlého bource morušového s obratlovci jako jsou mihule, kapr, želva, holub a kuň. Všichni obratlovci mají stejnou odchylku jako bourec morušový (27–30 %). Stejně je to i při porovnání globinů mihule (údajně „primitivní“ kruhoústá neboli bezčelistnatá ryba) s kaprem, žábou, kuřetem, klokanem a člověkem – i ve všech těchto případech je přibližně stejný rozptyl (73–81 %). Cytochrom C ve srovnání mezi kaprem a skokanem volským, želvou, kuřetem, králíkem a koněm poskytuje konstantní rozdíl 13–14 %. Není tu ani stopa po nějaké řadě

mezilehlých článků od kruhoustých → přes ryby → obojživelníky → plazy → až po savce nebo ptáky.

Je tu ale ještě další problém pro evolucionisty: Jak mohly molekulární hodiny tikat tak rovnoměrně ve všech možných proteinech v tolika různých organismech? (a to neberu v úvahu některé již dříve zmíněné anomálie, které to celé ještě více zhoršují). Aby to fungovalo, musela by existovat konstantní rychlost mutací za jednotku času u většiny typů organismů. Ale *pozorování* ukazují, že konstantní rychlost mutací se váže na *generaci*, tudíž u organismů s krátkou generačním dobou, jako jsou bakterie, by měla být rychlost mutací vyšší a u slonů mnohem nižší. U hmyzu se generační doba pohybuje v časovém rozsahu od týdnů u much, až po mnoho let u cikád, a přesto neexistuje žádný důkaz o tom, že by se v rychlosti mutací mouchy od cikád lišily. Důkazy jsou tedy jasně *proti* domněnce, že pozorované vzorce jsou způsobeny mutacemi, nahromaděnými v průběhu času tak, jak se vyvíjel život.

Odkazy a poznámky

1. National Institutes of Health , 29 August 2002.
2. 10 September 2001 press release, PBS Charged with 'False Claim' on 'Universal Genetic Code' .
3. Některé jednobuněčné organismy a eubakterie kódují 21. nebo 22. aminokyselinu, selenocystein a pyrrolysin — viz J.F. Atkins and R. Gesteland, The 22nd Amino Acid, Science 296(5572):1409–10, 24 May 2002; commentary on technical papers on p. 1459–62 and 1462–66.
4. 20 September 2001, press release, Offscreen, 'Evolution' Spokesperson Tries to Tar Scientific Critics Who Are Ignored, .
5. J. Knight, Top Translator, New Scientist 158(2130):15, 18 April 1998. Přírodní výběr nemůže vysvětlit tuto optimalizaci kódu, protože neexistuje způsob, jak nahradit první funkční kód „lepší“ bez narušení funkčnosti.
6. Proceedings of the National Academy of Sciences, 95:11,804; cited in New Scientist 160(2154):23, 3 October 1998.

Kapitola 7

Argument: „Špatný design“ svědčí o zbytcích evoluce

Evolucionisté říkají: „Příroda je plná důkazů špatného designu, jako je „odpadní DNA“, zakrnělé orgány a nedokonalost očí – to jsou zjevné zbytky naší evoluční minulosti.“

Převrácené oko – doklad špatného designu?

Kenneth Miller, římskokatolický evolucionista, který měl v PBS 1 výsadní postavení tvrdí, že oko vykazuje „hluboké optické nedokonalosti“, což je důsledek „tápajícího“ a „slepého“ přírodního výběru. Miller však neuvádí žádné argumenty *na podporu* evoluce *jako takové* – nepředkládá žádný způsob postupného vývoje sítnice – takže jde čistě jen o napadání Designéra. Což je samozřejmě také útok na Millerovu darwinovskou verzi „boha“, který se rozhodl tvořit nepřímou (pomocí evoluce).

Miller oprášil starou kachnu o opačně napojené sítnici u obratlovců, jak to obvykle dělá i jinde. Moderátor dokonce tvrdil, že „nervy oka narušují obraz“ a že vážným problémem je i takzvaná „slepá skvrna“. Jenže tyto argumenty byly již dávno vyvráceny, jak si ukážeme dál.

Kdo z anti-kreacionistů něco takového tvrdí nebo chce dokonce prokázat, že v důsledku toho oko nefunguje správně, pak by bylo vskutku dobré, kdyby se nejprve o oko něco naučil (Miller nemá kvalifikaci ani ve fyzikální optice, ani v anatomii oka). Ve skutečnosti by každý inženýr nejspíš získal Nobelovu cenu, kdyby navrhl něco alespoň vzdáleně tak dobře jako je oko! Pokud Miller a producenti PBS nesouhlasí, pak je vyzývám, aby navrhli lepší řešení s veškerou univerzálností oka obratlovců (vnímání barev, rozlišení, vypořádání se s rozsahem intenzity světla, noční vidění i denní vidění atd.)! A to vše musí být provedeno za omezených podmínek embryonálního vývoje.

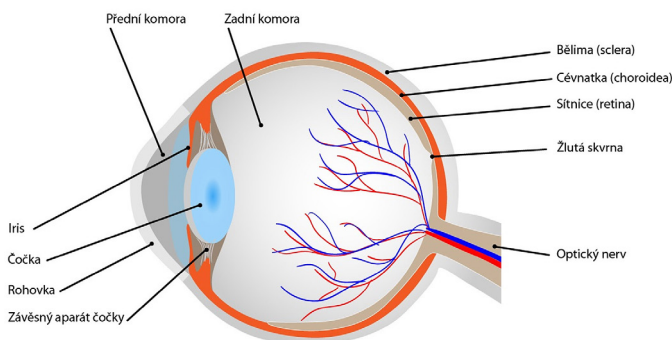
Sítnice dokáže detekovat i jediný foton světla, a je nemožné tuto citlivost ještě zlepšit! Navíc má *dynamický* rozsah 10 miliard (10^{10}) ku jedné; to znamená, že bude stále dobře fungovat v intenzitě 10 miliard fotonů. Současný fotografický film má dynamický rozsah pouze 1 000 ku jedné. Sám mám rozsáhlé zkušenosti s nejmodernějšími super-citlivými fotonásobiči a mohu říci, že dokonce i takto specializované vybavení se ani zdaleka nepřibližuje dynamickému rozsahu oka. Má PhD. práce a články publikované v sekulárních časopisech se do značné míry zabývají technikou zvanou *Ramanova spektroskopie*, která analyzuje extrémně slabý rozptyl při mírně odlišné frekvenci, než je frekvence dopadajícího laserového záření. Hlavním rizikem pro ty, kdo obsluhují zařízení Ramanovy spektroskopie je skenování na frekvenci dopadu – i jen slabý Rayleighův rozptyl na stejné frekvenci může fotonásobič vyhodit do povětří (ty novější mají už automatické vypínání). Bezpečně naskenovat linii Rayleighova rozptylu (kvůli kalibraci) se mi podařilo jen při zeslabení intenzity světla vstupujícího do fotonásobiče pomocí filtrů s faktorem 10^{-7} až 10^{-8} . Ale při vědomí toho, jak extrémní bezpečnostní opatření jsem musel přijmout, žasl jsem a obdivoval způsob, jakým je oko tak brilantně navrženo, když se dokáže vyrovnávat s daleko širším rozsahem intenzit.

Dalším ohromujícím konstrukčním prvkem sítnice je zpracování signálu, ke kterému dochází ještě před přenosem informace do mozku, ve vrstvách sítnice mezi gangliovými buňkami a fotoreceptory. Například

proces zvaný *extrakce hran* zlepšuje rozpoznávání okrajů objektů. Dr. John Stevens, docent fyziologie a biomedicínského inženýrství zdůraznil, že „k simulaci toho, co se odehrává v našem oku mnohokrát za sekundu, by superpočítač Cray potřeboval minimálně sto let“.¹ Analogové zpracování dat sítnice také spotřebuje mnohem méně energie než digitální superpočítače a je ve své jednoduchosti elegantní. Oko zde opět značně přesahuje jakoukoli lidskou technologii i v jiné oblasti.

Pokud je někdo skutečným *znalcem* očního designu, pak je to oftalmolog Dr. George Marshall, který řekl:

Názor, že oko je k sítnici napojeno opačně, pochází z nedostatku znalostí o fungování oka a jeho anatomii.

Stavba lidského oka. (Zdroj: <http://fb.lt.cz/skripta/xiii-smysly/1-zrakovy-system/>)

Vysvětlil, že nervy nemohou procházet za okem, protože tento prostor je vyhrazen pro cévnatku, která zajišťuje bohaté zásobování krve potřebné pro metabolicky velmi aktivní pigmentový epitel sítnice (RPE). Ten je nezbytný pro regeneraci fotoreceptorů a pro absorpci přebytečného tepla. Tudíž je naopak nutné, aby nervy byly vedeny vpředu. Tvrzení v programu PBS, že narušují obraz je zjevně neopodstatněné, protože nervy jsou díky své malé velikosti prakticky průhledné a mají také přibližně stejný index lomu jako okolní sklivce. Ve skutečnosti to,

co omezuje rozlišovací schopnost oka, je difrakce světelných vln v zornici (úměrná vlnové délce a nepřímo úměrná velikosti zornice), takže údajným vylepšením sítnice by se vůbec nic nezměnilo.

Je důležité si uvědomit, že onen „kvalitnější“ Millerův design s (prakticky průhlednými) nervy vedenými za fotoreceptory by vyžadoval:

Cévnatku před sítnicí – jenže cévnatka je neprůhledná díky červeným krvinkám, takže tento design by byl k ničemu, leda jako krvácející oko!

Fotoreceptory bez kontaktu s RPE a cévnatkou – takto by ale regenerace fotoreceptorů byla velmi pomalá, takže by trvalo nejspíš měsíce, než bychom se mohli znovu orientovat poté, co nás oslnil např. blesk fotoaparátu.

Někteří evolucionisté tvrdí, že tak nějak „správně“ je oko hlavonožců, tj. s nervy za receptory – a PBS během této části programu ukazovala fotografie těchto tvorů (chobotnici, olihně). Avšak ten, kdo si dal skutečnou práci a prostudoval tyto oči, by toto nemohl s čistým svědomím tvrdit. Hlavonožci ve skutečnosti nevidí tak dobře jako lidé, a struktura oka chobotnice je úplně jiná a mnohem jednodušší. Je to spíše „složené oko s jedinou čočkou“.

Na otázku, zda je obrácená sítnice opravdu špatný „design“, dává podrobnou odpověď oftalmolog Peter Gurney.² Ohledně tvrzení, že slepá skvrna je špatný design, zdůrazňuje, že slepá skvrna jednak zabírá pouze 0,25 % zorného pole, a je také daleko (15°) od osy vidění, tudíž na zrakovou ostrost v nejcitlivější oblasti sítnice přímo na zrakové ose připadá pouze asi 15 % foveoly (malá prohlubeň v sítnici s průměrem asi 0,35 mm, pozn. překl.). Takže tato údajná vada je pouze teoretická, nikoli skutečná. Slepá skvrna nepředstavuje ani takový handicap, aby bránila člověku s jedním okem v řízení osobního motorového vozidla. Hlavním problémem jednoho oka je pouze nedostatek prostorového vidění.

Program PBS také zdůvodňuje údajně špatný design sítnice tím, že se může oddělit a způsobit slepotu. To se ale u naprosté většiny lidí ne-

stává, což naopak ukazuje, že design je dobrý. Ve skutečnosti je odchlípení sítnice způsobeno spíše *sklivcem*, průhlednou výplní oka, která je s postupujícím věkem stále kapalnější oproti původnímu poměrně tuhému gelovému stavu. V takovém případě je zbývající gel odtlačen ze sítnice a zůstane jen v drobných otvorech, takže ostatní zkapalněný sklivec pak může sítnici nadzvednout. Jedním z nedávno navržených způsobů léčby je odčerpání kapaliny a vstříknutí magnetizovaného silikonového gelu, který lze následně přesunout na místo pomocí magnetického pole, aby sítnice byla zatlačena zpět a zablokovaly se otvory.³ Nahodilá selhání oka s přibývajícím věkem jen odrážejí fakt, že žijeme v padlém světě – takže to, co pozorujeme dnes, se mohlo z původního fyzicky dokonalého stavu zhoršit, kdy například k poruchám v důsledku stárí nedocházelo.

V odpovědi na další argumenty údajně „špatného designu“ je třeba vzít v úvahu dvě zásady:

1. Máme všechny informace/znalosti o dané problematice?
2. Mohl se od Pádu tento konkrétní biologický systém zhoršit?

K napadání se používají také podobné evoluční argumenty, jako jsou tzv. zakrnělé orgány (viz [Dodatek 1, arg. 3](#)), pandí palec a domnělá „odpadní“ DNA.

Pandí „palec“

Evolucionisté dlouho uváděli neohrabaně vyhlížející „palec“ pandy jako důkaz evoluce oproti inteligentnímu designu. Gould dokonce napsal v roce 1980 knihu s názvem *The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History* (*Pandí palec: Další projevy v historii přírody*), v níž říká, že pandí palec „v inženýrském zápolení žádnou cenu nezískal“.⁴

Nicméně při bližším zkoumání není na designu pandy vůbec nic neohrabaného.⁵ Naopak, tento „palec“ je součástí propracované a účinné uchopovací struktury, která umožňuje pandě strhávat listy z bambusových výhonků.⁶

Tvrzení, že palec pandy je jakýmsi druhem náhodného „udělátka“, je

pouze kouřovou clonou, která má odvést pozornost od skutečného problému – že evoluce jednoduše nedokáže vysvětlit, jak mohl život začít v nějakém jezírku a skončit u pandy.

„Odpadní“ DNA

Kdykoli evolucionisté objevili nějaké nové úseky DNA, které neměly žádnou známou funkci, rádi je popisovali jako „odpadní“ DNA, která je pozůstatkem evoluce. Například v organismech složitějších než bakterie obsahuje DNA oblasti zvané *exony*, které kódují proteiny, ale také nekódující oblasti nazývané *introny*. Introny jsou odstraněny a exony se „spojí“ dohromady, aby vytvořily mRNA (messenger RNA), která je nakonec dekodována a vzniká tak protein. K tomu je také nutný propracovaný ribonukleoproteinový komplex zvaný *spliceozom*. Ten se naváže na intron, na správném místě ho rozsekne a spojí exony dohromady. To musí probíhat ve správném směru a na přesném místě, protože pokud je exon spojen byť jen o jediné písmeno jinde, je to obrovský rozdíl.

Ale i bez zvláštního přemýšlení je zjevně absurdní, že by složitější organismy vyvíjely ke spojování intronů tak precizní ústrojí, které by bylo ve skutečnosti k ničemu. Přírodní výběr upřednostňuje takové organismy, které *neplýtvají* zdroji při práci genomu naplněného z 98 procent haraburdím. Pro tzv. „odpadní“ DNA bylo postupně odhaleno mnohé využití, jak v rámci celkové struktury genomu, tak i při regulaci genů a umožnění rychlé diverzifikace po Potopě.⁷ Poškození intronů může mít také katastrofální následky – jedním z příkladů je vymazání čtyř „písmen“ ve středu intronu, což zabránilo spliceozomu navázat se na něj, a intron zůstal v sekvenci.⁸ Mutace v intronech narušují tzv. genový imprinting, tedy proces, při kterém jsou exprimovány zvlášť pouze určité mateřské nebo otcovské geny, nikoli oba. Expres obou genů pak vede k řadě onemocnění a rakovině.⁹

Dr. John Mattick (evolucionista) z University of Queensland v Bris-

bane v Austrálii publikoval řadu prací s argumenty o tom, že nekódující oblasti DNA, či spíše jejich nekódující RNA „protějšky“, jsou důležité pro velmi spletité genetické sítě.¹⁰ DNA, mRNA a proteiny se vzájemně ovlivňují. Mattick je toho názoru, že introny fungují jako *uzly*, tedy spojovací body v síti. Introny poskytují mnoho dalších spojení a umožňují to, co se v počítačové terminologii nazývá multi-tasking a paralelní zpracování.

Toto v živých systémech umožňuje řídit pořadí, ve kterém jsou geny zapínány a vypínány. To znamená, že různým přepojováním sítě může být vytvářena ohromná variabilita mnohobuněčného života. Naproti tomu „první počítače byly něco jako jednodušší organismy, tedy velmi chytře navrhované, ale naprogramované jen pro jeden úkol v dané chvíli.“¹¹ Starší počítače byly velmi nepružné a k jakékoli změně činnosti vyžadovaly kompletní přenastavení sítě. Podobně i jednobuněčné organismy, jako jsou bakterie, si mohou dovolit být nepružné, protože se nevyvíjejí z embryí jako mnohobuněční tvorové.

Mattick se domnívá, že tento nový systém se „nějak“ vyvinul (navzdory neredukovatelné složitosti) a následně umožnil evoluci z jednoduchých organismů v množství dalších složitých forem života. Stejný důkaz lze však lépe interpretovat v biblickém rámci – ano, tento systém opravdu umožňuje vývoj mnohobuněčného organismu z „jednoduché“ buňky – jenže tou buňkou je oplodněné vajíčko. A to samozřejmě dává mnohem větší smysl, protože oplodněné vajíčko již má v sobě veškeré naprogramované informace pro vývoj komplexní formy života z embrya. Je to také příklad dobré ekonomiky návrhu, poukazující na *jediného* Designéra na rozdíl od mnoha. V kontrastu s tímto by první jednoduchá buňka, z níž by se měl vyvinout komplexní spojovací systém, k němu neměla žádné informace.

Mattick má zčásti pravdu, pokud jde o diverzifikaci života. I kreacionisté věří, že po Potopě se život diverzifikoval. Toto rozrůznění však nepřinášelo žádné *nové* informace. Podle některých kreacionistů by

mohla určitá část právě nekódující DNA umožnit rychlejší diverzifikaci¹² a Mattickova teorie by tak mohla poskytnout ještě další mechanismus.

Evolucionisté sice vytvořili dlouhou řadu příkladů „špatného designu“, ale při bližším pohledu z tohoto seznamu nic neobstojí.

Odkazy a poznámky

1. Byte, April 1985.
2. P. Gurney, Is our „inverted“ retina really „bad design“? Journal of Creation 13(1):37–44, 1999.
3. New Scientist 174(2338):18, 13 April 2002.
4. S.J. Gould, The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History (New York, NY: W.W. Norton & Co., 1980), p. 24.
5. Viz John Woodmorappe, The Panda thumbs its nose at the dysteleological arguments of the Atheist Stephen Jay Gould, Journal of Creation 13(1):45–48, 1999.
6. H. Endo et al., Role of the Giant Panda's „Pseudo-thumb“, Nature 397(6717):309–310, 1999.
7. Pro přehled, viz L. Walkup, Junk DNA: Evolutionary Discards or God's Tools? Journal of Creation 14(2):18–30, 2000.
8. P. Cohen, New Genetic Spanner in the Works, New Scientist 173(2334):17, 16 March 2002.
9. Don Batten, „Junk“ DNA (again), Journal of Creation 12(1):5, 1998.
10. J.S. Mattick, Non-coding RNAs: The Architects of Eukaryotic Complexity, EMBO Reports 2:986–991, November 2001; embo-reports.oupjournals.org/cgi/content/abstract/2/11/986; M. Cooper, Life 2.0, New Scientist 174(2346):30–33, 8 June 2002; C. Dennis, The Brave New World of RNA, Nature 418(6894):122–124, 11 July 2002.
11. Cooper, see reference 10.
12. E.g., T.C. Wood, altruistic genetic elements (AGEs), cited in Walkup, reference 7.

Poznámka k citacím: Citace *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

Kapitola 8

Argument: Fosilní záznam podporuje evoluci

Evolucionisté říkají: „Paleontologové našli mnoho příkladů přechodových fosilií u tvorů jako jsou ptáci, velryby a koně.“

Tato kapitola pojednává o fosilním záznamu – a také o tom, jak osobní předpoklady silně ovlivňují jeho interpretaci, jak se evolucí předpovídané přechodové formy stále nenašly a postupně probírá některá běžná evoluční tvrzení. Poznámka: tato kapitola se nezabývá fosilním záznamem lidí, to je obsaženo v [Kapitole 12](#).

Fosilní záznam: výpověď o evoluci?

Scientific American tvrdí, že rozmístění fosilií v geologickém záznamu bylo evolucí předpovězeno, což je pro ni pádným důkazem. Jenže tato „fakta“ nedokáže udržet „na uzdě“.

Moderní lidské fosilie by se však neměly nacházet – a také se nena-
cházejí – uložené ve vrstvách jurského období (před 65 miliony let).
[SA 80]

Samozřejmě že v první řadě nevěřím milionům let (z několika důvodů, viz kniha *The Young Earth*¹), ale také dobře vím, že *Scientific Ame-*

rican vypustil jasný blábol i do svých vlastních řad. Evolucionisté totiž *nepřirazují* stáří 65 milionů let jurskému období, ale na rozhraní období K–T (křídý a třetihor). Jura je datována v rozsahu před 208–144 miliony let. Scientific American tuto chybu na svém webu opravil až teprve poté, co jsem k tomu zveřejnil protiargumenty na našem webu.

Nicméně i kdyby evolucionisté skutečně našli někde hodně hluboko v zemi pohřbené lidské fosilie, které by odporovaly jejich představám geologického sloupce a fosilního záznamu, snadno by takto „nesprávně umístěné fosilie“ přijali stejně, jako u živých exemplářů „starověké“ ryby Latimérie a borovice Wollemi z „dinosauří éry“. Z pohledu evolučního paleontologa jsou tyto nedávné nálezy stejně tak senzační, jako kdyby se našel živý dinosaur. A protože materialistické paradigma (interpretační rámec) je nedotknutelné, evolucionisté by dokázali vysvětlit nějakou „hodně starou“ lidskou fosilii tak, že by „přehodnotili“ její výskyt (přemístěním z původní hloubky pohřbení), nebo možná dokonce přiřazením takových kostí jinému tvorovi, protože konečkonců vždyť přece „víme“, že lidé nemohou být tak hluboko ve fosilním záznamu!

Dobrým příkladem takového „přehodnocení“ jsou známé fosilní stopy vzpřímeně kráčejícího dvounožce v africké oblasti Laetoli – Dr. Russell Tuttle z Chicagské univerzity prokázal, že jde o stejné druhy stop, jaké běžně vytvářejí bosí lidé. Ale protože jsou datovány na miliony let před tím, než podle evolucionistické víry přišli moderní lidé, jsou už z podstaty věci automaticky považovány za stopy australopiteků, přestože kosti chodidel australopiteků se od lidských podstatně liší. A pak, jako mávnutím kouzelné hůlky, jsou tytéž otisky vyhlášovány za důkaz toho, že australopitékové chodili vzpřímeně jako lidé – bez ohledu na to, že další aspekty jejich anatomie svědčí o opaku.²

Oproti evolučním předpokladům lze fosilní uspořádání vysvětlit stejně tak i v kreacionistickém rámci, který vůbec nemusí čelit takovým rozporům evolučního modelu.³ „Prameny velkých propastí“ ([Gn 7:11](#))

logicky nejprve pohřbily malé tvory z mořského dna. Také vodní rostliny byly většinou pohřbeny dříve než rostliny na pobřeží a na horách. Jako poslední byli pohřbeni pozemní tvorové, zejména savci a ptáci, kteří mohli uniknout do vyšších poloh. Inteligentnějším tvorům se také dařilo po nějakou dobu unikat, než přišel konec, přičemž jejich těla pak zůstala blíže povrchu, kde až následná eroze po Potopě zničila většinu důkazů o jejich existenci. Lidé byli nejodolnější ze všech, drželi se trosek a vorů, než nakonec i oni zemřeli; jejich plovoucí těla pak byla snadnou potravou pro lovící ryby, takže nemohly jen tak snadno zkamenět. Většina fosilií savců a lidí vznikla až po Potopě.

Existuje dostatek přechodových fosilií?

Evolucionisté si dobře uvědomují vážnost trhliny jejich zásadní argumentace – evoluce totiž předpovídá nespočetné množství přechodových forem – ale nemají nic než hrstku sporných vzorků. Přesto odmítají připustit závažnost celého tohoto problému. I *Scientific American* se drží této zásady a odpovídá ničím nepodloženým tvrzením, že přechodových fosilií existuje velké množství:

13. Evolucionisté nemohou prokázat žádné přechodové fosilie – tj. tvory, kteří jsou například napůl plazi a napůl ptáci.

Paleontologové ve skutečnosti znají mnoho konkrétních příkladů takovýchto fosilních mezičlánků mezi různými taxonomickými skupinami. [SA 83]

Pravda je však taková, že už sám Charles Darwin si dělal velké starosti s tím, že fosilní záznam nevykazuje to, co předpovídala jeho teorie:

Proč není každý geologický útvar a všechny vrstvy plné takových mezičlánků? Geologie jistě neodhalí žádnou takovou pečlivě odstupňovanou organickou návaznost; a toto je tou nejzřejmější a zároveň nejzávažnější námitkou, kterou lze proti mé teorii vznést.⁴

Gould pak řekl o mnoho let později:

Tato extrémní vzácnost přechodových forem ve fosilním záznamu dosud přetrvává jako obchodní tajemství paleontologie.⁵

Přesto však moderní evolucionisté včetně Goulda tvrdí, že nějaké přechodové formy existují, ale nakonec vždy jmenují tu stejnou hrstku sporných vzorků, namísto toho nesmírného množství, v němž Darwin doufal. Nejinak je tomu ze strany *Scientific American* níže.

Evoluce ptáků

Jednou z nejznámějších fosilií všech dob je *Archaeopteryx*, u něhož se kombinuje peří a kosterní struktury typické pro ptáky s rysy dinosaurů. [SA 83]

Toto sotva lze kvalifikovat jako fosilní „mezičlánek“; jde spíše o složeninu či koláž jako v případě ptakopyska. Alan Feduccia, světový odborník na ptáky z University of North Carolina v Chapel Hill – a sám evolucionista – říká:

Paleontologové se snažili přeměnit *Archeopteryx* v pozemského opeřeného dinosaura. Jenže on jím není. Je to pták, jeden z hřadujících ptáků. A žádné „paleontologické spekulace“ na tom nic nezmění.⁶

Archeopteryx měl plně utvořené peří pro létání (včetně asymetrických lopatek a břišních zpevňujících rýh, jaké mají moderní létaví ptáci), klasická eliptická křídla moderních lesních ptáků a velkou vidlicovitou kost k uchycení příslušných svalů pro zdvih křídla.⁷ Jeho mozek byl v podstatě stejný jako mají létaví ptáci, s velkým mozečkem a zrakovým centrem. Skutečnost, že měl zuby, nehraje vzhledem k jeho údajnému přechodovému stavu žádnou roli – zuby měla řada vyhynulých ptá-

Umělecké ztvárnění *Archaeopteryx*, Steve Cardno

ků, zatímco mnoho plazů nikoli. Stejně jako je tomu u ostatních ptáků, měl obě čelisti pohyblivé (horní i dolní). U většiny obratlovců, včetně plazů, je pohyblivá pouze dolní čelist.⁸ A konečně *Archaeopteryx* měl také pneumatizované obratle a pánev. To ukazuje na přítomnost jak krčního, tak břišního vzdušného vaku, tedy minimálně na dva z pěti vaků vyskytujících se u moderních ptáků. A na druhé straně to svědčí o tom, že tento údajně nejranější pták, jak ho označují evolucionisté, už vlastnil zcela jedinečný design ptačích plic.⁹

Dále Scientific American chrlí další nepodložené příklady:

Bylo také nalezeno několik dalších fosilií opeřených druhů, některé byly více ptačí a některé méně. [SA 83]

Nicméně na našich webových stránkách je zdokumentováno, že ti dva slavní údajně opeření dinosauři jsou podle „datování“ mladší než jejich domnělý potomek *Archaeopteryx*, a s vysokou pravděpodobností jde o nelétavé ptáky (*Protarchaeopteryx* a *Caudipteryx*). Další opěvovaný příklad, *Archaeoraptor*, se ukázal jako padělek.

Evoluce koně

Dalším oblíbeným důkazem série přechodových fosilií je poměrně kompletní sekvence koní. *Scientific American* směle tvrdí:

Evoluci moderních koní pokrývá souvislá řada fosilií už od maličkého prakoníka *Eohippa*. [SA 83]

Avšak ani toto neobstojí, stejně jako v případě *Archaeopteryxe*. Do konce i přední evolucionisté považují evoluci koně spíše za rozvětvený keř než za souvislou řadu (sekvenci). Jediný pakoník *Eohippus* je správně nazván *Hyracotherium*, a má vskutku jen málo toho, co ho může spojit s koňmi. Ostatní zvířata v tzv. „sekvenci“ ve skutečnosti vzájemně nevykazují téměř žádné větší rozdíly od dnešních koní. Takže jeden ne-kůň s mnoha odrůdami pravého koňského druhu jistě netvoří žádnou posloupnost.¹⁰

Měkkýši

Scientific American uvádí další nepravdivé tvrzení:

Fosilní lastury umožňují v průběhu milionů let zpětně vystopovat evoluci nejrůznějších měkkýšů. [SA 83]

A opět – co k tomu říci? Snad jen že autor článku ještě musí věřit dávno přežité báchorce „*Ostrea/Gryphaea*“, tj. že plochá ústřice (*Ostrea*) se postupně vyvíjela do stále svinutější formy (*Gryphaea*), až se dokázala sama zavřít. Kdysi byl tento příběh považován za klíčový důkaz evoluční linie ve fosilním záznamu. Nyní se však ví, že zavření bylo způsobeno vnitřním naprogramováním ústřice, která tak reagovala na prostředí neboli *ekofenotypové změny*.¹¹ Antikreacionista a neokatastrofista geolog Derek Ager tedy napsal:

Je jisté závažné, že téměř všechny evoluční příběhy, které jsem se naučil jako student, od Truemanových ústřic *Ostrea/Gryphaea* až po Carruthersovy korály *Zaphrentis delanoei*, byly nyní „přehodnoceny“. Podobně dopadlo i moje vlastní [sic] více než dvacetileté hledání evolučních linií mezi druhohorními ramenonožci *Brachiopoda* – ukázalo se, že jsou stejně tak nepolapitelné.¹²

Scientific American se v závěru své argumentace o přechodových fosiliích vysmívá požadavkům na skutečné přechodové fosilie těmito slovy:

Kreacionisté tyto studie o fosiliích zavrhnou. Tvrdí, že *Archeopteryx* není chybějícím článkem mezi plazy a ptáky – že je to pouze vyhyňulý pták s plazími rysy. Požadují po evolucionistech jakési podivné, chimérické monstrum, které nelze přiřadit do žádné známé skupiny druhů. [SA 83]

Ve skutečnosti však, jak bylo uvedeno, z té hrstky obvykle nabízených přechodových forem je většina jen vysněným přáním. Ne, kreacionisté jen dlouho požadovali jednoduše sekvenci tvorů s určitými vlastnostmi, které důsledně pokračují v řadě, jako např. 100 % noha/0 % křídlo → 90 % noha/10 % křídlo → ... 50 % noha/50 % křídlo ... → 10 % noha/90 % křídlo → 0 % noha/100 % křídlo.

Ale i kdyby kreacionisté přijali nějakou zkamenělinu jako přechodovou formu mezi dvěma druhy, stále budou trvat na tom, že chtějí vidět další zkameněliny mezi ní a prvními dvěma. A tyto frustrující požadavky mohou pokračovat *do nekonečna* a klást tak na stále neúplný fosilní záznam nepřiměřenou zátěž. [SA 83]

Zprvée, kreacionistům se tu opět připisuje víra v neměnnost druhů, tu však drží spíše zastánci kompromisů, jako je Hugh Ross. Kreacionisté především požadují od evoluce přechody mezi hlavními kategoriemi, jako např. mezi neživou hmotou a první živou buňkou, jednobuněčnými a mnohobuněčnými tvory a bezobratlými a obratlovci. Mezery mezi těmito skupinami jsou dostatečně velké, aby ukázaly nepodloženost evoluce od molekul k člověku.

Zadruhé, uvedený přechod mezi dvěma druhy (*species*, tedy odrůdami, pozn. překl.) je sotva nějaký argument, vždyť nám by stačila například fosilní přechodová forma mezi dvěma kmeny; a také není nic nerozumného na tom, když kreacionisté poukážou spíše na jednu větší mezeru než na dvě menší.¹³

Evoluce velryb?

Evoluce velryb je téma, které si zaslouží zvláštní pozornost. *Scientific American* tvrdí:

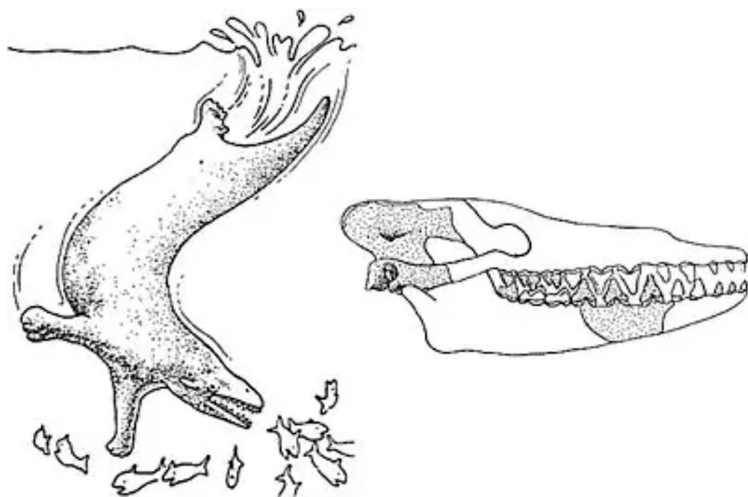
Velryby měly čtyřnohé předky, kteří chodili po souši, a k tomuto přechodu napomohli tvorové známí jako *Ambulocetus* a *Rodhocetus* [viz „Savci, kteří dobyli moře“, od Kate Wong, *Scientific American*, květen]. [SA 83]

Toto je obzvláště vážný příklad falešné argumentace formou úplného přehlížení roztržitosti důkazů.

Darwin stále věřil, že velryby se vyvinuly ze suchozemských savců, přestože to pro něho byl velmi svízelný problém. Paleontolog Phil Gingerich z Univerzity v Michiganu otevřeně řekl: „Je to skutečná záhada, z čeho se velryby původně vyvinuly.“ Ale v seriálu PBS *Evolution* působí dojmem, že jeho fosilní nálezy urazily k vyřešení této hádanky dlouhou cestu.

Gingerich objevil v Pákistánu několik fragmentů lebky tvora podobného vlku, který měl údajně vnitřní ucho jako velryba. Z toho však ani zdaleka není možné dělat nějaké závěry. Nebyla nalezena žádná postkraniální kostra, takže nemáme ani tušení, jak se pohyboval. To však Gingerichovi nebránilo napsat článek pro učitele ve školách s ilustrací zvířete, které se šplouchalo v moři, plavalo a chytalo ryby, a přesvědčivě bylo vyobrazeno jako mezičlánek mezi suchozemskými zvířaty a velrybami. Dále tvrdil: „*Pakicetus* je časově i svou morfologií dokonalým mezičlánkem, chybějící přechodovou formou mezi dřívějšími suchozemskými savci a pozdějšími plnohodnotnými velrybami.“¹⁴ Do očí bijící kontrast mezi rekonstrukcí a realitou ukazují obrázky níže.

Pakicetus: „Důkaz“ evoluce velryb?

Vlevo: Pakicetus podle dr. Gingericha.

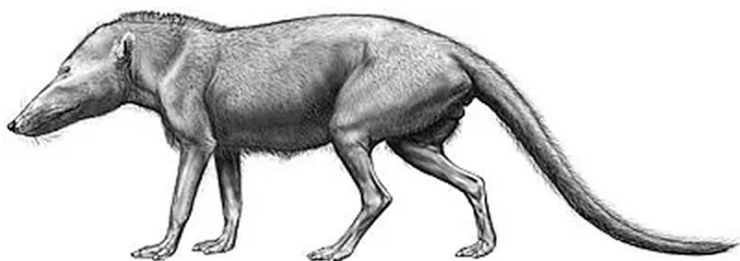
[J. Gingerich, *Geol. Educ.* 31:140–144, 1983]

Vpravo: Skutečně nalezené kosti (tečkované). Všimněte si, že pod lebkou není téměř nic. [Gingerich et al., *Science* 220:403–6, 1983]

Nicméně od doby vzniku seriálu PBS byl proveden další výzkum, který tuto rekonstrukci shodil do prachu. Toto nám ukazuje často se opakující jev v evoluční paleontologii. Mnohé z údajných přechodových

forem jsou založeny na drobných fragmentech pozůstatků, které jsou proto otevřeny různým interpretacím, založeným na vlastních předem přijatých závěrech. V případě evoluční předpojatosti to znamená, že takové pozůstatky jsou často interpretovány jako přechodové, jako tomu bylo u Gingericha, a stejně tak převládají i v tvrzeních o tzv. „lidoopech“. Pokud je však nalezeno více kostí, pak fosilie téměř vždy odpovídají buď jednomu nebo druhému typu, a jako přechodové formy pak již nejsou myslitelné. Je také pozoruhodné, že tyto údajné přechodové formy jsou v médiích často vytrubovány, zatímco o zdrojích a odkazech se obvykle mluví potichu nebo také vůbec.

Pakicetus

(Ilustrace: Carl Buell, www.neoucom.edu/Depts/Anat/Pakicetid.html)

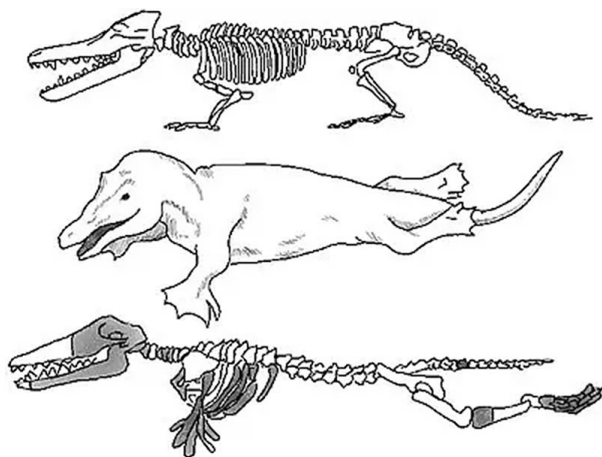
Přední odborník na velryby Thewissen a jeho kolegové objevili několik dalších kostí *Pakiceta* a publikovali svou práci v časopise *Nature*.¹⁵ Komentář k tomuto článku ve stejném čísle říká: „Všechny postkraniální kosti svědčí o tom, že pakicetové byli suchozemští savci, a ... ukazuje to, že zvířata byla běhavá a země se dotýkala pouze nohama“ (viz obrázek výše).¹⁶ To se ale velmi liší od Gingerichova obrázku vodního živočicha! I tak je z komentáře patrná evoluční předpojatost, neboť popisuje *Pakiceta* jako „pozemského kytovce“ a říká: „První velryby byly plně suchozemské a byly dokonce zdatnými běžci.“ Nicméně termín „velryba“ tu jistě ztrácí smysl, pokud jím lze popisovat suchozemské savce, a také zcela chybí sebemenší vysvětlení, jak mohlo dojít k evoluci ve skutečné mořské velryby.

Kromě toho jsou v rozporu s předchozími teoriemi o původu velryb i „pevná anatomická data“. Článek agentury Reuters zveřejněný v září 2001 říká:

Až dosud si paleontologové mysleli, že velryby se vyvinuly z mezo-nychtiánů, vyhynulé skupiny masožravců žijících na pevnině, zatímco molekulární vědci studující DNA došli k přesvědčení, že pocházejí z artiodaktylů [sudokopytníků].¹⁷

„Paleontologové – a já jsem jedním z nich – se mýlili,“ řekl Gingerich. Taková upřímnost je chvályhodná, a ukazuje, jak klamná je důvěra v domnělé „důkazy“ evoluce. Škoda, že Gingerich je i nadále oddán materialistickému evolucionismu.

Ambulocetus

Nahoře: Ambulocetus, jak je nakreslen v Millerově knize.

Uprostřed: Ambulocetus, jak je nakreslen v Millerově knize.

Dole: Skutečné nalezené kosti (stínované). Všimněte si chybějícího pánevního pletence.

Dalším oblíbeným příkladem „chybějícího článku“ je *Ambulocetus*, který zaujímá význačné místo v anti-kreacionistické propagandě, např. v knize *Finding Darwin's God* od Kennetha Millera – „křesťan-

ského evolucionisty“, který zářil v pořadu PBS 1. Miller ve své knize tvrdil, že „zvíře se mohlo snadno pohybovat na souši i ve vodě,“ a představil nákres kompletní kostry a rekonstruovaného zvířete.¹⁸ Jde však o klam, hraničící s úmyslným podvodem, a svědčící o Millerově nespolehlivosti, protože je tu zamlčen fakt, že ve skutečnosti bylo nalezeno mnohem méně kostí, než uvádí jeho nákres. Rozhodně však nebylo nalezeno to nejdůležitější – pánevní pletenec (viz obrázek výše). Bez toho je Millerovo prohlášení jen projevem přemíry drzosti. Jeho kolegyně, také evolucionistka, Annalisa Berta zdůraznila:

... u *Ambuloceta* neexistuje žádný přímý důkaz o spojení mezi zadními končetinami a osovým skeletem, protože pánevní pletenec se nezachoval. To pak brání interpretaci pohybu tohoto zvířete, protože mnoho svalů, které podporují a pohybují zadní končetinou, vychází právě z pánve.¹⁹

Basilosaurus

Tento hadí a plně vodní savce je znám již od 19. století, ale Gingerich objevil u některých exemplářů na Sahaře něco nového. Moderátor PBS upozornil na to, že tato pouštní oblast byla kdysi pod vodou, a popisoval asi 160 km dlouhý úsek vrstveného pískovce nazývaného „údolí velryb“, údajně starého 40 milionů let. Moderátor mluvil o tom, že toto údolí bylo kdysi chráněnou zátokou, kam velryby připlouvaly rodit a umírat. A zde Gingerich objevil něco, co pokládal za pánev, kosti nohou a kolenní česku, a tak řekl, že jsou důkazem „fungujících nohou“ a „skvělým důkazem toho, že velryby byly kdysi plně čtyřnohými savci“.

Jenže to odporuje jiným evolucionistům, včetně i samotného Gingericha! Například spisek *Učení Národní akademie věd o evoluci a povaze vědy* tvrdí, že „(tyto kosti) byly považovány za nefunkční“ (str. 18), a i sám Gingerich na jiném místě řekl: „Myslím, že mohly souviset jen s nějakým druhem pohlavních a reprodukčních orgánů.“²⁰ Takže tyto kosti lze vysvětlit jako konstrukční prvek, kdežto interpretace, že jde o „nohy“ odráží jen zbožné evoluční přání.²¹

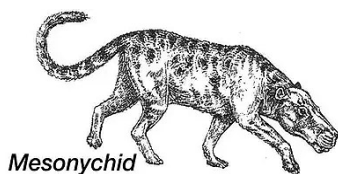
Evoluční posloupnost velryb?

Program PBS tvrdí, že existuje postupná řada zahrnující *Ambuloceta*, *Rhodoceta* atd., u nichž se nosní dutina údajně přesouvá do zadní části hlavy. Spisek *Učení o evoluci a povaze vědy* obsahuje na straně 18 nákres (viz vpravo). Ale když se blíže prozkoumá série mezi savci a velrybami, sekvence už není tak průzračná, jak ji popisují. Tento nákres například vůbec neukazuje, že *Basilosaurus* je ve skutečnosti asi desetkrát delší než *Ambulocetus* (nemluvě o fragmentární povaze pozůstatků, jak bylo zmíněno již dříve).

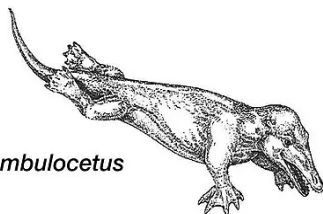
Dalším problémem je řada charakteristických znaků u *Basilosaura*, které znamenají, že nemohl být předkem moderních velryb, např. tvar těla, stavba lebky a tvar zubů.

Rozhodně však nic nepodporuje tvrzení programu, že „přední nohy se staly ploutvemi, zadní nohy zmizely, těla ztratila srst a získala svůj známý aerodynamický tvar.“ Nestačí mávnout kouzelnou hůlkou mutace/selekce, k tomu je potřeba pozorovatelný mechanismus, který by tyto změny způsobil.

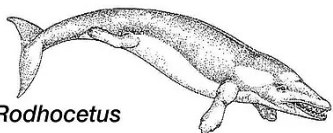
John Woodmorappe (www.rae.org/essay-links/jwhome) analyzoval tyto domnělé přechody a zjistil, že jejich různé charakteristiky se nemění soudržným směrem. Jsou to spíše jakési slepence – ne-velryby s několika vedlejšími „moduly“

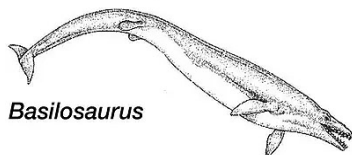
Mesonychid

Ambulocetus

Rodhocetus

Basilosaurus

(Ze spisku *Učení o evoluci a povaze vědy*)

kytovců, které jsou v rozporu s evoluční předpovědí vnořené hierarchie, nicméně plně odpovídají modelu *společného Designera*.²²

Lokomoce

PBS 2 také tvrdí, že pro mezičlánky svědčí i způsob, jakým se fosilní přechodové formy od savců k velrybám pohybovaly. Mořští savci se pohybují ve vodě vertikálními vlnivými pohyby páteře, stejně jako mnoho rychle běžících savců na souši. Ryby se naopak pohybují vlněním do stran. Jenže toto by stejně tak mohl být jen další rys společného designu savců, jako je mléko nebo srst. Také se dá pochybovat o tom, zda se jedná výhradně o předpověď pro evoluci; protože pokud by se velryby pohybovaly vlněním do stran, pak by to evolucionisté nejspíš také „předpověděli“, neboť i suchozemská zvířata švihají ocasem do stran.

Moje předchozí kniha *Vyvrácení evoluce*, napsaná s cílem vyvrátit evoluční příručku *Učení o evoluci a povaze vědy*, obsahuje kapitulu o údajné evoluci velryb, která celou tuto část pokrývá podrobněji včetně dokumentace. Je také k dispozici na *Creation CD-ROM*, které bylo vytvořeno také jako odpověď na sérii PBS.

Evoluce čtyřnožců?

Tetrapodi jsou zvířata se čtyřmi končetinami, a jsou to obojživelníci, plazi, ptáci a savci. V roce 1995 Niel Shubin a Edward Daeschler našli v pensylvánských útesech ramenní kost tetrapoda údajně starou 370 milionů let.

Paleontoložka z Cambridgeské univerzity Jenny Clacková nalezla v Grónsku přední končetinu raného tetrapoda zvaného *Acanthostega*. Tento tvor měl údajně žábry, rybí ocas, ploutve ve tvaru pádla a končetiny s prsty.

Podle Clackové, jak uvedla na PBS 2, to vyvrátilo ustálenou učebnicovou teorii, že u ryb se mohly vyvinout končetiny v důsledku selek-

tivní výhody, protože uvízly ve vysychajících jezerech. Končetiny se tedy u nich vyvinuly spíše předtím, než se plazily po zemi a byly ještě ve vodě. Selektivní výhodou měla být schopnost uniknout zvláštním velmi dravým rybám, které v té době žily (období devonu).

„Evoluce se o to však nesnažila“, zdůraznil Shubin, a později program PBS tvrdil, že „jsme zde jen díky náhodné shodě okolností“. Z toho jasně vyplývá, že evoluce, tak jak jí věří evolucionisté, není vůbec „progresivní“ a nevykazuje žádné znaky nějaké předvídající vůdčí ruky.

Shubin také upozornil na společný vzorec končetin mezi tetrapody. Jako příklad uvedl ryby a lidi, kteří mají sekvenci jedna kost/dvě kosti/malé kosti/prstní kůstky. To však stále nevysvětluje naprosto odlišnou vývojovou posloupnost, jak bylo vysvětleno již dříve (v [kapitole 6](#)).

Kambrická exploze

Paleontolog z Cambridgeské univerzity Simon Conway Morris během svého vystoupení na PBS 2 vysvětlil, že kambrická exploze byla „jedním z největších revolučních objevů v historii života“. V podstatě všechny odlišné živočišné kmeny (hlavní skupiny) se objevily náhle, aniž by jim předcházely nějaké známé přechodové formy. Podle evolučních datovacích metod to bylo asi před 500 miliony let. Morris uznal, že Darwin to považoval za problém pro svou teorii, protože zvířata se objevila jaksi odnikud. Morris řekl: „Do určité míry je to stále záhada.“ Darwin předpokládal, že zvířata se postupně odchylovala od původního společného základu, takže by nutně měly existovat fosilní pozůstatky těchto odchylek, jenže místo toho vidíme hned už hotové hlavní rozdíly na samém začátku. To je samozřejmě podle evolučního časového rámce; bibličtí kreacionisté nevidí fosilní záznam jako dlouhou časovou posloupnost, ale jako důsledek pohřbení živých tvorů. Noemovou Potopou se všemi jejími následky.

Poté se program PBS přesunul do lokality Burgess Shale se spoustou bizarních stvoření, např. jeden tvor měl pět očí, další byl podobný červům s velkými ostny a jiní s hroty kolem úst. Ovšem naprosto nic

z toho neukázalo, z čeho se kambrická zvířata mohla vyvinout. Údajně to dokazuje, že evoluce si pohrála s několika základními tělesnými plány, ale opět nebyl poskytnut žádný důkaz o jejich *původu*.

Je dobře si také uvědomit, že pokud geologové mluví o náhlém výskytu rozmanitého života během kambrické exploze bez přechodových forem, s kyselou tváří tím vlastně přiznávají absenci těchto fosilních mezičlánků.

Vyhynutí!

Ten veškerý důraz na otázku vyhynutí, který představuje PBS epizoda 3 pod stejným názvem „Vyhynutí!“, je docela zvláštní. Především nám neříká nic, co by nějak dokazovalo evoluci *jako takovou*. Jen obsáhle mluví o *vymírání*, což ale není pro nikoho nic nového, ale také žádným způsobem nevysvětluje *samotný* vznik živočišných druhů. O to intenzivněji uvádí program PBS spoustu *tvrzení* o rozrůznění nových druhů, které nahradily ty staré, ale opět nenabízí sebemenší *důkaz* o nějakém mechanismu, díky němuž by k tomu mohlo dojít. Nicméně vzápětí jsou nazýváni ti, kteří vyhynutí přežili, „velkými vítězi evoluce“ – což je ale jen další příklad „mlácení prázdné slámy“. Co přesně tu výraz „evoluce“ jakkoli vysvětluje? Spíše to vypadá, že jediným účelem je pouze dál podporovat indoktrinaci veřejnosti myšlenkou, že tomu tak je. Stejně tak dobře by mohli říci „velcí vítězové historie“ nebo „vítězové v loterii života“ – ve skutečnosti by to mělo úplně stejnou vyprávěcí hodnotu.

Vyhynula většina druhů?

PBS epizoda 3 opakovala obvyklé tvrzení, že vyhynulo 95–99 % druhů. Toto však *známé* záznamy o vyhynutí a existujících druhích nepotvrzují. Množství *skutečně nalezených* fosilních druhů se odhaduje na asi 250 000, přičemž žijících „druhů“ jsou asi tři miliony či dokonce více – podle toho, kdo příběh vypráví. Ale pokud by bylo správné tvr-

zení o vyhynutí více než 95 % druhů, očekávali bychom mnohem více fosilních druhů než těch žijících.

Jediným přijatelným vysvětlením takového tvrzení je tedy evoluční předpojatost. Aby evoluce mohla být pravdivá, pak by nutně muselo existovat nespočet přechodových forem mezi různými typy živočichů. Pro každý známý fosilní druh by jich muselo existovat mnohem více, aby je bylo možné spojit s jejich předchůdci a potomky. Toto je jen další příklad vytváření si evolučních závěrů dříve, než přijdou důkazy. Také je toto tvrzení nechtěným doznáním, že přechodových forem je předpokládáno skutečně velké množství, což evolucionistům jen přidělavá problémy – s ohledem na to, jak málo je takových, o kterých by vůbec mohli začít přemýšlet jako o kandidátech.

Hromadné vymírání

V historii Země údajně proběhlo pět masových vymírání v souvislosti s globálními katastrofami. Největší vymírání mělo být v Permu asi před 250 miliony let, kdy mělo vyhynout 90 procent druhů. Období údajně reprezentované vrstvami hornin nad rozhraním permu a triasu bylo téměř bez života. Až později, v horním triasu, se údajně vyvinuli dinosauři. Vedle nich byli ještě plazi podobní savcům, z nichž se pak měli vyvinout savci.

Avšak nejznámějším vymíráním bylo údajně vyhynutí dinosaurů na konci křídý, datované před 65 miliony let. Přezít tuto katastrofu se údajně podařilo drobným savcům, kteří si drželi od dinosaurů v okolí odstup a skrývali se v norách, zatímco dinosauři se nedokázali ani ukrýt ani ochránit svá vejce. V dalším období, třetihorách, se měli savci diverzifikovat a zaplnit uvolněné niky.

Program PBS prezentuje jako fakt obvyklou domněnku o dopadu meteoritu, tj. kus horniny o velikosti Mt. Everestu dopadl na Zemi rychlostí více než 40 000 km/hod. S tímto názorem je spojeno množství problémů, které jsou však zcela ignorovány. Například:

1. Vymírání nebylo tak náhlé (za použití evolučních/dlouhověkových interpretací geologického záznamu). Nicméně pokud velká část sedimentárních usazenin vznikla při Noemově Potopě, pak celé to množství v geologickém záznamu dává smysl.
2. Přežily druhy citlivé na světlo.
3. Vymírání nesouhlasí s datováním kráterů, a to ani za použití evolučních datovacích předpokladů.
4. Dnešní sopečné erupce nezpůsobují podmínky pro globální vymírání, i když způsobují dočasný pokles teploty.
5. Obohacení iridiem má být klíčový důkaz dopadu meteoritu, jenže není zdaleka tak jasně definováno, jak se tvrdí.
6. Vrtná jádra jako „kouřící zbraň“ (tj. nejsilnější možný nepřímý důkaz, pozn. překl.) kráteru na poloostrově Yucatán v jihovýchodním Mexiku přesto nepodporují myšlenku, že jde o impaktní kráter.
7. Jsou důvody domnívat se, že někteří vědci se proti této teorii nevyjadřují ze strachu, že by podkopali myšlenku „jaderné zimy“ a byli by spojováni s „jadernými válečnými štváči“.²³

Masová vymírání se obecně vysvětlují přirovnáním k rozpadlému domečku z karet, kde každá karta představuje nějaký druh. Jakmile dojde ke zhroucení jednoho druhu, pak mohou padnout i všechny ostatní druhy, které jsou na něm přímo či nepřímo závislé. Ale i bez katastrofy existuje mnoho faktorů, které mohou způsobit vymření druhu ve „spodní kartě“, např. objeví se nový predátor nebo dojde ke změně klimatu.

Proč se starat o zachování druhů?

Evolucionistům, kteří jsou také často vášnivými ekologickými extrémisty, způsobují všechny tyto řeči o fosiliích a vymírání problém – a ten odkrývá právě epizoda PBS o vymírání: nejprve se tvrdí, že lidé jsou jen dalším druhem z mnoha a trvá se na tom, že vymírání je prostě součástí historie Země, ale nakonec program apeluje na morálku lidí, kteří by se měli snažit zachovávat jiné druhy. Moderátor říká, že

lidé jsou možná „tím asteroidem, který způsobí další hromadné vyhynutí“, a že jsme „soupeřili s jinými druhy a zvítězili“.

Ale pokud jsme (podle evoluční víry) jen dalším druhem z mnoha, proč bychom se měli chovat jinak? Proč bychom měli pomáhat našim konkurentům k přežití, když jiné druhy jednají ve vlastním zájmu? Jedním důvodem může být ten praktický – že bychom přišli o některé pro nás prospěšné druhy. Jenže to je naprosto něco jiného než *morální povinnost* se o ně starat. Pokud jsme všichni jen náhodným seskupením rybníčního bláta, pak nějaké řeči o morální povinnosti jsou zcela nesmyslné. Podle konzistentního evolučního světového názoru jsou naše morální pocity pouze chemickými pochody v mozku, které náhodou poskytly výhodu přežití našim údajným předkům podobným opicím.

Kreacionistické vysvětlení

Jak jsme si probrali dříve, Bible učí, že smrt jako důsledek Adamova hříchu je tím „posledním nepřítelem“, a pro velmi dobré Boží stvoření je nežádoucí. To je problém pro ty, kteří chtějí miliony let skloubit s Biblí. Tento program jasně ukázal, jak mnoho smrti (a nemocí, násilí atd.) obnáší víra v miliony let, jak můžeme vidět z fosilního záznamu.

Velkou část fosilního záznamu mohou bibličtí kreacionisté vysvětlit globální Potopou v Noemově době. Nicméně ta přímo nezpůsobila vyhynutí suchozemských obratlovců, protože každý druh byl zastoupen na Arše.²⁴ Mnohé z nich však vyhynuly v následujících stoletích kvůli faktorům, které již ochránci přírody dobře znají.²⁵ Ale Potopa nejspíš způsobila vyhynutí mnoha mořských druhů.

Kreacionisté a evolucionisté interpretují geologické vrstvy odlišně, každý podle svého základního rámce, kterému kdo důvěřuje. Evolucionisté interpretují sled vrstev jako postupný *průběh dlouhých věků*, v nichž se vyskytovaly různé typy tvorů; kreacionisté je interpretují jako důsledek *pohřbení* živých tvorů Noemovou Potopou se všemi její-

mi následky. To dává lepší smysl tzv. „živým fosiliím“ a nálezům tvorů, jako je latimérie, která se nenachází v horninách „mladších“ než 70 milionů let.

Odkazy a poznámky

1. John D. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, Inc., 1994).
2. Dalším dobrým příkladem toho, jak mohou předpoklady výzkumníka vést k nejružnějším zvláštnostem, je vysvětlení jasného důkazu o fosilním belemnitu. Viz T. Walker, Fossil flip-flop, *Creation* 22(1):6, December 1999–February 2000.
3. Viz Where Are All the Human Fossils? and John Woodmorappe, The fossil record: becoming more random all the time, *Journal of Creation* 14(1):1002116 (December 1999–February 2000).
4. C. Darwin, *Origin of Species*, 6th ed. 1872 (London: John Murray, 1902), p. 413.
5. S.J. Gould, Evolution's Erratic Pace, *Natural History* 86(5):14, 1977.
6. Citace z V. Morell, Archaeopteryx: Early Bird Catches a Can of Worms, *Science* 259(5096):764–65, 5 February 1993.
7. A. Feduccia, Evidence from Claw Geometry Indicating Arboreal Habits of Archaeopteryx, *Science* 259(5096):790–793, 5 February 1993.
8. Viz D. Menton with C. Wieland, Bird Evolution flies out the window, *Creation* 16(4):16–19, June–August 1994.
9. P. Christiansen and N. Bonde, Axial and Appendicular Pneumaticity in Archaeopteryx, *Proceedings of the Royal Society of London, Series B.* 267:2501–2505, 2000.
10. Viz J. Sarfati, The non-evolution of the horse, *Creation* 21(3):28–31, June–August 1999.
11. M. Machalski, Oyster Life Positions and Shell Beds from the Upper Jurassic of Poland, *Acta palaeontologica Polonica* 43(4):609–634, 1998. Abstract downloaded from www.paleo.pan.pl/acta/acta43-4.htm#Machalski, 1 September 2002.
12. D. Ager, The Nature of the Fossil Record, *Proceedings of the Geologists' Association* 87(2):131–160, 1976; see also D. Catchpoole, Evolution's oyster twist, *Creation* 24(2):55, March–May 2002.

13. J. Woodmorappe, Does a „Transitional Form“ Replace One Gap with Two Gaps? *Journal of Creation* 14(2):5–6, 2000.
14. P. Gingerich, The Whales of Tethys, *Natural History* (April 1994): p. 86.
15. J.G.M. Thewissen, E.M. Williams, L.J. Roe, and S.T. Hussain, Skeletons of Terrestrial Cetaceans and the Relationship of Whales to Artiodactyls, *Nature* 413:277–281 (20 September 2001).
16. C. de Muizon, Walking with Whales, *Nature* 413:259–260, 20 September 2001, comment on reference 15.
17. Fossil Finds Show Whales Related to Early Pigs, Reuters, 19 September 2001, [www.spectrum.ieee.org/news/cache/ ReutersOnlineScience/ Å-09_19_2001.romta1708-story-bcsciencesciencewhalesdc.html](http://www.spectrum.ieee.org/news/cache/ReutersOnlineScience/Å-09_19_2001.romta1708-story-bcsciencesciencewhalesdc.html).
18. Kenneth R. Miller, Finding Darwin’s God (New York, NY: Cliff Street Books, 1999), p. 265.
19. A. Berta, What Is a Whale? *Science* 263(5144):180–181, 1994; perspective on J.G.M. Thewissen, S.T. Hussain, and M. Arif, Fossil Evidence for the Origin of Aquatic Locomotion in Archeocete Whales, same issue, p. 210–212; see also D. Batten, A Whale of a Tale? *Journal of Creation* 8(1):2–3, 1994; the online version, includes the addendum addressing claims of subsequent Ambulocetus bones and their (ir)relevance to evolution. Return to text.
20. Press Enterprise (1 July 1, 1990): A-15.
21. Další mýtus o nalezených velrybách s nohama je vyvrácen v C. Wieland, The strange tale of the leg on the whale, *Creation* 20(3):10–13, September–November 1998.
22. J. Woodmorappe, Walking whales, nested hierarchies and chimeras: do they exist? *Journal of Creation* 16(1):111–119, 2002.
23. Viz mou analýzu v Did a meteor wipe out the dinosaurs? What about the iridium layer?; after Charles Officer and Jake Page, *The Great Dinosaur Extinction Controversy* (Reading, MA: Addison-Wesley, 1996), reviewed by C. Wieland, *Journal of Creation* 12(2):154–158, 1998.
24. J. Sarfati, How Did All the Animals Fit on Noah’s Ark? *Creation* 19(2):16–19, March–May 1997; J. Woodmorappe, *Noah’s Ark: A Feasibility Study* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1996).
25. K. Ham, *The Great Dinosaur Mystery Solved!* details the history of the dinosaurs from a biblical perspective (Green Forest, AR: Master Books, Inc., 1998).

DÍL 3

TVRZENÍ:

**„Problémy“ s evolucí
jsou pouze iluzorní**

*Evolucionisté tvrdí, že existují
rozumné teorie i pro ta největší
„překvapení“ evoluce.*

Kapitola 9

Argument: Pravděpodobnost evoluce

Evolucionisté říkají: „Biochemie, počítačové simulace a pozorování „přírodního“ řádu (jako jsou krystaly a sněhové vločky) ukazují, že evoluce je vysoce pravděpodobná.“

Vtéto kapitole prozkoumáme několik tvrzení o pravděpodobnosti evoluce. Budu citovat z pamfletu *Scientific American* „15 odpovědí na kreacionistické nesmysly“, konkrétně body č. 7, 8 a 9 a postupně na ně odpovím. Každý bod nejprve začíná formulací argumentu proti evoluci podle *Scientific American*, po němž následuje pokus o odpověď.

Původ života

7. Evoluce neumí vysvětlit, jak se na Zemi poprvé objevil život.

Původ života zůstává do značné míry záhadou, ale biochemici získali informace o tom, jak mohly vzniknout primitivní nukleové kyseliny, aminokyseliny a další stavební kameny života ... [SA 81]

Ve skutečnosti však jen zjistili, jak některé hlavní stavební bloky *nemohou* vzniknout, např. cytosin. Navrhované „prebiotické“ podmínky, které se biochemici pokoušejí znovu vytvořit v laboratoři jsou nereálné, protože je vysoce nepravděpodobné, že by se údajné „prekurzorové chemikálie“ mohly vůbec někdy dostatečně koncentrovat a poté aby

tyto chemikálie podléhaly vedlejším reakcím s jinými organickými sloučeninami. Každopádně cytosin je příliš nestabilní na to, aby se mohl nahromadit během „dlouhých věků“, protože jeho poločas rozpadu je při teplotě 25 °C pouhých 340 let.¹

...a samy se zorganizovaly do sebereplikujících, samoudržitelných jednotek... [SA 81]

Tak tohle je ukázkové blafování, protože právě samovolná polymerace je tou hlavní překážkou, kterou musí neživé chemikálie překonat.² Úplně stejné je to i s produkcí pouze „jednorukých“ molekul (chiralita).³ Ani tyto problémy nemají evoluční chemici vyřešeny, natož aby dokázali popsat vytvoření jakéhokoliv sebe-reprodukcujícího systému, který by měl pro buňky nějaký význam.⁴

... a tím byly položeny základy buněčné biochemie. Astrochemické analýzy (chemie hvězd a molekul v kosmu, pozn. překl.) naznačují, že množství těchto sloučenin mohlo vzniknout v kosmickém prostoru a poté dopadnout na Zemi v kometách, což je scénář, který může vyřešit problém vzniku těchto složek za podmínek, které panovaly na naší tehdy ještě mladé planetě. [SA 81]

To není opět nic jiného než toužebné přání, z části motivované bezdělností současných teorií o samovolném vzniku života na Zemi. Je tu několik problémů, jako například:⁵

- Množství těchto chemikálií z kosmu je pouze nepatrné – příliš málo na to, aby přispěly k biologickým procesům.
- Široká škála sloučenin sama o sobě se naopak počítá jako důkaz proti chemické evoluci. I s čistými sloučeninami použitými v experimentech jsou výsledky mizivé, takže o kolik mizivější by byly se všelijakými kontaminanty, produkovanými v reálném světě?
- Cukry jsou velmi nestabilní a snadno se rozkládají nebo reagují s jinými chemikáliemi. To je v rozporu s jakýmkoli navrhovaným mechanismem jejich koncentrace do použitelných parametrů.
- Stavební kameny pro život vyžadují homochirální cukry, tj. se stejnou chiralitou, ale z vesmíru takové přicházet nemohly.

- Dokonce ani za vysoce umělých podmínek neexistuje žádná věrohodná metoda, jak přimět cukr ribózu, aby se spojila s některými ze základních stavebních bloků potřebných k vytvoření DNA nebo RNA. Naopak, u dlouhých molekul je tendence k jejich rozpadání.
- Ani DNA nebo RNA by samy o sobě netvořily život, protože nestačí jen spojit nějaké báze („písmena“) dohromady, ale jejich sestavení také musí dávat smysl – a toto seřazení písmen již není v silách chemie.
- Ale dokonce i kdyby teoreticky nějak došlo ke správné posloupnosti písmen, bylo by to celé k ničemu bez podrobně zpracovaného dekódovacího zařízení, které by tuto sekvenci přeložilo. Bez přítomnosti dekódovacího zařízení by tyto instrukce nebylo možné nikdy přečíst. Stejně tak i tomu, kdo sice zná římskou abecedu, ale neumí anglicky – chybí mu znalost kódu anglického jazyka – je kniha v angličtině k ničemu, protože nedokáže převést písmena do smysluplných pojmů.

Text od *Scientific American* dále pokračuje:

Kreacionisté se někdy snaží zrušit platnost celé evoluce poukazem na současnou neschopnost vědy vysvětlit původ života. Ale i kdyby se ukázalo, že život na Zemi má neevoluční původ (například kdyby první buňky přinesli mimozemšťané před miliardami let), evoluci by výrazně potvrdily nesčetné mikroevoluční a makroevoluční studie od té doby. [SA 81]

Tohle je opět klamný zastírací manévr, týkající se významu evoluce. Každopádně se tu bagatelizuje skutečný problém. Evoluce je pseudo-intelektuální ospravedlnění materialismu, protože jeho cílem je snažit se vysvětlit život zcela bez Boha. A pokud by evoluce (tj. „chemická evoluce“) měla problém hned na samém začátku, pak by měl velké potíže i materialismus. Koneckonců, jestliže proces nemůže ani začít, pak nemůže ani pokračovat.

Evoluce „nezávisí jen na náhodě“ – opravdu?

8. Matematicky je nepředstavitelné, že by něco tak složitého jako protein, natož živá buňka nebo člověk, mohlo vzniknout náhodně. Náhoda sice hraje v evoluci svou roli (například v náhodných mutacích, díky nimž mohou vzniknout nové rysy), ale k vytváření orga-

nismů, proteinů nebo jiných entit není evoluce na náhodě závislá. Právě naopak: přírodní výběr, hlavní známý mechanismus evoluce, využívá nenáhodné změny tím, že zachovává „žádoucí“ (adaptivní) rysy a ty „nežádoucí“ (neadaptivní) odstraňuje. [SA 81]

Ale surovinou, se kterou přírodní výběr pracuje, jsou náhodné chyby při kopírování (mutace). Pokud by evoluce od bláta k člověku byla pravdivá, jistě bychom očekávali nálezy *nesčetného množství* mutací přidávajících informace. Jenže jsme nenašli *ani jeden* nezpochybnitelný příklad.

Tvrzení, že evoluce nezávisí jen na náhodě a spoléhá se i na „nenáhodný“ přírodní výběr, je silně zavádějící. Zcela se zde přehlíží fakt, že přírodní výběr nemůže vysvětlit *vznik složitých*, sebe-reprodukcujících forem života – a evolucionisté nemají žádný způsob, jak tento nezbytný krok v evoluci života vysvětlit.

Mimochodem, je důležité si také uvědomit, že nějaká částečná, *nekomplexní* forma života není možná už jen proto, že je zde nutná schopnost reprodukce. Dokonce i ten skutečně „nejjednodušší“ známý sebe-reprodukcující organismus, *Mycoplasma genitalium* (parazitická bakterie, o níž pojednává kapitola 4), má 482 genů s 580 000 „písmen“ (páry bází). Jenže ani to nestačí k tomu, aby se udržela – potřebuje parazitovat na ještě složitějším organismu. Jak bylo již dříve uvedeno, parazitismus vyplynul nejspíš ze ztráty některých genetických informací potřebných k výrobě několika základních živin.⁶ Tudíž ta hypotetická první buňka, která by se dokázala udržet, by musela být ještě *složitější*.

Dokud zůstávají síly výběru konstantní, může přírodní výběr tlačit evoluci jedním směrem a vytvářet sofistikované struktury v překvapivě krátké době. [SA 81]

Úžasné – jen by to chtělo nějaký *příklad*.

Počítačem „simulovaná“ evoluce

Scientific American se zmiňuje o počítačových „simulacích“ evoluce, přestože ty jsou založeny na předpokladech, které *neodráží* skutečný život:

Jako příklad si vezměme řadu 13 písmen „TOBEORNOTTOBE“ (Být či nebyt). Jestliže každá z milionu hypotetických opic vyťuká na klávesnici každou sekundu jednu frázi o této délce, pak než najdou tu správnou z 2 613 možností této sekvence, může to trvat až 78 800 let. Ale v 80. letech Richard Hardison z Glendale College napsal počítačový program, který náhodně generoval fráze, přičemž zachoval pozice písmen, která byla náhodou umístěna správně (šlo o podobnou větu jako byla ta od Hamleta). Program tuto frázi znovu vytvořil za méně než 90 sekund a to jen po 336 pokusech. Ještě úžasnější je, že dokázal rekonstruovat celou Shakespearovu hru za pouhé čtyři a půl dne. [SA 81-82]

Tyto počítačové programy byly hlasitě popularizovány ateistou Richardem Dawkinsem, jenže i zde se jedná o velkou blamáž. Takové simulace, které podle Dawkinse, a nyní i podle *Scientific American* mají „simulovat“ evoluci, především směřují ke známému cíli, takže ani zdaleka nejsou jakoukoli obdobou skutečné evoluce, nemají žádnou předvídatost – odtud také název Dawkinsovy knihy „Slepý hodinář“. A dále – simulace používají „organismy“ s vysokou reprodukční rychlostí (produkující mnoho potomků), vysokou mírou mutací, velkou pravděpodobností prospěšné mutace a selekčním koeficientem 1 (tj. dokonalý výběr) namísto 0,01 (nebo méně), což odpovídá skutečnému životu mnohem přesněji. „Organismy“ mají malé „genomy“ s nepatrným obsahem informací, takže jsou méně náchylné ke kolapsu kvůli chybám a nejsou ovlivněny chemickými a termodynamickými omezeními skutečného organismu.

Na stránkách *Creation Ministries International* vyšel v časopise *Journal of Creation* článek o **realistické počítačové simulaci** s programem ke stažení,⁷ který *neukáže* dosažení cíle, pokud jsou zadány nerealistické hodnoty nebo to trvá tak dlouho, že ukáže nemožnost evoluce.⁸

Zároveň pokud jde o vznik *prvního* života, nelze se odvolávat na přírodní výběr, protože ten je zcela odlišnou reprodukcí. To znamená, že aby byl vůbec funkční, musí pracovat na živém organismu, který je již schopen produkovat své potomstvo. Už ze své podstaty nemůže pracovat na neživých chemikáliích.⁹ Tudíž ty přesné potřebné sekvence

musí produkovat pouze náhoda *sama*, a proto nelze tyto simulace použít. Dalším problémem údajné chemické prapalévky je reverzibilita (tendence k návratu do původního stavu, pozn. překl.), která zvyšuje obtížnost získání správné sekvence náhodnou cestou.¹⁰

Náhodné uspořádání složitosti

Další příklad „kreacionistického nesmyslu“ podle *Scientific American* začíná údery do prázdna proti imaginárnímu argumentu, který informovaní kreacionisté nepoužívají (viz Dodatek 2 o [druhém termodynamickém zákonu](#)). Poté článek pokračuje projevem obvyklé chyby ze strany evolucionistů: totiž předpokladem, že náhodný výskyt *řádu* v přírodě (opakující se cykly, nízká úroveň informací), jako jsou krystaly a sněhové vločky, poskytne představu o generování *složitosti* (neopakující se cykly, vysoká úroveň informací).

9. Druhý termodynamický zákon (TZ) říká, že systémy se časem vrací ke své neuspořádanosti. Proto se živé buňky nemohly vyvinout z neživých chemikálií a mnohobuněčný život se nemohl vyvinout z prvků.

Tento argument vychází z nepochopení druhého TZ. [SA 82]

Podle našich zkušeností by bylo nanejvýš překvapivé, kdyby nějaký anti-kreacionista bez patřičného vzdělání ve fyzice nebo chemii sám pochopil druhý TZ. A biolog John Rennie, který napsal pro *Scientific American* tento pamflet o „kreacionistických nesmyslech“ není výjimkou, jak si ukážeme. Ještě bych měl říci, že ani Rennieho formulace kreacionistického argumentu neodpovídá argumentaci informovaných kreacionistů – viz dodatek.

Pokud by to platilo, nemohly by se vytvářet ani krystaly minerálů a sněhové vločky, protože i ony jsou složitými strukturami, které se tvoří samovolně z neuspořádaných částic. [SA 82]

Ne, tak to není, jako obvykle – tento anti-kreacionista si plete *řád* se složitostí. Mezi krystaly v horninách a proteiny v živých organismech je hluboký rozdíl. Rozbijete-li krystal, získáte jen menší krystaly; roz-

bijete-li protein, jednoduše nezískáte menší protein; dojde k úplné ztrátě funkce. Velké krystaly mají nízký obsah informací, které se jen opakují, zatímco molekula proteinu není sestavena pouhým opakováním menších částí. Ti, kdo pracují s proteiny vědí, že musí přidávat jednu aminokyselinu po druhé a každé přidání zahrnuje asi 90 chemických kroků.

Druhý TZ ve skutečnosti říká, že celkovou entropii uzavřeného systému (tj. takového, ze kterého neuniká ani do něho nevstupuje žádná energie ani hmota) ... [SA 82]

Kvalifikovaní fyzikální chemici toto obvykle označují jako *izolovaný systém*, a termín *uzavřený systém* používají pouze tam, kde lze s okolím vyměňovat energii, nikoli však hmotu.

... již nelze snížit. Entropie je fyzikální pojem, který se často nesprávně popisuje jako neuspořádanost, to se však výrazně liší od zaběhlého používání tohoto slova. [SA 82]

Naprostou souhlasíme a často na to upozorňujeme.

Důležitější však je, že druhý TZ umožňuje části systému snižovat entropii, pokud je u ostatních částí kompenzován nárůst. Naše planeta jako celek se tedy může stávat složitější, protože na ni proudí teplo a světlo ze Slunce, a větší entropie ve spojení s jadernou fúzí Slunce je víc než jen pouhým vyvažováním rovnováhy. Jednoduché organismy tak mohou vzrůstat ke složitosti konzumací jiných forem života a neživých materiálů. [SA 82]

Ano, přísun energie je nezbytný, *ale to není všechno*. Pověstný slon v porcelánu způsobí hroznou spoušť, ale pokud by byl tentýž slon zapřažen ke generátoru, mohla by být tato jeho energie využita ke vhodné práci. Takto podobně živé organismy používají svá ústrojí k nasměrování energie ze slunečního světla nebo z potravy, včetně enzymu ATP syntázy. To je ten nejmenší motor na světě – je tak malý, že se jich vejde 10^{17} do špendlíkové hlavičky.¹¹ V roce 1997 získali Paul Boyer a John Walker společně Nobelovu cenu v oboru chemie, neboť svým výzkumem (viz odkaz 11, články v *Nature*) následně potvrdili svůj návrh, že enzym je skutečný motor. Jenže pro takové ústrojí se nutně

předpokládá teleologie (naplánování, účelnost), což znamená, že takové ústrojí muselo vycházet z inteligentního zdroje.

Odkazy a poznámky

1. J. Sarfati, Origin of life: instability of building blocks, *Journal of Creation* 13(2):124–127, 1999.
2. J. Sarfati, Origin of life: the polymerization problem, *Journal of Creation* 12(3):281–284, 1998.
3. J. Sarfati, Origin of Life: the chirality problem, *Journal of Creation* 12(3):263–266, 1998.
4. J. Sarfati, Self-replicating Enzymes? *Journal of Creation* 11(1):4–6, 1997. Return to text.
5. J. Sarfati, Sugars from Space? Do they prove evolution? *Journal of Creation* 16(1):9–11, 2002; Did life's building blocks come from outer space? Amino acids from interstellar simulation experiments? *Journal of Creation* 16(2):17–20, 2002.
6. T.C. Wood, Genome Decay in the Mycoplasmas, *Impact* 340 (October 2001); icr.org/article/genome-decay-mycoplasmas.
7. D. Batten and L. Ey, Weasel, a flexible program for investigating deterministic computer 'demonstrations' of evolution, *Journal of Creation* 16(2):84–88, 2002.
8. Pro více informací viz mé vyvrácení Dawkinsovy knihy *Climbing Mt Improbable*, *Stumbling over the impossible*, *Journal of Creation* 12(1):29–34, 1998. Také viz W. Gitt with C. Wieland, Weasel words, *Creation* 20(4):20–21 (September–November 1998), and R. Truman, Dawkins weasel revisited, *Journal of Creation* 12(3):358–361, 1998. Pro vyvrácení celé myšlenky počítačových simulací evoluce, zejména ty pod maskou genetických algoritmů, viz Don Batten, Genetic algorithms—do they show that evolution works? Všechny tyto problémy se týkají i zjednodušené „simulace“, o které píše *Scientific American*.
9. Sidney Fox, editor, *The Origins of Prebiological Systems, Synthesis of Nucleosides and Polynucleotides with Metaphosphate Esters*, T. Dobzhansky (New York, NY: Academic Press, 1965).
10. R. Grigg, Could Monkeys Type the 23rd Psalm? *Creation* 13(1):30–33, December 1990–February 1991.
11. H. Noji et al., Direct Observation of the Rotation of F1-ATPase, *Nature* 386(6622):299–302, 1997. Comment by S. Block, Real Engines of Creation, same issue, p. 217–219; J. Sarfati, Design in Living Organisms: Motors, *Journal of Creation* 12(1):3–5, 1998.

Kapitola 10

Argument: Neredukovatelná složitost

Evolucionisté říkají: „Příklady údajné „neredukovatelné složitosti“ (jako je oko, komplexní buňka a bakteriální bičík), je možné vysvětlit.“

Vtéto kapitole se blíže podíváme na argumentaci evolucionistů ohledně „neredukovatelné složitosti“ ve třech oblastech: oko, komplexní buňka a bakteriální bičík. Tuto problematiku uvádí *Scientific American* takto:

14. Živé organismy mají úžasně složité rysy – na anatomické, buněčné a molekulární úrovni – které by nefungovaly, kdyby byly méně složité nebo sofistikovaně. Jediným rozumným závěrem je, že se nevyvinuly, ale byly inteligentně navrženy.

Tento „argument designu“ je páteří nejnovějších útoků na evoluci, ale je také jedním z nejstarších. V roce 1802 teolog William Paley napsal, že pokud někdo najde na poli kapesní hodinky, nejrozumnějším závěrem je, že je tam někdo nechal, ne že je tam vytvořily přírodní síly. Z tohoto Paley vyvodil, že složité živé struktury musí být dílem přímého, božského záměru. Jako odpověď Paleymu napsal Darwin knihu *O původu druhů*: vysvětlil, jak síly přírodního výběru, působící na dědičné rysy, mohou během evoluce postupně formovat složité organické struktury. [SA 83]

S tím, že Darwin psal proti Paleymu skutečně souhlasil i takový od-

borník na evoluční historii jakým byl Gould. To je mimochodem jen další ukázkou Darwinova protináboženského postoje,¹ jak je uvedeno v [Kapitole 2](#). To však nebrání mnohým církevním akademikům klanět se každému prohlášení Darwina a jeho následovníků nenávidějících Boha, přestože ti na ně na oplátku pohlízejí stejně opovržlivě, jako Lenin na své „užitečné idiotské“ spojení na Západě.²

Mohlo se oko vyvinout?

Všimněte si prosím že oko, o kterém evolucionisté tvrdí, že jeho „špatný design“ je příkladem pozůstatku naší evoluční minulosti (viz kapitola 7), nyní představuje jejich nejzávažnější příklad skvělé „neredukovatelné složitosti“ v Božím stvoření. *Scientific American* říká:

Kreacionisté se po generace snažili Darwinovi oponovat příkladem oka jako struktury, která se nemohla vyvinout. Schopnost oka poskytovat vidění závisí na dokonalém uspořádání jeho částí, říkají tito kritici. Přírodní výběr by tak nikdy nemohl upřednostnit přechodné formy potřebné během evoluce oka – k čemu je dobré poloviční oko? Darwin tuto kritiku předvídal a uvedl, že i „neúplné“ oči mohou poskytovat výhody (např. pomoci tvorům orientovat se podle světla), a tak přežít pro další evoluční zdokonalení. [SA 83]

Toto v první řadě zcela přehlíží neuvěřitelnou komplexnost i jen toho nejprostšího bodu citlivého na světlo. Za druhé je klamné tvrdit, že vidění na 51 % by muselo mít dostatečně silnou selektivní výhodu nad 50 procenty, aby překonalo tendenci účinků genetického driftu odstraňovat dokonce i prospěšné mutace.³

Biologie dala za pravdu Darwinovi: výzkumníci identifikovali primitivní oči a orgány citlivé na světlo v celé živočišné říši, a dokonce vysledovali evoluční historii očí prostřednictvím genetického porovnávání. (Nyní se zdá, že oči se vyvinuly v různých rodinách organismů nezávisle na sobě.) [SA 83]

Tady si *Scientific American* protiřečí. Pokud byla evoluční historie očí vysledována pomocí genetického porovnávání, jak je potom možné, že oči se údajně vyvinuly nezávisle? Tímto evolucionisté vlastně říkají,

že oči musely vzniknout nezávisle na sobě nejméně třicetkrát, protože neexistuje žádný evoluční vzorec, který by vysvětloval původ očí od společného předka. To ale ve skutečnosti znamená toto: protože oči jsou už zde a nemohou být propojeny se společným předkem, a protože jsou povolena pouze materialistická vysvětlení, mávneme kouzelným proutkem a hle, rázem tu máme důkaz, že se vyvinuly nezávisle!

Simulace evoluce oka

PBS 1 dělá všechno pro to, aby nás přesvědčila o možnosti snadného vývoje oka. Dan Nilsson to vysvětloval pomocí zjednodušené počítačové simulace, kterou publikoval ve svém široce propagovaném dokumentu.⁴ Inspirován příkladem Darwina, který při „vysvětlování“ vzniku oka začal světelně citlivými body, Nilsson svou simulaci začíná vrstvou citlivou na světlo s průhledným povlakem vpředu a vrstvou pohlcující světlo v pozadí.

Podívejme se nyní na průběh té simulace. Za prvé, světločivná vrstva se postupně ohýbá do podoby šálku, takže dokáže stále lépe rozoznat směr světelných paprsků. Toto pokračuje dál až je zakřivena do polokoule a naplní se průhlednou látkou. Za druhé, okraje se přiblíží k sobě až vznikne jen malý otvor, jehož dalším uzavíráním se postupně zvyšuje ostrost obrazu podobně jako u kamery. Pokud je však otvor příliš malý, je tento proces limitován kvůli rozkladu světla. A za třetí, tvar a sklon indexu lomu průhledné vrstvy se postupně mění na jemně zaostřující čočku. Nicméně i kdybychom „úplně ztratili rozum“ a předpokládali, že takové počítačové simulace mají opravdu něco společného se skutečným světem biochemie, jsou tu ještě vážnější problémy.

Biochemik Michael Behe ukázal, že i ten „jednoduchý“ světločivný bod vyžaduje ke svému fungování nepřehledné množství biochemikálií na správném místě a ve správný čas. Uvádí, že vedle každé z těchto buněk „vypadá složitost motocyklu nebo televizoru jako ubohá slátanina“ a něco málo z toho, o co tu jde, popisuje:⁵

Když světlo poprvé dopadne na sítnici, foton interaguje s molekulou zvanou 11-*cis*-retinal, která se přeskupí na *trans*-retinal během pikosekund. (Jedna pikosekunda je 10^{-12} sekundy, což je přibližně doba, za kterou světlo urazí vzdálenost na šířku jediného lidského vlasu.) Změna tvaru molekuly sítnice si vynutí změnu tvaru proteinu rodopsinu, na který je sítnice pevně navázána. Přeměna proteinu poté mění jeho chování. Nyní se nazývá metarodopsin II a protein se naváže na jiný protein, zvaný transducin. Ještě předtím, než transducin narazil na metarodopsin II, pevně se navázal na malou molekulu zvanou GDP (Guanosindifosfát). Ale když transducin interaguje s metarodopsinem II, GDP odpadne a na transducin se naváže molekula zvaná GTP (Guanosintrifosfát). (GTP úzce souvisí s HDP, ale liší se od něj.)

Sestava GTP-transducin-metarodopsin II se nyní naváže na protein zvaný fosfodiesteráza, který se nachází na vnitřní straně buněčné membrány. Když se fosfodiesteráza napojí na metarodopsin II a jeho doprovod, získá chemickou schopnost „rozřezat“ molekulu zvanou cGMP (chemicky příbuzná s HDP i GTP). Zpočátku je v buňce mnoho molekul cGMP, ale fosfodiesteráza jejich koncentraci snižuje, podobně jako se ve vaně snižuje hladina vody po vytažení zátky.

Také získání průhledné vrstvy je mnohem obtížnější, než si výzkumníci mohou myslet. Nejlepším vysvětlením průhlednosti rohovky je teorie difrakce, která ukazuje, že světlo není rozptýleno, pokud se index lomu nemění na vzdálenosti větší než polovina vlnové délky světla. K tomu je však nutná určitá struktura velmi jemně organizovaných vláken rohovky, což zase vyžaduje komplikovaná chemická čerpadla k zajištění přesně toho správného obsahu vody.⁶

Proto nemohou tyto simulace začínat od jednoduchých kroků, protože už na samém počátku se předpokládá obrovská složitost. Vědci ve svém původním článku také připustili, že „oko samo o sobě nemá význam“, protože pokud organismus nemá sofistikované výpočetní ústrojí k využití těchto informací, nemá nějaká schopnost vnímat světlo žádný smysl. Například musí mít schopnost přeložit si stav „snížení intenzity fotonů“ na příčinný stav „to způsobil stín predátora“, z čehož si musí umět odvodit „je nutné přijmout úhybná opatření“, a samozřejmě také musí umět na základě této informace jednat, aby to mělo

nějakou selektivní hodnotu. Podobně i to první zakřivení s nepatrnou schopností detekovat směr světla by fungovalo pouze v případě, že by tvor měl odpovídající „software“ k jeho interpretaci. Vnímání skutečných obrazů je ještě složitější. A mít správný hardware a software nemusí stačit – lidem, kterým se po letech slepoty vrátil zrak nějakou dobu trvá, než se naučí opět správně vidět. Je nutné zmínit, že mnoho informací se zpracovává v sítnici ještě předtím, než signál dorazí do mozku.

Je také falešné poukázat na řadu složitějších očí v přírodě a pak tvrdit, že představují postupnou evoluci. Je to stejné jako seřadit různé typy letadel podle jejich složitosti a pak tvrdit, že nebyly takto navrženy, ale že se z jednoduchých letadel vyvinula složitá. Předně, oči *samy o sobě* nemohou pocházet z jiných očí; geny pro oči předávají svým potomkům organismy. To je důležité zejména v případě oka loďenek *Nautilus* na způsob dírkové komory (loďenky jsou dávní hlavonožci). To nemůže být předchůdcem čočky obratlovců/objektivu fotoaparátu, protože dokonce ani podle evolucionistů není čeleď loďenkovitých předkem obratlovců!

Rotační motor pro bakteriální bičík

Scientific American mluví o dalším obtížném příkladu neredukovatelné složitosti – o rotačních motorech u bakteriálního bičíku, ale na to už vůbec nemá žádnou odpověď.

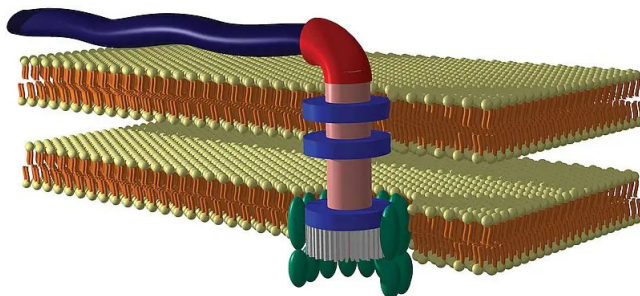
15. Nedávné objevy dokazují, že i na mikroskopické úrovni má život tak propracovanou složitost, že nemohla vzniknout evolucí.

„Neredukovatelná složitost“ je bojovým pokřikem Michaela J. Beheho z Lehigh University, autora knihy *Darwinova černá skříňka: Biochemické zpochybnění evoluce*. Jako příklad neredukovatelné složitosti si Behe vybral v domácnostech známou past na myši – zařízení, které by nemohlo fungovat, pokud by chyběl kterýkoli z jeho dílů, a jehož díly samostatně nemají žádnou hodnotu než jako součásti celku.

To, co platí o pasti na myši, říká, tím spíše to platí o bakteriálním bi-

číku, což je podlouhlá buněčná struktura fungující jako přívěsný motor a používá se k pohonu. Proteiny, které tvoří bičík, jsou kupodivu uspořádány jako součásti motoru, univerzálního kloubu a dalších struktur, jako by je specifikovali lidští inženýři. Možnost, že by tato složitá sestava mohla vzniknout evolučními kroky je prakticky nulová, tvrdí Behe, a to svědčí o inteligentním Designerovi. [SA 84]

Ano, s tím souhlasíme (viz obrázek níže).

Bakteriální bičík s rotačním motorem má následující vlastnosti:

- Samouspořádání a opravy
- Rotační motor je chlazený vodou
- Systém je poháněn hnací silou protonů
- Výbava pro pohon vpřed a vzad
- Provozní rychlost až 100 000 otáček za minutu
- Možnost změny směru do 1/4 otáčky
- Pevně zapojený signální transdukční systém s krátkodobou pamětí

[Zdroj: Bacterial Flagella: Paradigm for Design, video, www.arn.org/news-videos/videos.html]

Podobně mluví *Scientific American* o mechanismu srážení krve a dalších molekulárních systémech:

Přesto mají evoluční biologové na tyto námitky odpovědi. Za prvé, existují bičíky jednodušší než ten, o kterém mluví Behe, takže pro fungování bičíku není nutná přítomnost všech těchto složek. Sofistikované součásti tohoto bičíku mají svou obdobu všude v přírodě, jak to popsal Kenneth R. Miller z Brown University a další. [SA 84]

Miller je sotva ztělesněním spolehlivosti. Behe také kritikům, jako je Miller patřičně odpověděl.⁷

Ve skutečnosti je celé toto ústrojí bičíku velmi podobné organele v bakterii dýmějového moru *Yersinia pestis*, která ji používá ke vstříkování toxinů do buněk. [SA 84]

Toto je ze strany Národního centra pro vědecké vzdělávání v podstatě zneužití výsledků výzkumu Dr. Scotta Minnich, genetika a docenta mikrobiologie na Universitě v Idaho. On je světově uznávaným odborníkem na bičíky a říká, že mnoho výzkumných poznatků získal právě díky svému přesvědčení o designu. Jeho výzkum prokazuje, že bičík nemůže vzniknout při teplotě nad 37 °C a místo toho se ze stejné sady genů vytvoří různé sekreční organely. Ale jak říká Minnich, tento sekreční aparát, stejně jako průnikový aparát bakterie moru jsou výsledkem *degenerace* původního bičíku, který byl tudíž složitější.⁸

Klíč je v tom, že složky struktury bičíku, které podle Beheho nemají samy o sobě žádný význam kromě jejich role v pohonu, mohou sloužit více funkcím, které mohly pomoci podpořit jejich evoluci. [SA 84]

Tím, co Behe říká o neredukovatelné složitosti myslí to, že bičík nemůže fungovat bez asi 40 proteinových složek, které jsou všechny správně uspořádány. Naopak *Scientific American* tvrdí něco v tom smyslu, že pokud už jsou v elektroprodejně jednotlivé díly elektromotoru, pak se také mohou samy sestavit do funkčního motoru. Nicméně i správná organizace je stejně důležitá jako správné komponenty.

Konečný vývoj bičíku pak mohl zahrnovat pouze novou rekombinaci sofistikovaných částí, které se původně vyvinuly pro jiné účely. [SA 84]

Minnich poukazuje na to, že kooptací (doplněním) lze teoreticky vysvětlit pouze asi 10 ze 40 komponent, ostatních 30 musí být originálních. Také samotný proces sestavování musí být *ve správném pořadí*, a tedy vyžaduje další regulační zařízení, takže sám o sobě je nezjednodušitelně komplexní.⁹

Srážlivost krve

Scientific American uvádí další vážný problém evoluce – srážení krve:

Zdá se, že podobně i systém srážení krve zahrnuje modifikaci a zpracování proteinů, které podle studií Russella F. Doolittle z Kalifornské univerzity v San Diegu byly původně používány při trávení. Takže určitá část složitosti, kterou Behe nazývá důkazem inteligentního designu, určitě není neredukovatelná. [SA 84]

Toto tvrzení ateisty Doolittle je opět silně zavádějící nebo jde přinejmenším o špatné pochopení čteného textu. Citoval totiž nedávné experimenty, které ukázaly možnost přežití myši s vyloučením dvou složek koagulační kaskády srážení krve (plasminogen a fibrinogen). Tím se údajně ukázalo, že současná kaskáda není neredukovatelně složitá, ale zjevně se dá *zjednodušit*. Jenže experiment *ve skutečnosti* ukázal, že myši bez obou složek na tom byly lépe než ty, kterým chyběl pouze plasminogen pouze proto, že ty druhé trpěly nežádoucími sraženinami. Takže ty původní jsou sotva tak zdravé, jak tvrdí Doolittle, protože jediný důvod, proč netrpí nežádoucími sraženinami jen ten, že nemají žádný funkční systém pro srážlivost! Nefunkční systém srážení krve (přestože má všechny zbývající složky) tedy stěží může být evolučním meziproduktem, který by přírodní výběr mohl zdokonalit a vytvořit mu správný systém srážení. Spíše tento experiment svědčí o opaku, protože *proti* by směřoval další krok výběru (tj. od absence plazminogenu i fibrinogenu k pouze fibrinogenu) kvůli nežádoucím sraženinám.¹⁰

Základním kamenem argumentů inteligentního designu Williama A. Dembského z Baylor University je v jeho knihách *The Design Inference a No Free Lunch* složitost jiného druhu – tzv. „specifikovaná složitost“. Jeho argumentem je v podstatě to, že živé organismy jsou natolik složité, že by je neřízené, náhodné procesy nikdy nemohly vytvořit. Dembski tvrdí, podobně jako Paley před 200 lety, že jediným logickým závěrem je zásah nějaké nadlidské intelligence, která vytvořila a utvářela život.

Dembského argument obsahuje několik trhlin. Je nesprávné podsovat myšlenku, že pro vysvětlení existují pouze náhodné procesy nebo inteligentní plán. Výzkumníci nelineárních systémů a buněč-

ných automatů nejen z Institutu Santa Fe prokázali, že jednoduché, neřízené procesy mohou poskytnout mimořádně složité vzory. Něco ze složitosti pozorované v organismech se proto mohlo objevit prostřednictvím přírodních jevů, kterým dosud jen velmi málo rozumíme. Ale to je na hony vzdálené od tvrzení, že složitost nemohla vzniknout přírodní cestou. [SA 84]

Hezký příklad slepé víry! Ale v praxi, jak zdůrazňuje Dembski, je specifikovaná složitost patrná ve všech možných oborech – jenže jako důkaz designu se používá kupodivu jen biologie, dokonce i při pátrání po mimozemské inteligenci. Protože se evolucionisté zaměřili na jedinou výjimku, tedy pouze na *biologickou* složitost, zavání to vlastními zájmy.¹¹

Kromě lidského oka, bičíku a srážení krve existuje v přírodě nespočet dalších příkladů neredukovatelné složitosti. Již dříve jsem zmínil dynamický mechanismus přilnavosti u nohou hmyzu. Dalším jasným příkladem Boží vynalézavosti jsou přilnavé tlapy gekonů.¹² Tuto strukturu popsali jeho evoluční objevitelé jako „přesahující hranice možností lidských technologií“.¹³ Mezi další příklady designu patří také humří oči s jejich unikátní čtvercovou reflexní geometrií, která byla inspirací pro pokročilé rentgenové teleskopy a výrobce zářivých těles,¹⁴ a samozřejmě i motor ATP syntáza.

Odkazy a poznámky

1. Carl Wieland, Darwin's real message: have you missed it? Creation 14(4):16–19 (September–November 1992); J. Sarfati, review of K. Birkett, The Essence of Darwinism; see Evangelical compromise misses the essentials.
2. J. Sarfati, The Skeptics and their 'Churchian' Allies.
3. Viz mé pojednání o evoluci oka v článku Stumbling Over the Impossible: Refutation of Climbing Mt Improbable, Journal of Creation 12(1):29–34, 1998; see Eye evolution, a case study.
4. D.E. Nilsson and S. Pelger, A Pessimistic Estimate of the Time Required for an Eye to Evolve, Proc. R. Soc. Lond. B 256:53–58, 1994.

5. M.J. Behe, Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution (New York, NY: The Free Press, 1996), p. 46.
6. P.W.V. Gurney, Dawkins's Eye Revisited, *Journal of Creation* 15(3):92–99, 2001.
7. Behe responds to various critics, www.trueorigin.org/behe08.asp.
8. Viz Scott Minnich, Bacterial Flagella: Spinning Tails of Complexity and Co-Option, www.idurc.org/yale-minnich.html.
9. Unlocking the Mysteries of Life, video, Illustra Media, 2002.
10. Pro více informací viz Beheho článek In Defense of the Irreducibility of the Blood Clotting Cascade www.trueorigin.org/behe03.asp.
11. Russell Grigg, A brief history of design, *Creation* 22(2):50–53 (March–May 2000).
12. J. Sarfati, Great gecko glue? *Creation* 23(1):54–55 (December 2000–February 2001).
13. K. Autumn et al., Adhesive Force of a Single Gecko Foot Hair, *Nature* 405(6787): 681–685 (8 June 2000); perspective by H. Gee, Gripping Feat, same issue, p. 631.
14. J. Sarfati, Lobster eyes—brilliant geometric design, *Creation* 23(3)12–13 (June–August 2001).

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

Kapitola 11

Argument: Pohlavnost se vyvinula

Evolucionisté říkají: „Pohlavnost jako jeden z tzv. problémů evoluce lze snadno vysvětlit.“

Pokud jde o konflikt mezi evolucí a křesťanstvím, byla v tomto směru nejvýmluvnější epizoda televize PBS 5 nazvaná „Proč pohlavnost?“ Obvyklá propaganda zařazuje „vědu“ (na toto označení si dělá nárok evoluce) do oblasti důkazů/faktů či otázek typu „jak“, zatímco náboženství se zabývá hodnotami/vírou/morálkou či otázkami „proč“. Jak bylo vysvětleno ve druhé kapitole, jde o chybné rozlišení, a to ukazuje právě tato epizoda. Zde evoluční psychologie přímo ovlivňuje otázky sexuální mravnosti.

Program (PBS) se také dlouze věnuje diskusi o *výhodách* plně funkčního systému pohlavní reprodukce, ale zavádějícím způsobem vyvozuje, že to k vysvětlení jejího původu stačí.

Pohlavnost je považována za důležitější než samotný život, protože umožňuje přenášení genů na další generace. PBS hojně cituje evolučního genetika Roberta Vrijenhoeka z Rutgers University, který o pohlavní reprodukci řekl:

„V ní je naše nesmrtelnost. Ona nás spojuje s lidmi v budoucnosti. Ona nás propojila se všemi našimi předky v minulosti. Ona je to, co nás spojuje s předky, kteří byli rybami, s předky, kteří byli prvoky a s předky, kteří byli bakteriemi.“ [PBS 5]

Samozřejmě, že tento seriál prosazuje pouze toto spojení, i přes pochybné implikace některých společných rysů (viz kapitola 6). Je také důležité si povšimnout, jak se evoluce přímo navází do „náboženství“ navzdory tvrzením, že jsou vzájemně slučitelné (viz kapitola 2). Vri-jenhoek má za to, že tato nesmrtelnost nemá nic společného s přežitím jednotlivce.

Nepohlavní vs. pohlavní reprodukce

PBS 5 vzala svoje kamery do Texasu, kde vědci zkoumali ještěrky – ty všechny byly jen samicemi. Snášely vejce, z nichž se vylíhly ještěrky, a ty byly klony svých matek. Toto se nazývá parteogeneze, z řeckého *parthenos* (panna) a latinského *genesis* (z řečtiny *gignesthai* [narodit se]). Zdálo se, že jim to šlo dobře, tak proč potom nějaká pohlavnost?

Nevýhody pohlavní reprodukce

A skutečně, program uznává, že pohlavní reprodukce je v mnoha ohledech nevýhodná, např. že na potomstvo se přenáší jen 50% genů. To znamená, že je tu 50% riziko ztráty prospěšných mutací. Ve stabilní populaci (tj. kde se počet jednotlivců nemění), existuje na každého rodiče průměrně jeden přeživší potomek, takže nepohlavní reprodukce je v přenášení genů na další generaci dvakrát výhodnější. Pohlavnost rovněž znamená, že nikdy nemůže být přenesena optimální konfigurace genů v plném rozsahu.

Je také biologicky nákladné udržovat pohlavní orgány a udržovat mechanismy k omezení mužského imunitního systému, který ničí svoje vlastní (geneticky odlišné) spermie, a dále zamezit ženskému imunitnímu systému, aby zničil přicházející spermie či později potomka, kterého nosí (v živorodých orgánech). A jak bude ukázáno v části o pohlavním výběru níže, pohlavní projevy někdy mohou být těžkopádné a mohou být příčinou zranitelnosti organismu. A samozřejmě

samičky musí vynakládat množství času a energie, pokud musí nosit svá mláďata. Velké množství energie je také věnováno hledání partnera, bez kterého organizmus zahyne, nepřenesli-li jeho geny, a pokud je jedno pohlaví vyřazeno, celý druh vyhyne. Způsobuje to mnoho problémů, vezmeme-li v úvahu, že nepohlavní organizmy, jako jsou například bakterie, se množí velmi rychle.

S ohledem na tyto ještěrky položil moderátor otázku: „Jsou samci opravdu nezbytní?“ Samci snědí zhruba polovinu stravy, a to znamená, že na odnošení mláďat se přímo podílí jen polovina populace (samičky). V nepohlavní populaci rodí mláďata rovnou všichni její členové.

Výhody pohlavní reprodukce

Protože se pohlavně rozmnožujícím druhům daří dobře, samečci musí mít své využití. PBS 5 se tedy přesouvá k jezeru Sonora, Mexico, kde žije druh malých ryb, rozmnožujících se jak nepohlavně, tak i pohlavně. Tyto jsou však zamořené parazitem, který způsobuje nemoc černé skvrnitosti. PBS opět cituje genetika Vrijenhoeka, který říká, že pohlavně rozmnožující se ryby jsou mnohem odolnější než ty, které se množí nepohlavně.

Výzkumníci se odvolávali na „efekt Červené královny“, který vymyslel Lee van Valen; Alenka (v říši divů) závodila s Červenou královnou a volala, že musí běžet jen proto, aby zůstávaly stále v relativně stejné pozici. Evoluce je tedy údajně takovým závodem a nepohlavní ryby, produkující klony, se přestaly vyvíjet a jsou tak snadným terčem. Ale pohlavně se množící ryby produkují velké množství variací, a proto jsou uváděny jako běžící terč. Jiní evolucionisté však říkají: „Nápad o Červené královně je jen roztomilým pojmenováním zoologického mýtu.“¹

Když rybky zlikvidovalo sucho, zdálo se, že tato půvabná hypotéza zanikne. Jakmile bylo jezero přirozenou cestou znovu obydleno, paraziti

zabili rychleji ty pohlavně se množící rybky. Ukázalo se však, že rybky nasazené do jezera lidmi byly stále nejodolnější. Vyšlo najevo, že přirození kolonizátoři byli kříženci, tudíž ztratili výhodu variability.

Takže se věci mají tak, že variabilita je velkou výhodou, a to i za cenu přenesení pouze 50% genů a za cenu dalších nevýhod spojených se samci. Pohlavní reprodukce má také možnost zbavit se 50% škodlivých mutací, aniž by to zatěžovalo populaci (smrt jednotlivce).

Výhody nevysvětlují původ!

Kreacionisté mohou původ plně funkční pohlavní reprodukce v optimální, geneticky rozmanité populaci od začátku vysvětlit. Jakmile tu mechanismy již jednou jsou, mají potom tyto výhody. Ale jednoduše mít jen výhody nevysvětluje ani náznakem to, jak mohly být vytvořeny od samého počátku. Hypotetické přechodné formy by byly krajně nevýhodné, neboť přirozený výběr by pracoval v jejich neprospěch. Velmi často jsou samčí a samičí genitálie vzájemně vůči sobě přesně vyladěné, což znamená, že nemohly vznikat samostatně.

Evoluce pohlavnosti?

PBS 5 ukazuje roztomilou animaci dvou jednobuněčných tvorečků s očima, jak se pusinkují a předávají si geny. Potom vypravěč zanotuje:

„Náhodné změny vyprodukovaly tvora, který byl malý a rychlý, což se ukázalo jako evoluční výhoda. Takovéto organizmy s reprodukčními buňkami se nazývají samci. Jejich cílem je najít organizmus s jinou zvláštností – totiž takové, které poskytují živiny potřebné k životu. A ty se nazývají samičky. Tito první průkopníci se vyvinuli ve spermie a vajíčka.“ [PBS 5]

Ale pozor – tato šibalská animace nejen že nepodává žádné důkazy, ale v nějakém místě program najednou přeskočí z údajně samčích a samičích jednobuněčných tvorů na mnohobuněčné organizmy, které již tyto buňky obsahují. Vypravěč pokračoval:

„Samci vytvářejí milióny spermií – a s velkým množstvím potenciálních potomků není třeba se znepokojoval nějakým stavem vajíček. Lepší strategií je snažit se oplodnit co možná největší počet vajíček. Vajíčka jsou složitější než spermie a vyžadují větší nároky na čas a energii. Samičky je vytvářejí jen v omezeném počtu. Čím méně vajíček, tím méně šancí přenést geny, a to znamená, že samice – na rozdíl od samců – udělají lépe, když si budou vybírat. Samci a samičky na hluboké biologické úrovni touží po rozdílných věcech, bez ohledu na to, jak tyto věci vypadají na povrchu... Malé spermie vs. velká vajíčka... kvantita vs. kvalita.“ [PBS 5]

Téměř současně program ukazuje muže a ženu pod nějakým listem, kteří jsou možná nazí, jak se oddávají erotické přede hry – podrobnosti však nejsou příliš vidět – a potom množství scén, kde mají zvířata pohlavní styk. Je tento program určený skutečně malým dětem školního věku?

Dále program vysvětluje souboje samečků a jejich zdobné sexuální projevy, zatímco samičky se snaží o výběr. I když koncept samičího výběru byl ve Viktoriánské Anglii (kde byla hlavou státu žena a vládla víc než 60 let) údajně často přehlížen.

Potom však program přechází k panamským živočichům, kteří si své role vyměnili. Krokodýli prý pojídali tolik mláďat, že samičky nechaly odpovědnost za vejce samcům a snažily se znovu množit. Takže harémy mají teď samičky, a zabíjejí mláďata a ničí vajíčka jiných samiček. Vypravěč říká:

„Nyní jsou to tedy samičky, které se starají více o kvalitu než o kvantitu. Teď jsou to samičky, které bojují mezi sebou. V průběhu času přebraly tradiční vlastnosti samců... Takže tady máme evoluční odhalení ohledně pohlavnosti. Samčí a samičí role nejsou „vytesané do kamene“. Spíše jsou určovány tím, jak které pohlaví o ně bojuje a které více pečuje o mláďata.“ [PBS 5]

Ale to, co předtím způsobilo, že samci soupeří a samičky se starají více o potomstvo, byla relativní velikost a rychlost spermie a vajíčka a další rozdíly v chování. Nyní už soutěživost a investice do mláďat nejsou

důsledky, ale jsou samy příčinou výměny rolí, očekávaných z rozdílů v gametách (pohlavních buňkách). Což ve skutečnosti znamená, že evoluce je co do vysvětlování natolik plastická, že její zastánci umí zdůvodnit i vzájemně protikladné věci, pokud mají dostatek fantazie k vytváření působivých příběhů.

Podobně jako v ostatních dílech série se PBS 5 snaží diváky přesvědčit, že původ pohlavnosti je evolucí dostatečně dobře vysvětlen. Poctivý dokument by důkazy proti tomuto pohledu necenzuroval. Skutečnost je taková, že evolucionisté nemají žádnou představu o tom, jak by se mohla pohlavnost vyvinout. Dokonce i ateista Richard Dawkins říká:

„Jak jsem již řekl – to, že dobré geny mohou prospívat díky existenci pohlavnosti, zatímco zlé geny mohou těžit z její absence, není to samé, jako vysvětlit proč vůbec pohlavnost existuje. Existuje řada teorií o tom, proč tu máme pohlavnost, ale žádná z nich není přesvědčivá... Možná někdy seberu odvahu se s tím vypořádat a napíšu o původu pohlavnosti celou knihu.“²

Domýšlivé přísliby programu PBS jsou také v rozporu s evolucionistickým časopisem *Science*: „Jak vznikla pohlavnost a proč se jí daří, zůstává záhadou.“³

Pohlavní výběr

Darwin také proslul myšlenkou, že hnací silou evoluce je přirozený výběr. Uvědomil si však, že ten nevysvětluje řadu charakteristických vlastností, což se jevílo jako problém – například paví chvost. A tak se Darwin uchýlil k pohlavnímu výběru, kde v určování jedince schopného přenést své geny hrál výběr opačným pohlavím velkou roli. Později byl pohlavní výběr vztažen i k vysvětlení lidské mysli.

Kreacionisté nepopírají ani přirozený, ani pohlavní výběr. Například máme za to, že pohlavní výběr rozšířil přirozený výběr v utváření různých skupin lidí („ras“) z jediné lidské populace, která byla rozdělena po události v Babylonu.⁴

Rozdíl je ale v tom, že kreacionisté sice připouštějí funkci výběru, ale pouze v rámci již existujících genetických informací. Evolucionisté věří, že nové informace pro výběr zajišťují mutace. Neexistuje však žádná známá mutace, která by množství genetické informace navýšila, ačkoli by dnes mělo být pozorováno množství takových příkladů, pokud by výběr/mutace bylo skutečně správným vysvětlením teorie „z bahna k člověku“.⁵

Šimpanzi a Bonobo

Běžný šimpanz *Pan troglodytes* a Bonobo (trpasličí šimpanz) *Pan paniscus* se mezi sebou kříží, takže patří do stejného biblického druhu. Někdy jsou v rámci druhu řazeni do poddruhů jako *Pan troglodytes troglodytes* a *P. t. paniscus*. Ačkoli jsou si podobní, žijí ve stejném prostředí a jedí stejnou potravu, jejich chování je odlišné.

Šimpanzi jsou násilní a Bonobo jsou mírumilovní. Program PBS 5 ukazuje Park divokých zvířat v San Diegu, a představuje Bonobo „ve všech myslitelných“ typech zábavného páření, jak heterosexuálního, tak homosexuálního, s průběžným komentářem hodným pubertáka s vysokou hladinou testosteronu.

Jak tedy vysvětlit jejich chování? Údajně solidárností samic: „ty umí vytvářet spojení a organizovaně samce ovládat“ zatímco šimpanzí samci samičky zneužívají. Jak tuto soudržnost samic vysvětlit? „Za tento dramatický rozdíl ve společenském chování byla zodpovědná relativně jednoduchá změna skladby krmení“. Samičky Bonobo hledají potravu na zemi, a tak mají možnost vzájemné společenské spolupráce. Samičky šimpanzů to dělat nemohou, protože na zemi se krmí gorily, a tak musí samičky hledat potravu pouze na stromech. Prý nějaké sucho před dvěma miliony let gorily zabilo, což umožnilo populaci šimpanzů hledat potravu také na zemi a vyvinuli se v Bonobo. Jaká škoda, říká program, že my jsme neměli podobnou historii a nevy-

vinuli jsme se „v úplně jiný, více mírumilovný, méně agresivní a více pohlavní druh.“

Jako obvykle bychom neměli od tohoto příběhu očekávat skutečné důkazy. Z dostupných důkazů je nemožné ověřit příčinnou souvislost. Jinými slovy, jak můžeme vědět, že to nebylo právě naopak, tj. že hledání potravy na zemi nevyvolala samičí soudržnost, nebo že invaze goril nebyla příčinou toho, že Bonobo se stali šimpanzi?

Sexuální mravnost vs. evoluční psychologie

Samice může chtít samce s nejlepšími geny také z důvodu zajištění toho, že její mláďata budou „ta nejschopnější.“ Ale její nejlepší strategie pro přežití mláďat by také mohlo být hledání takového samce, který zůstane s ní a pomůže jí s péčí o mladá. Nejlepší strategií samce je zajistit, aby mláďata byla jen jeho, tudíž monogamie by byla selektivně výhodná.

Ale monogamii ohrožují jiné evoluční tlaky. Například zpěvní ptáci jsou monogamní, ale někdy samička zatouží po samečkovi se silnějšími geny. To je však riskantní – jakmile to zjistí „manžel“, mohl by mláďata zabít.

Koncepty ze světa zvířat jsou aplikovány na lidi v novém oboru zvaném evoluční psychologie. V programu PBS Geoffrey Miller tvrdil, že náš mozek je kapacitně příliš předimenzovaný na to, aby se vyvinul jen díky přírodnímu výběru. Prohlásil: „nebyl to Bůh, byli to naši předkové, kteří pomocí pohlavního výběru formovali náš mozek volbou svých sexuálních partnerů podle jejich mozků, jejich chování během námluv.“ Roli pavího chvostu přitom hrály umění, hudba a humor.

Toto údajně potvrdily testy lidské přitažlivosti. Muži dávají přednost ženám s plnějšími rty, což svědčí o vysoké hladině estrogenu; a jiné rysy tváře zase svědčí o nízké hladině testosteronu. Obojí je ukazatelem plodnosti. Takže nyní si muži vybírají i přesto, že mají malé

a rychlé spermie? Opět vidíme, že evoluce dokáže vysvětlit jakýkoli stav věcí tak, že v podstatě nevysvětlí nic.

Ženy, hledající krátkodobý flirt nebo které jsou v období ovulace, dávají přednost mužným tvářím, které svědčí o „dobrých“ genech. Ale pro dlouhodobější vztah upřednostňují zženštilé, „jemné“ muže, protože ti budou pravděpodobně více pomáhat a starat se o děti. Ale vzhled může klamat. Také by nás zajímalo, zda by tvář člověka z odlišné skupiny lidí byla vybírána tak často, třebaže tu pro geny potomků z tzv. smíšených manželství není žádná nevýhoda.⁶

Tento program prezentuje Millerovy myšlenky nekriticky a jako nezpochybnitelné, i když tu existuje jakýsi letmý náznak zřeknutí se záruk, protože evoluční psychologie je kontroverzní dokonce i mezi evolucionisty. Ale v recenzi jeho knihy *The Mating Mind* (česky něco jako „Páření myslí“, pozn. překl.) v časopise *New Scientist* se říká:

„Jak může někdo tyto myšlenky opravdu testovat? Bez vzájemně koordinovaného, cíleného úsilí zůstane evoluční psychologie i nadále spíše jen v říši divadelních kresel než v opravdové vědě.“⁹

K Millerově knize byl také podobně kousavý přední evoluční paleoantropolog Ian Tattersall:

„Nakonec se tu díváme na umělecké ztvárnění vypravěče příběhů, nikoli na vědu.“⁸

Proč vůbec epizoda o pohlavnosti?

Pokud někdo chtěl vědět, proč jsou evolucionisté natolik nadšení svou vírou, že neváhají utrácet mnoho milionů, jen aby ji podstrčili veřejnosti tak, jako v této evoluční sérii PBS, pak by nepotřeboval vidět víc než tuto část. Je to jako kdyby se na této epizodě nejvíce podíleli ti, kteří hledají zdůvodnění pro sexuální morálku typu „všechno je dovoleno“. Pokud jsou lidé vykreslováni již jen jako vyspělejší druh opic, a pohlavnost není nic víc než nástroj k šíření genů, pak způsob, jakým

program zdůrazňoval náhodné hetero/homo „flirty“ našich údajných Bonobo „bratranců“ a spojitost s údajně dokonalejším, mírumilovnějším životním stylem, byl dostatečně výmluvný.

Odkazy a poznámky

1. L. Margulis and D. Sagan, *What Is Sex?* (New York, NY: Simon and Schuster, 1997), p. 121.
2. R. Dawkins, *Climbing Mt. Improbable* (Harmondsworth, Middlesex, England: Penguin Books Ltd., 1997), p. 75.
3. B. Wuethrich, *Why Sex? Putting the Theory to the Test*, *Science* 281:1980–1982, 1998.
4. Problém lidských „ras“ je blíže rozveden v knize od C. Wieland, *One Human Family: The Bible, science, race and culture* (Creation Book Publishers, 2011).
5. Všimněte si, že i kdyby se tyto mutace někdy objevily, evolucionisté by museli najít stovky dalších, aby své teorii dodali patřičnou váhu, která je potřeba. Viz L. Spetner, *Not by Chance* (New York, NY: Judaica Press, 1999); také viz Carl Wieland, *CMI's views on the intelligent design movement*, 30 August 2002.
6. C. Wieland, *The Bible and interracial marriage*, *Creation* 34(1):20–22, December 2011.
7. T. Birkhead, *Strictly for the Birds*, review of *The Mating Mind* by Geoffrey Miller, *New Scientist*, p. 48–49, 13 May 2000.
8. I. Tattersall, *Whatever Turns You On*. Review of *The Mating Mind* by Geoffrey Miller, *New York Times Book Review*, 11 June 2000.

Kapitola 12

Argument: Evoluce člověka

Evolucionisté říkají: „Jedinečné vlastnosti lidského druhu lze snadno vysvětlit.“

Epizoda PBS č. 6 — pod názvem „Mysl ve velkém třesku“ — se pokouší vysvětlit ten největší rozdíl mezi lidmi a zvířaty: naši mysl, včetně výsady používat řeč. Téměř vůbec se však nesnaží evoluci *dokázat*; pouze ji *předpokládá*, a pak rozdíly dané tímto předpokladem vysvětluje vymyšlenými příběhy. Cestu k tomu si již patřičně vydláždila zavádějícími argumenty o podobnosti DNA opic a lidí v PBS 1.

Vyvinuli se lidé z tvorů podobných opicím?

Podobnost mezi opicemi a lidmi je jedním z nejoblíbenějších evolučních argumentů pro společného předka na základě podobného vzhledu. Celý seriál PBS v odpovědi na otázku: „Vyvinuli se lidé z tvorů podobných opicím?“ všude přímo křičí „ano“, a k umocnění účinku pak epizoda 1 ukázala množství fosilií domnělých „lidoopů“. To však bylo velmi zavádějící – ukázala totiž několik údajných „lidoopů“, které už ani sami evolucionisté nepovažují za skutečné mezičlánky. Ukázala například od Louise Leakeyho starou fotografii se *Zinjanthropus boisei* (nyní *Paranthropus boisei*) nebo *Paranthropus robustus*, zvaný „Lous-

kač ořechů“ nebo někdy také robustní australopiték. Jenže tihle všichni už byli dávno odsunuti z domnělého evolučního stromu člověka na neurčitou vedlejší větev.

PBS 1 také tvrdila, že DNA šimpanzů je z 98 % podobná lidské a uvedla, že se jedná „jen o pár pravopisných chyb“. Nicméně tvrzení, že jde jen o „pár“ rozdílů je naprostý podvod – informace v lidské DNA obsahují 3 miliardy „písmen“ (párů bází) v každé buňce, takže dvouprocentní rozdíl je ve skutečnosti 60 milionů „pravopisných chyb“, nemluvě o tom, že i těch 98 % je sporných!¹ A také samozřejmě nejde o „chyby“, ale o dvacet 500stránkových knih s novými informacemi, které musí evolucionisté vysvětlit mutacemi a přírodním výběrem. Ale i kdybychom jim teoreticky přiznali 10 milionů let, studie populační genetiky jasně ukazují, že zvířata s generační dobou podobnou té lidské, tj. zhruba 20 let, by mohla v tomto časovém rámci nashromáždit ve svém genomu pouze asi 1 700 – ne 60 milionů – mutací.²

Byly nalezeny chybějící mezičlánky?

V epizodě PBS 2 pod názvem „Velké proměny“ vystoupil Donald Johanson, objevitel „Lucy“, domnělého chybějícího mezičlánku. Lidé jsou údajně součástí evoluce, navzdory našim jedinečným schopnostem navrhovat a vytvářet umělecká díla. Naši předci prý asi před 7 miliony let seshákali ze stromů a stali se dvounožci. Tím mohli shromažďovat a přenášet jídlo, a to pak mohlo mít vyšší energii. Potrava podpořila růst větších mozků, což zpětně zase pozitivně přispívalo k efektivnějšímu sběru potravy. Ale Johanson také řekl, že v kostře šimpanzů a lidí stále existují rozdíly, např. jiný tvar pánve, rozdílné úhly v místě, kde se páteř stýká s lebkou a způsob, jakým chodíme s koleny u sebe, zatímco opice chodí s nohama široce od sebe.

PBS však nenabídla téměř žádné skutečné důkazy. Tvrzení o fosilním záznamu plném děr a o „chybějících člancích“ jsou tak často zneužívána, že začnou po chvíli nudit.³ Nejblíže byla k něčemu jako „důkaz“

Liza Shapiro z Univerzity v Texasu, která ukázala, jak přizpůsobivá je páteř lemura. Lemur může chodit po čtyřech, ale skáče vzpřímeně. To samozřejmě neukazuje, jak může čtyřnožec provést všechny přeměny potřebné k tomu, aby se stal skutečným dvounožcem.

Scientific American tvrdí, že byla nalezena řada fosilních hominidů, kteří propojují lidi s předkem podobným opici:

Historická povaha makroevolučních studií zahrnuje spíše závěry z fosilií a DNA než přímé pozorování ... Evoluce například naznačuje, že mezi nejstaršími známými předky lidí (zhruba před pěti miliony let) a anatomicky moderními lidmi (asi před 100 000 lety) můžeme najít posloupanost hominidů, jejichž rysy se postupně méně podobají opicím a jsou stále více modernější, a to také skutečně ukazuje fosilní záznam. [SA 80]

Scientific American také vynesl toto úžasné tvrzení:

Možná 20 nebo více hominidů (ne všichni to byli naši předkové) zaplňuje mezeru mezi australopitekem Lucy a moderními lidmi. [SA 80]

Jak mohlo těchto údajných „20 nebo více hominidů“ zaplnit mezeru, když ani „nejsoú všichni naši předkové“? To jinými slovy znamená, že z mezery vypadli do nějaké postranní uličky.

„Mezičlánky“ stále chybí!

Fosilie tzv. „lidoopů“ se často skládají jen z drobných kousků pozůstatků, a to platí i pro spoustu nejnovějších „tvrzení o chybějícím mezičlánku“ *Ardipithecus ramidus kadabba*. Jenže v případě pozdějších vykopávek většího množství kostí se zjistí, že vzorky jsou buď lidské nebo ne-lidské (např. jde o australopitéka).

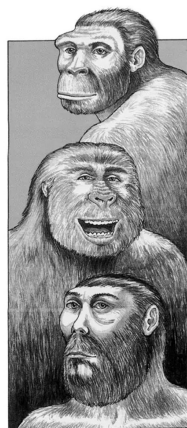
Ale společný vzhled *neprokazuje* společný původ, i kdyby takový řetězec podobných tvorů existoval. Každopádně je takové tvrzení neopodstatněné. Dokonce i při poskytnutí evolučních metod „datování“ fosilní záznam ve skutečnosti ukazuje, že tento údajně jasný vývoj existuje pouze v hlavách evolučních propagátorů. [Marvin Lubenow](#) prokázal, že v průběhu evolučních „věků“ netvoří různí domnělí „opolidé“ uhla-

Mocná síla předpokladů ...

Jedna neúplná fosilní lebka a tři různé interpretace toho, jak měl vypadat ***Australopithecus boisei***.

To ukazuje na představivost vědců a umělců. Takové „rekonstrukce“ mohou být libovolně podobné jak opicím, tak i lidem – a to v závislosti na úhlu pohledu umělce nebo věroucného systému.

zenou řadu, ale značně se překrývají.⁴ Například do časového rozpětí fosilií *Homo sapiens* zasahuje i období fosilií *Homo erectus*, údajně našeho předka. Také při hlubší analýze různých fosilií je zjevné, že na sebe nenavazují nebo nepatří do základní mozaiky. Morfologie se také překrývá – analýza řady charakteristik ukazuje, že *Homo ergaster*, *H. erectus*, *H. neanderthalensis* i *H. heidelbergensis* byly dnes již téměř jistě jen „odrůdami“ moderního člověka, zatímco *H. habilis* a další exemplář, tzv. *H. rudolfensis*, byly jen druhy australopiteků.⁵ Jméno *H. habilis* je nyní ve skutečnosti považováno za neplatné, protože do tohoto „taxonomického odpadkového koše“ byly nejspíš přiřazeny fragmenty fosilií australopiteků a *H. erectus*.

Původ v Africe?

PBS 6 začíná hluboko v jeskyni ve Francii, kde archeolog Randy White zkoumá jeskynní malby, údajně 30–40 ka (kilo-annum = před tisíci lety). Moderátor pohnutě mluví o nálezech, jak se naši předkové stali skutečnými lidmi a jak se zrodila mysl. Pak se scéna přesune do příkopové propadliny Rift Valley ve východní Africe, odkud „lidé vyšli“.

Údajně se naše větev evolučního stromu odštěpila před 6 Ma (mega-annum = před miliony let) od linie vedoucí k šimpanzům. Naši

předkové slezli ze stromů a stali se dvounohými před asi 4 miliony let, první nástroje byly vyrobeny před 2,5 miliony let, Afriku začali opouštět první lidé před 2 miliony let, ale všichni nakonec vyhynuli, zatímco skutečně moderní lidé opustili Afriku před 50–60 tisíci lety. To vše je „zdokumentováno“ počítačovou grafikou a poté herci.

Vnitřní evoluční spory se přehlížejí

PBS 6 nepřímou obhájí to, co se nazývá model „z Afriky“, jak si ukážeme později. Moderní lidé měli přijít z východní Afriky a nahradit méně vyvinuté hominidy, kteří se v Africe objevili mnohem dříve. Existuje však další evoluční myšlenka, nazývaná „multiregionální“ hypotéza nebo také hypotéza „regionální kontinuity“, tj. hominidé před dvěma miliony let měli vyjít z Afriky a poté se z nich na různých místech světa vyvinuli moderní lidé. Přestože toto je mezi paleoantropology jedna z nejvášnivějších debat, epizoda PBS představuje pouze jednu stránku příběhu. Podle antropologa Petera Underhilla ze Stanfordské univerzity jsou důvody hašteření a hořkosti mezi zastánci těchto soupeřících teorií v jediném: „Ego, ego, ego. I vědci jsou jen lidé.“ Podle nás mají ve své vzájemné kritice pravdu *obě* strany, protože lidé se zkrátka vůbec nevyvinuli!⁶

Typicky lidské znaky

PBS 6 ukázala lebku „datovanou“ na 100 000 let s tím, že kdybychom tohoto člověka potkali v moderním oblečení, nepřipadal by nám vůbec zvláštní. Psycholog z Massachusettského technologického institutu Steven Pinker poukázal na to, že dnešní lidské děti kdekoli na světě se mohou naučit jakýkoli jazyk, naučí se počítat, a stejně tak dobře pochopí i obsluhu počítače. Vyslovil tedy tento názor: „Typicky lidské znaky naší inteligence musely existovat ještě předtím, než se naši předkové rozptýlili do různých kontinentů.“

Lidé, kteří údajně opustili Afriku před 50–60 tisíci lety se setkali s neandertálci – ti se měli vyvinout z hominidů, kteří odešli z Afriky ještě

dříve. Byli větší a silnější než my, měli větší mozky a vyznačovali se velkým nosem, ustupující bradou (prognacie) a čelem, malými líce-mi a výraznými nadočnicovými oblouky (supraorbital tori). Byli však méně kreativní, téměř bez obrazotvorných projevů nebo umění a obřadního pohřbívání svých mrtvých. Hroty jejich oštěpů se daly snadno vyrobít štípáním kamene, ale neměly dlouhý dosah, takže se používaly hlavně k bodání. Údajně se učili spíše napodobováním než předáváním informací prostřednictvím vysoce vyvinutého jazyka.

Ti pozdější příchozí však již pohřbívali své mrtvé obřadným způsobem a vyráběli promyšlenější oštěpy s hroty vyřezávanými z paroží, které měly delší dosah. Vynalezli také důmyslný vrhač oštěpů. A co je nejdůležitější, používali kultivovaný jazyk, který jim umožňoval předávat informace rychleji a na delší vzdálenost.

Praktikovali také umění a kulturu. PBS 6 představuje techniku „spit painting“ (malování pliváním), kterou mohli používat pro své jeskynní malby a dále ukazuje, že používali speleotémy (stalaktity a stalagmity – krápníky) jako hudební nástroje, jakési přírodní bicí.

Kreacionistický pohled na jeskynní lidi a neandertálce

Bible nám říká, že první člověk, Adam, byl stvořen z prachu země a první žena z jeho žebra. [Genesis 1](#) také učí, že živí tvorové se rozmnožují „podle svého druhu“ – viz [Kapitola 4](#). Proto ani nemáme důvod očekávat nějaký postupný přechod od zvířat k člověku.

Jeskynní lidé a Bible

Jednou z důležitých událostí zaznamenaných v Bibli je zmatení jazyků v Babyloně. Zjevným výsledkem bylo vytvoření hlavních jazykových rodin, z nichž se poté rozvinuly moderní jazyky. Ale rozdělení lidí podle jejich nově vytvořených jazykových skupin mělo i další dopad.

Událost v Babyloně vedla k izolaci malých skupin lidí, z nichž každá

pak nesla jen určitou část z celkového genofondu. To pomohlo ustálit některé vlastnosti. V tomto hrál svou roli přírodní a pohlavní výběr a vznikly tak různé skupiny lidí (nesprávně „rasy“), které jsou patrné dodnes.

Některé skupiny lidí také byly izolovány od civilizace. I dnes je možné si představit typicky málo rozšířenou skupinu lidí, která byla náhle izolována od civilizace, např. na pustém ostrově. Mnohé z takovýchto skupin neuměly tavit kovy nebo stavět domy. Tito lidé tedy museli použít nejtvrďší dostupný materiál (kámen) a využít již existující struktury (jeskyně). Různé rodové skupiny měly také různou úroveň uměleckých schopností. Takže je celkem snadné pochopit, že lidé jako *Homo erectus* a neandertálci byli pravděpodobně potomky lidí z Babylonu, kteří se izolovali od velkých měst a rozvinuly se u nich určité fyzické rysy, díky fixaci konkrétních genů v malé populaci a také selektivním faktorům. Tudíž tzv. „doba kamenná“ je zcela klamný pojem – spíše jde o projev jeskynní/kamenné technologie různých skupin lidí. Některí lidé mají tuto úroveň technologie i dnes, ačkoli žijí v naší době a jsou to stejní lidé jako my.

Jedinečnost lidského mozku

PBS 6 znovu cituje psychologa Pinkera a jeho poukaz na to, že lidský mozek obsahuje 100 miliard buněk, a co je důležitější, tyto neurony vytvářejí 100 bilionů spojení, „přesně propojených tak, aby mohly vytvořit inteligenci“. Jenže celý tenhle proces připsal mutacím za období desítek až stovek tisíců let. Dosud však neobjevil jedinou mutaci, která by mohla navýšit účelné informace, natož takové kolosální množství nezbytné ke správnému propojení mozkového superpočítače.

Toto mělo být řízeno přírodním výběrem – patrně k získání schopnosti manipulovat s jinými lidmi. Lepší ovládání jazyka totiž znamená lepší ovládání společnosti. Toto mělo být řízeno přírodním výběrem – patrně k získání schopnosti manipulovat s jinými lidmi. Lepší ovládání jazyka totiž znamená lepší ovládání společnosti.

Lidská vs. šimpanzí mysl

Epizoda PBS se obrací na psychologa Andrewa Whiten z University St. Andrews ve Skotsku, který testoval způsob učení malých dětí. (Mimochodem, nad vstupními dveřmi do školy je nápis v latině „*In principio erat Verbum*“, což je část latinského překladu verše Jan 1:1, „Na počátku bylo Slovo“). Whiten testoval děti pomocí malých panenek, kdy jedna z nich odloží na určité místo nějaký předmět a odejde. Druhá panenka pak tento předmět vezme a schová ho někam jinam. Poté se první panenka vrátí, a v té chvíli se dítěti položí otázka, kde bude ta panenka předmět hledat. Třileté dítě si myslí, že v tom novém úkrytu, zatímco pětileté dítě si správně uvědomí, že první panenka nemůže o přemístění předmětu vědět, a tak bude hledat tam, kde ho předtím zanechala. (Někdy se tomu říká test „Sally-Anne“, kde panenka „Sally“ něco ukryje v nepřítomnosti „Anne“.) Whiten tedy dospěl k tomuto závěru:

Třileté dítě nedokáže připisovat činy druhým. Ale ve věku pěti let má již dětský mozek vyvinutou schopnost představit si smýšlení někoho jiného. [PBS 6]

Program to staví do protikladu k šimpanzům, kteří tohoto nejsou schopni v žádném věku: „Touto zkouškou retrospektivního připisování úkonů žádný šimpanz neprošel.“

Jazyk

Na světě je dnes asi 6 300 jazyků. Všechny mají určitá omezení a dodržují přísná pravidla zvaná syntaxe. To nám umožňuje hierarchicky třídit informace, což je něco, co šimpanzi nedokážou ani s tím nejlepším výcvikem pomocí posunků.

Existuje určitá možnost učení syntaxe pomocí napodobování, která však po sedmém roce života postupně vymizí. PBS 6 se přesunula do Managuy, hlavního města Nikaraguy, kde potkáváme „Mary No name“. Narodila se neslyšící a nikdo ji neučil znakovou řeč, takže ni-

kdy neměla možnost naučit se syntaxi. Je však dostatečně inteligentní na to, aby komunikovala pomocí několika posunků, ale pouze s lidmi, kteří znají kontext.

PBS 6 dokumentuje v období po nikaragujské revoluci snahu amerických expertů na znakovou řeč naučit tento jazyk neslyšící z izolovaných obcí, ale bez úspěchu. Místo toho si však děti vyvinuly svou vlastní znakovou řeč, která je plnohodnotným jazykem včetně správné syntaxe a schopnosti vyjadřovat složité myšlenky jako u mluvené řeči. Chtěly komunikovat s ostatními lidmi raději podle svého, než aby jim byl jazyk vnučován.

Neslyšící lidé ve skutečnosti zpracovávají znakovou řeč stejnými oblastmi mozku, jaké používají ke zpracování mluvené řeči i slyšící, včetně Brocova centra řeči a Wernickeovy oblasti. To je patrné u neslyšících pacientů s poškozenou některou z těchto oblastí – ti mají totiž ve znakové řeči podobný typ afázie (neschopnost mluvit), jakou trpí i slyšící lidé v mluvené řeči.⁷

Evoluce jazyka?

Nic z výše uvedeného nemá co dělat s evolucí. Oblasti mozku na zpracování jazyka jsou pro člověka jedinečné a umožňují nám používat syntaxi v psané i znakové řeči.

Přesto ateista Richard Dawkins z Oxfordské univerzity představuje v PBS 6 své obvyklé vyprávění o tom, jak řeč poskytla selektivní výhodu, čímž umožnila přežít více potomkům. Je zajímavé, že jediným tématem vystoupení tohoto známého propagátora neodarwinismu byl právě jazyk, přestože Dawkinsovým oborem není lingvistika, ale biologie. Seriál PBS kupodivu také neukázal Dawkinse v jeho obvyklé roli zuřivého propagátora ateistického náboženství, což je jeho hlavní forma propagace Darwina. Producenti pořadu pravděpodobně nechtěli *příliš* zjevnými materialistickými důsledky evoluce jítřit americkou veřejnost, která by mohla díky takto neomalenému ateismu evoluci odmítat.

Potíže s evolucí jazyka

Nestačí jen tvrdit, že jazyky se vyvinuly, ale je nutné poskytnout k tomu i patřičný mechanismus. Evolucionisté obvykle tvrdí, že jazyky se vyvinuly ze zvířecích zvuků. Někteří dokonce tvrdí, že postupná změna jazyků se podobá biologické evoluci. Ovšem skutečná pozorování jazyka nám ukazují zcela odlišný obraz.

Za prvé, starověké jazyky byly skutečně extrémně složité již díky mnoha různým způsobům skloňování. Není tu ani náznak nějakého budování z jednodušších jazyků. Například v indoevropské rodině měly sanskrt, klasická řečtina a latina mnoho různých způsobů skloňování podstatných jmen pro různý pád, rod a číslo, zatímco slovesa se skloňovala pro čas, rod, číslo a osobu. Moderní formy pocházející z těchto jazyků mají počet skloňování výrazně *nižší*, což svědčí o trendu od složitějšího k jednoduššímu, a to je *opakem* evoluce. Angličtina téměř úplně ztratila skloňování a zachovala si jich pouze několik, jako např. přivlastňovací „s“.

Angličtina také ztratila 65–85 % staré anglické slovní zásoby a bylo také ztraceno mnoho slov klasické latiny z jejích následných verzí, tedy románských jazyků (španělština, francouzština, italština atd.).

Za druhé, většina změn *nebyla* náhodná, ale byla výsledkem *inteligence*. Například: tvorba složenin spojováním jednotlivých slov, tvorba odvozenin přidáváním předpon a přípon, modifikací významu a přejímáním slov z jiných jazyků včetně kalků (převzaté složené slovo, kde je přeložena každá složka a poté vše spojeno dohromady). Existují také nevědomé, ale rozhodně ne náhodné změny, jako jsou systematické posuny fonetického znění, například ty, které popisuje Grimmův zákon (mnohá germánská slova jsou uvedena do souvislosti s latinskými a řeckými slovy).⁸

Memy

V 6. epizodě PBS nazvané „Mysl ve velkém třesku“ Dawkins řekl:

Tím jediným často viděným druhem evoluční změny vůbec není genetická informace, ale je to kulturní evoluce. A pokud si to přeložíme do darwinovské řeči, pak budeme mluvit o přežití rozdílných memů namísto genů. [PBS 6]

Dawkins mluvil o memech již mnohem dříve, ve své knize *The Selfish Gene* (Sobecký gen), a jednou z jeho nových fanynek byla psychologka Sue Blackmoreová z University of West of England, která v PBS 6 řekla:

Memy, to jsou nápady, zvyky, dovednosti, gesta, příběhy, písně – zkrátka vše, co si mezi sebou vzájemně předáváme napodobováním. A pak je kopírujeme ... čímž nastává soupeření mezi memy a tím je formována naše mysl a kultura, podobně jako konkurence mezi geny formuje celou biologickou evoluci.

Řekla bych, že v dnešní době postupuje memetická evoluce stále rychleji a téměř zcela převzala roli nad evolucí biologickou ...

Memy, bojující proti genům vypadají např. takto: „Čím jste vzdělanější, tím méně máte děti.“ [PBS 6]

Tak teď podle všeho memy našly svůj nový domov – internet, a ten nás ve skutečnosti zotročil, jak se nám říká.

Blackmoreová dokonce věří, že myšlenka vlastního „já“ je pouhou iluzí vytvářenou soupeřícími memy v mozku. Ale podle jejího vlastního systému, který uznává se jí musíme ptát: „Kdo (nebo spíše co) vlastně navrhuje tuto myšlenku?“!

Nicméně když se takové věci jako je internet, antikoncepce, nějaký vynález, inzulin apod. nazývají „memy“, začíná to být k smíchu. Protože termín, který popisuje úplně vše, ve skutečnosti nepopisuje vůbec nic. Blackmoreová neudělala nic jiného, než že použila stejnou nálepku téměř na cokoli, jenže to k našim znalostem ničím nepřispívá.

Není divu, že evolucionista Jerry Coyne nazval knihu Blackmoreové „dílem nikoli vědy, ale přemrštěné obhajoby“. Říká, že memy jsou „jen novým trpytivým obalem hromady starých a zaběhlých názorů“. On je také přesvědčen, že evoluční psychologie je pavěda (a tedy nesmysl).

Coyne však není žádným přívržencem kreacionismu, ale vášnivým – avšak neúspěšným – odpůrcem stvoření.⁹

Kritici seriálu PBS ze strany Institutu Discovery poukazují na to, že pokud by výuka pavědy ve vědeckých učebnách skutečně znepokojovala takové jako je např. (vášnivá evolucionistka) Eugenie Scottová, i oni by se postavili proti evoluční psychologii a memetické evoluci, a ve vědeckých učebnách by rozhodně nepodporovali šíření této série PBS.¹⁰ Jenže nestalo se tak – ve skutečnosti to, proti čemu se staví je pouze zpochybňování jejich materialistické víry.

Závěr

Je zjevné, že evolucionisté se obávají stále rychleji se šířících kreacionistických poznatků, a to navzdory jejich maximálnímu úsilí o cenzuru – o tom svědčí všechny ty vynaložené peníze a čas na seriál PBS „*Evolution*“, články v předních vědeckých časopisech a masivní politická kampaň, která má zabránit učitelům ve školách předkládat alternativy k evoluci. Proto se zoufale snaží těmito informacím čelit. Jenže při pečlivém vědeckém zkoumání jejich úsilí nemůže obstát, a nakonec každý rozumně uvažující pozorovatel musí uznat, že evoluce je pouze účelová dedukce z materialistického systému víry. Je to filozofie/náboženství pod maskou „vědy“.

Odkazy a poznámky

1. Viz také Don Batten, Human/chimp DNA similarity: Evidence for evolutionary relationship? *Creation* 19(1):21–22, December 1996–February 1997.
2. W.J. ReMine, *The Biotic Message* (St. Paul, MN: St. Paul Science, 1993), chapter 8.
3. For example, see J. Sarfati, Time's alleged 'ape-man' trips up (again), *Journal of Creation* 15(3) 2001.
4. M. Lubenow, *Bones of Contention* (Grand Rapids, MI: Baker Books,

- 1992). Return to text.
5. J. Woodmorappe, The non-transitions in 'human evolution'—on evolutionists' terms, *Journal of Creation* 13(2):10–13, 1999.
 6. Vysvětlení myšlenek „z Afriky“ a „regionální kontinuity“ vzhledem k biblickému modelu viz C. Wieland, No bones about Eve, *Creation* 13(4):20–23, September–November 1991.
 7. G. Hickok, U. Bellugi, and E.S. Klima, Sign Language in the Brain, *Scientific American* 284(6):42–49, June 2001.
 8. K. May, Talking Point, *Creation* 23(2):42–45, March–May 2001, and A. Steel, The Development of Languages Is Nothing Like Biological Evolution, *Journal of Creation* 14(2), 2000.
 9. Viz C. Wieland, New eyes for blind cave fish?
 10. Kritika Discovery Institute uvádí tyto dobré body v *Getting the Facts Straight: A Viewer's Guide to PBS's Evolution* (Seattle, WA: Discovery Institute Press, 2001). R

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

DODATEK 1

Obvyklé argumenty pro evoluci, které byly zamítnuty

Kniha *Vyvrácení evoluce 2* je uspořádána ve vztahu k nejsilnějším argumentům, které mohli evolucionisté nashromáždit proti nejlepším argumentům kreacionistů (citujeme hlavní body PBS a časopisu *Scientific American*). Příliš často však sejdou z cesty ke špatné argumentaci. Máme za to, že v této debatě mají všichni věřící v Bibli dostat solidní odpovědi na skutečné problémy (např. dva světónázory si odporují; my nesouhlasíme jen s výkladem, nikoli s fakty samotnými).

To ale neznamená, že by křesťané měli přehlížet slabé nebo nepodložené argumenty. Proto některé z nich uvádíme v tomto dodatku.

Zamítnutý argument č.1: Podobnost embryí¹

Většina z nás už pravděpodobně slyšela o tom, že lidské embryo prochází různými evolučními fázemi, například že má žaberní štěrby jako ryba, ocas jako opice atd. Tento koncept, okázale nazvaný „biogenetický zákon“, zpopularizoval německý evolucionista Ernst Haeckel koncem 60. let 19. století. Je také známý jako „embryonální rekapitulace“ nebo „ontogeneze opakuje fylogenezi“, což znamená, že během raného vývoje organismu údajně znovu sleduje svou evoluční historii.

Tato myšlenka přetrvává i přesto, že byla založena na podvodu a byla odhalena mnoha předními vědci. Haeckelovy podvodné kresby stále používaly dokonce i učebnice v 90. letech 20. století.²

Odhalení Haeckelova podvodu

Že jde o podvod, ukázal během několika měsíců po zveřejnění Haeckelovy práce v roce 1868 L. Rütimeyer, profesor zoologie a srovnávací anatomie na univerzitě v Basileji. Tuto Rütimeyerovu kritiku potvrdil i profesor anatomie na univerzitě v Lipsku a slavný srovnávací embryolog Wilhelm His Sr.³ Tito vědci ukázali, že Haeckel podvodně upravil své kresby tak, aby se embrya vzájemně více podobala. Haeckel dokonce některé kresby uhlem jen překopíroval a pak tvrdil, že se jedná o embrya různých druhů!

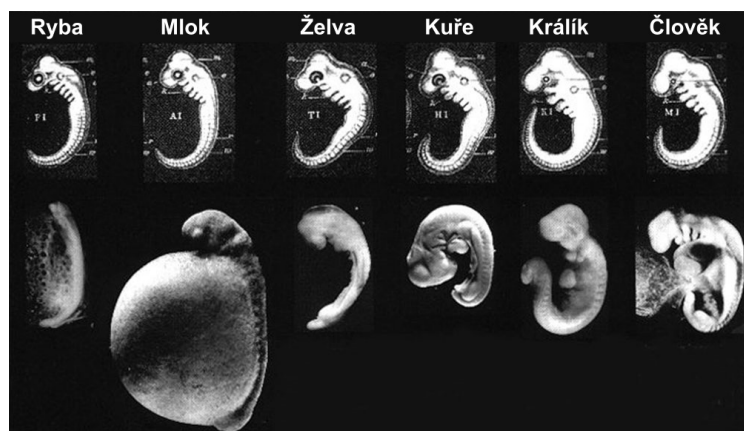
Má „biogenetický zákon“ vůbec nějakou hodnotu? V roce 1965 evolucionista George Gaylord Simpson řekl: „Nyní jsme si již zcela jisti, že ontogeneze neopakuje fylogenezi.“⁴ Podobně se vyjádřil také prof. Keith Thompson (obor biologie, Yale):

Je jisté, že biogenetický zákon je spolehlivě mrtvý. V padesátých letech byl nakonec vypuzen z učebnic biologie. Jako téma vážného teoretického zkoumání však zanikl již ve dvacátých letech.⁵

Nicméně navzdory důkazům o podvodu se stále všeobecně věří, že Haeckelovy kresby mají určitou podobnost s realitou. Ale další výzkum,

zveřejněný v roce 1997 odhalil, že Haeckelův podvod byl mnohem horší, než si kdokoli uvědomoval. Embryolog Dr. Michael Richardson ve spolupráci s biology z celého světa shromáždil a vyfotografoval typy embryí, které nakreslil Haeckel.⁶ Dr. Richardson zjistil, že Haeckelovy kresby se jen málo podobaly skutečným embryím.⁷ Londýnský deník *The Times* cituje Richardsona:

Jde o jeden z nejhorších případů vědeckého podvodu. Je šokující zjistit u někoho, kdo je považován za velkého vědce, úmyslné podvádění. Dost mě to naštvalo. Udělal to [Haeckel], že vzal lidské embryo, zkopíroval ho a předstíral, že mlok, želva a všechna ostatní embrya vypadala ve stejné fázi vývoje stejně. Jenže ona tak nevypadala. Jsou to padělký.⁸

Horní řada: Haeckelovy kresby několika různých embryí, které vykazují v raném stádiu neuvěřitelnou podobnost „ocásku“.

Spodní řada: Richardsonovy fotografie ukazují skutečný vzhled embryí ve stejné fázi vývoje.

Lidské embryo nikdy nevypadá jako plaz nebo něco jiného. Lidské embryo je od okamžiku početí vždy lidským embryem a nikdy není ničím jiným. Nestává se člověkem někdy až po osmi týdnech. Tak to říká i Bible – nenarozené dítě je jen maličké lidské dítě (Gn 25:21–22, Žalm 139:13–16, Jer 1:5, Lukáš 1:41–44).

Podobnost raných embryí je nevyhnutelná

Je pravda, že embrya zvířat mají v raných fázích vývoje určitou podobnost. Ale z hlediska designu to dává dokonalý smysl. Chcete-li něco zkonstruovat, také nezačínáte s přesným tvarem, ale se základní formou, ke které pak přidáváte stále specializovanější detaily.

Pomoci může příklad z keramiky. Hrnčírř začíná hroudou hlíny. Ať už chce vyrobit pohár nebo útlou vázu, tvaruje hlinu zpočátku do jakéhosi válce. V této fázi jak pohár, tak váza vypadají podobně – mají stejný základní plán. Další práce vede k tomu, že pohár a váza vypadají stále odlišněji. (Jistě, analogie s embryi se hroutí v tom, že hrnčírř mohl změnit názor a po dokončení základního plánu vyrobit *bud'* vázu *nebo* pohár. Rybí embryo se však nikdy nemohlo stát lidským [nebo naopak], protože embryo ryby má kódované pokyny pouze pro vytvoření ryby.)

Některé principy, známé jako *Von Baerovy zákony*, vyjadřují tento koncept v souvislosti s vývojem embrya. Ve vývoji embrya se totiž obecné rysy zvířat objevují dříve než specializované rysy. Každé embryo daného druhu, místo aby procházelo stádií jiných zvířat, se od nich v průběhu vývoje stále více vzdaluje.

Von Baerovy zákony ukazují, že čím mladší je embryonální stádium, tím více se organismy podobají jeden druhému.

Zamítnutý argument č.2: Drsnokřídlec březový

„Učebnicový příběh“ slavných anglických motýlků březových (*Biston betularia*) vypadá asi takto: Motýl se vyskytuje ve dvou (melanických) formách – světlé a tmavé. Znečištění z průmyslové revoluce způsobilo ztmavnutí kmenů stromů, většinou vyhubením světlého krycího lišejníku (a také díky sazím).

Na světlém pozadí byly světlejší formy motýlků dobře maskované, nyní však „vyčnívají“, a tím jsou pro ptáky snadnější potravou. Proto

se dramaticky zvýšil podíl tmavých motýlků. Později, když se ovzduší vyčistilo, začali opět převládat světlí motýlci.

Posun v počtu motýlků byl pečlivě zdokumentován jejich odchytom do pastí. Experimenty s jejich opakovaným odchytom a uvolněním potvrdily, že ve znečištěných lesích přežilo při odchytu více tmavých forem, *a naopak*. Kromě toho bylo při natáčení ptáků zjištěno, že dávali přednost méně maskovaným motýlkům na kmenech stromů.⁹

Příběh vyvolal obrovské evoluční nadšení. H.B. Kettlewell, který prováděl většinu těchto obvyklých experimentů řekl, že kdyby tohle viděl Darwin, „stal by svědkem dovršení a potvrzení svého celoživotního díla.“¹⁰

Jakkoli je to zjevné, ve skutečnosti tento učebnicový příběh neukazuje nic jiného než posouvající se genové frekvence tam a zpět přírodním výběrem v rámci jednoho stvořeného druhu. Nenabízí nic, co by mohlo přidat komplexní designové informace potřebné pro evoluci od améby k člověku, a změnit to nemohou ani miliony let.

L. Harrison Matthews, biolog natolik významný, že byl dokonce požádán i o zpracování předmluvy k vydání Darwinova díla *O původu druhů* v ní řekl, že příklad motýlka březového sice ukazuje přírodní výběr, *nikoli* však „evoluci v akci“.

Nicméně se ukazuje, že tato klasická pohádka je plná děr i jinak. *Drsnokřídlec březový totiž na kmenech stromů přes den ani nezůstává.*

Kettlewell a další lákali motýlky do pastí v lese buď světlem, nebo vypouštěním samičích feromonů – v každém případě přilétali *pouze v noci*. Kde tedy tráví čas ve dne? Britský vědec Cyril Clarke, který podrobně zkoumal motýlka březového, o tom napsal:

Problém je v tom, že neznáme místo pobytu motýlků během dne ... Za 25 let jsme na kmenech stromů nebo na stěnách sousedících s našimi nástrahami našli pouze dva *drsnokřídlovce* (jeden byl na příslušném pozadí kmene a druhý ne) a nikde jinde.¹¹

Motýlci, nafilmovaní při tom, když je ptáci sezobávali, byli vypěstováni v laboratoři a byli umístěni na kůru stromů ručně Kettlewellem; byli tak malátní, že je musel jednou i zahřívát na kapotě auta.¹²

A co všechny ty dosavadní fotografie motýlků na kůře stromů? Jeden článek popsal, jakým způsobem to probíhalo: *ke stromům se lepili mrtví motýlci*.¹³ Biolog Theodore Sargent z University v Massachusetts pomáhal tyto motýlky lepit na stromy pro dokument NOVA. Říká, že učebnice a filmové dokumenty představují „spoustu zfalšovaných fotografií“.¹⁴

Jiné studie zase ukázaly velmi špatnou vzájemnou korelaci mezi vrstevami lišejníků a příslušnými populacemi motýlků. A když jedna skupina výzkumníků přilepila mrtvé motýlky na kmeny v neznečištěném lese, ptáci sbírali více tmavých (méně maskovaných), jak se očekávalo. Jenže jejich nástrahy zachytily *čtyřikrát více tmavých motýlků, než světělých* – tedy opak předpokládaný v učebnicích!¹⁵

Evoluční biolog Jerry Coyne z Chicagské univerzity řekl, že takové trapné odhalení příběhu o drsnokřídlovci březovém (který byl tolik „ceněným koněm našich stájí“) se dá přirovnat ke zjištění, že Santa Claus není skutečný. Ale poté, co byl citován kreacionisty, nyní trvá na tom, že motýlci březoví přece jen nějakým způsobem demonstrují „evoluci“.

Je smutné, že stovky milionů studentů byly opět naočkovány „důkazem“ o evoluci, která je plná chyb, podvodů a polopravd.¹⁶

Zamítnutý argument č.3: Zakrnělé orgány

Evolucionisté často tvrdí, že takové věci jako malá křídla nelétavých ptáků, prasečí prsty, samčí bradavky, beznohé ještěrky, králíci trávicí systém, lidské slepé střevo a velrybí kyčelní kosti a zuby jsou k ničemu a nemají žádnou funkci. Tvrdí, že tyto rysy jsou „pozůstatky evoluce“ a evoluci dokazují.

Pro-evoluční argument o „zakrnělých“ orgánech¹⁷ je stará ohraná písnička, která nemá žádnou platnost.

Za prvé, neužitečnost orgánu nelze prokázat. Funkce může být jednoduše jen neznámá a v budoucnu může být její využití objeveno. To se už dříve stalo více než 100krát u domněle neužitečných zakrnělých lidských orgánů, o nichž je nyní známo, že jsou nezbytné.

Zadruhé, i kdyby údajně zakrnělý orgán již nebyl potřeba, nedokazovalo by to evoluci, ale naopak „devoluci“. Stvořitelský model umožňuje úpadek dokonalého stvoření od Pádu. Nicméně evoluční model od neživých částic k člověku dosud nenašel příklady *nově vzniklých* orgánů, tj. těch, u nichž se *zvyšuje* složitost.

Křídla ptáků, kteří nelétají?

Existují minimálně dvě možnosti, proč nelétaví ptáci, jako např. pštrosi a emu, mají křídla:

1. Křídla jsou zjevně „nepoužitelná“ a pocházejí od ptáků, kteří kdysi létat uměli. To je v kreacionistickém modelu možné. Ztráta charakteristických rysů přírodními procesy je poměrně snadná, kdežto získání nových znaků, vyžadujících nové specifické informace DNA je nemožné. Ke ztrátě křídel s největší pravděpodobností došlo např. u druhu brouka, který kolonizoval větrný ostrov. Ale i zde se jedná o *ztrátu* genetické informace, takže to není důkaz pro evoluci od mikrobů k člověku, která vyžaduje obrovské množství nových genetických informací.¹⁸
2. Křídla mají svou funkci. Několik možných funkcí v závislosti na druhu nelétavého ptáka jsou: rovnováha při běhu, ochlazování v horkém počasí, teplo v chladném počasí, ochrana hrudního koše při pádech, pářící rituály, plašení predátorů (ptáci emu se rozběhnou na domnělé nepřátele svých mláďat, otevrou tlamu a mávají křídly), úkryt kuřat atd. Pokud jsou křídla k ničemu, proč jsou svaly funkční a umožňují těmto ptákům pohybovat křídly?

Prasata se dvěma prsty, nedosahujícími na zem?

Znamenají snad kratší prsty to, že nemají žádnou funkci? Vůbec ne. Prasata tráví hodně času ve vodě a bahně kvůli ochlazení. Tyto kratší prsty nepochybně usnadňují chůzi v blátě (tak trochu jako některá kola u dlouhých kamionů – ta se dotýkají vozovky jen v případě velmi těžkého nákladu). Je také možné, že svaly připojené ke kratším prstům zpevňují „kotník“ prasete.

Proč mají samci bradavky?

Samci mají prsní bradavky kvůli společně probíhajícímu plánu v raném vývinu embrya. Na počátku se u embryí vytvářejí rysy pro samce i samice společně – což je opět příklad dobré „ekonomiky designu“. Bradavky jsou součástí tohoto hospodárního designu. Avšak tvrzení o jejich neužitečnosti je přinejmenším sporné, jak podotýká Bergman a Howe.¹⁹

A jak vysvětlují samčí bradavky evolucionisté? Vyvinuli se (nebo degradovali) snad samci ze samic? Nebo že by prapředci samců kojili svá mláďata? Nikdo z evolucionistů to nenavrhl. Samčí bradavky tedy nejsou ani důkazem evoluce ani důkazem proti stvoření.

Proč mají králíci tak „chabý trávicí systém, že musí jíst vlastní výkaly“?

Toto je neuvěřitelný výrok. Vždyť králík by se mohl právem řadit mezi nejúspěšnější druhy na zemi! Způsob života králíka je zjevně velmi efektivní (jistě znáte úsloví „množí se jako králíci“) Jistě, požívání výkalů může být lidem odporné, ale to neznamená, že pro králíka to nemá význam! Králíci mají na začátku tlustého střeva speciální váček, *slepé střevo*, obsahující bakterie. Tyto bakterie účinně napomáhají trávení, stejně jako bakterie v bachelu skotu a ovcí. Králíci skutečně „přežvykují“ podobně jako ovce a dobytek.

Králík produkuje dvojí typ trusu – jeden je tuhý, a druhý je speciální

měkký, pocházející ze slepého střeva. A právě ten měkký je konzumován za účelem obohacení stravy o živiny produkované bakteriemi ve slepém střevě. Jinými slovy, tato vlastnost králíků je prvkem designu; není to nic, co by se museli naučit kvůli „svému špatně fungujícímu trávicímu systému“. Je to součást rozmanitosti designu, a mluví tedy o stvoření, nikoli o evoluci.

Skeptici vinili Bibli z omylu, když říká, že králík „přežvykuje“ ([Leviticus 11:6](#)). Jenže v hebrejštině doslova čteme: „zvedne to, co bylo již spolknuto“. A to skutečně králík *dělá*: znovu pozře to, co již snědl – jeho částečně strávený trus. Skeptici se tedy opět mýlí.

Beznohé ještěrky

Je téměř jisté, že beznohé ještěrky vznikly ztrátou genetické informace z původně stvořeného druhu, a struktury tomu skutečně odpovídají. „Ztráta“ struktury však není pro evolucionisty nic potěšujícího, jestliže naopak hledají mechanismus pro tvorbu nových struktur. Ztráta informací se vůbec nehodí pro vysvětlení, jak mohlo dojít k evoluci „od bakterie k člověku“. Na to, že hadi možná měli kdysi nohy, také ukazuje [Genesis 3:14](#).²⁰

Adaptace a přírodní výběr jsou biologická fakta; avšak evoluce od bakterie k člověku nikoli. Přírodní výběr může pracovat pouze s genetickou informací již přítomnou v populaci organismů – nemůže vytvářet nové informace. Například, jestliže žádní známí plazi nemají geny pro peří, pak také žádný způsob selekce nevytvoří opeřeného plaza. Mutace v genech mohou pouze modifikovat nebo vyřadit již existující struktury, nikoli vytvářet nové. Pokud v určitém prostředí lépe přežije ještěrka s menšíma nohama nebo bez nohou, pak budou vybrány odrůdy s tímto znakem. V takovém případě je ale přesnější mluvit o *devoluci*, nikoli o *evoluci*.

U ještěrek může dojít k rychlým menším změnám v délce končetin, jak na Bahamských ostrovech prokázali Losos a další.²¹ Změny pro-

běhly mnohem rychleji, než evolucionisté považovali za možné. Takové změny nezahrnují nové genetické informace, a tudíž také nijak nepodporují evoluci od mikrobů k člověku. Naopak jen ukazují, jak rychle se zvířata po Potopě mohla přizpůsobit různým prostředím.

Lidské slepé střevo

Dnes je již známo, že lidské slepé střevo obsahuje lymfatickou tkáň a pomáhá kontrolovat bakterie vstupující do střev. Funguje podobně jako mandle na horním konci trávicího traktu, o kterých je známo, že zajišťují obranu proti infekcím krku. I mandle byly kdysi považovány za neužitečné orgány.²²

Kyčelní kosti u velryb

Někteří evolucionisté považují tyto kosti za důkaz, že velryby se vyvinuly ze suchozemských zvířat. Bergman a Howe však upozorňují na to, že kosti se u velrybích samců a samic vzájemně liší. Tyto kosti vůbec nejsou zbytečné, ale napomáhají při rozmnožování (při kopulaci).²³

Zuby u embryí kosticovců

I tyto zuby mají podle evolucionistů ukazovat, že kosticovci se vyvinuly z ozubených velryb. Nicméně už neposkytli žádný odpovídající mechanismus, proč by měl být vyřazen jeden dokonale fungující systém (zuby), a poté nahrazen zcela odlišným systémem (kosticemi nebo velrybími kostmi). A navíc, zuby u embryí fungují také jako naváděcí opora pro správnou tvorbu pozdějších mohutných čelistí.

Jak řekl Scadding, sám evolucionista, „zakrnělé orgány neposkytují žádný důkaz pro evoluční teorii.“²⁴

Odkazy a poznámky

1. Upraveno se svolením z kapitoly 7, od Dona Battena (ed.), Davida Catchpoole, Jonathana Sarfatiho, a Carla Wielanda, *The Creation Answers*

- Book (Creation Book Publishers, Brisbane, Australia: Creation Ministries International, 2006).
2. P.H. Raven and G.B. Johnson, *Biology* (3rd edition) (St. Louis, MO: Mosby-Year Book, 1992), p. 396. For example, S. Gilbert, *Developmental Biology* (5th edition) (MA: Sinauer Associates, 1997), p. 254, 900. Gilbert wrongly credits the drawings to 'Romanes, 1901'.
3. W.H. Rusch Sr., *Ontogeny Recapitulates Phylogeny*, *Creation Research Society Quarterly* 6(1):27–34, 1969.
4. Simpson and Beck, *An Introduction to Biology*, p. 241, 1965.
5. K. Thompson, *Ontogeny and Phylogeny Recapitulated*, *American Scientist* 76:273, 1988.
6. Fotografie embryí použité v tomto článku laskavě poskytl Dr Michael K. Richardson. Původně je zveřejnil M.K. Richardson et al., ©Springer-Verlag GmbH & Co., Tiergartenstrasse, 69121 Heidelberg, Germany, 1997. There is no highly conserved stage in the vertebrates: implications for current theories of evolution and development, *Anatomy and Embryology* 196(2):91–106.
7. R. Grigg, *Fraud rediscovered*, *Creation* 20(2):49–51, 1998; also Richardson et al., reference 6.
8. N. Hawkes, *The Times* (London), 11 August 1997, p. 14.
9. Reproduced by permission. C. Wieland, *Goodbye, peppered moths*, *Creation* 21(3):56, June–August 1999.
10. *Evolution and the Fossil Record*, *Readings from Scientific American*, *Darwin's Missing Evidence*, H.B. Kettlewell (San Francisco, CA: W.H. Freeman and Co., 1978), p. 23.
11. C.A. Clarke, G.S. Mani, and G. Wynne, *Evolution in Reverse: Clean Air and the Peppered Moth*, *Biological Journal of the Linnean Society* 26:189–199, 1985; quote on p. 197.
12. *Calgary Herald*, 21 March 1999, p. D3.
13. D.R. Lees and E.R. Creed, *Industrial Melanism in Biston Betularia: The Role of Selective Predation*, *Journal of Animal Ecology* 44:67–83, 1975.
14. J.A. Coyne, *Nature* 396(6706):35–36; *The Washington Times*, p. D8, 17 January 1999.
15. Lees and Creed, reference 13.
16. Vědci, nespoutaní evolučními „báchorkami“ mohou nyní hledat skutečné příčiny těchto přesunů populace. Mohla by mít tmavá forma skutečně nějakou funkci, jako je pohlcování většího tepla? Mohlo by to odrážet pod-

mínky ve stádiu housenky? U jiného druhu nočních můr Sargent zjistil, že rostliny pozřené larvami mohou vyvolat nebo potlačit projev takového „melanismu“ u dospělých můr (viz T.R. Sargent et al. in M.K. Hecht et al., *Evolutionary Biology* (New York, NY: Plenum Press, 1998).

17. Ref. 1
18. C. Wieland, Beetle bloopers: Even a defect can be an advantage sometimes, *Creation* 19(3):30, 1997.
19. J. Bergman and G. Howe, 'Vestigial Organs' are Fully Functional, *Creation Research Society Monograph No. 4* (Terre Haute, IN: Creation Research Society Books, 1990)..
20. C. Brown, The origin of the snake (letter), *Creation Research Society Quarterly* 26:54, 1989. Brown suggests that monitor lizards may have been the precursors of snakes.
21. J.B. Losos, K.I. Warheit, and T.W. Schoener, Adaptive Differentiation Following Experimental Island Colonization in Anolis Lizards, *Nature* 387:70–73, 1997. See comment by T.J. Case, *Nature* 387:15–16, and Fast lizard changes delight creationists, *Creation* 19(4):9.
22. K. Ham and C. Wieland, Your appendix ... it's there for a reason, *Creation* 20(1):41–43, 1997; J.W. Glover, The human vermiform appendix: A general surgeon's reflections, *Journal of Creation* 3:31–38, 1988.
23. Viz C. Wieland, The strange tale of the leg on the whale, *Creation* 20(3):10–13, 1998.
24. S.R. Scadding, Do Vestigial Organs Provide Evidence for Evolution? *Evolutionary Theory* 5:173–176, 1981.

Poznámka k citacím: Citace ze *Scientific American* od Johna Rennieho jsou označeny „SA“, následované číslem stránky. Citace a další zmínky o seriálu PBS-TV „Evolution“ jsou označeny „PBS“, následované číslem epizody, např. „PBS 6“ odkazující na epizodu 6.

DODATEK 2

Argumenty, které by kreacionisté podle nás NEMĚLI používat

Základní autoritou společnosti *Creation Ministries International* je neomylné Slovo Boží, Bible (viz [Otázky a odpovědi](#), téma Bible). Všechny vědecké teorie jsou omylné a nová data často vyvracejí dříve zastávané hypotézy. Evolucionisté své teorie revidují kvůli novým datům v podstatě neustále, takže by nás nemělo překvapovat nebo znepokojovat, že občas je třeba revidovat i některé kreacionistické vědecké teorie.

První část tohoto článku je shrnutím toho, jaký by měl být podle nás postoj kreacionistů k různým názorům a teoriím. V další části jsou

uvedeny příklady argumentů, které by podle nás již neměly být používány; některé argumenty jsou rozhodně mylné, zatímco jiné jsou pouze pochybné nebo nepodložené. K tomu poskytujeme stručná vysvětlení, proč tomu tak je, a/nebo hypertextové odkazy na jiné články z našeho webu s podrobnějším vysvětlením. Netvrdíme, že tento seznam je vyčerpávající – bude průběžně aktualizován o doplnění nebo i vypuštění něčeho, pokud budou objeveny nové důkazy. Mnohé z těchto argumentů společnost CMI nikdy nepodporovala, a některé nebyly podporovány ani žádnou velkou kreacionistickou organizací (takže nebyly namířeny proti nikomu konkrétnímu), ale jde spíše o „slaměné panáky“, které účelově postavili oponenti kreacionistů.

Je pozoruhodné, že, pokud kreacionisté odvolávají některé své pochybné argumenty, skeptici je za to kritizují, jenže jindy tito stejní lidé pak zase kreacionisty obviňují, že nejsou ochotni změnit svůj názor!

Používání pochybných argumentů se stejně nakonec vymstí – to, co nás osvobozuje, je pravda ([Jan 8:32](#)), nikoli omyl, a *tou pravdou* je sám Kristus ([Jan 14:6](#))! Není vůbec třeba používat nějaké „pochybné“ argumenty, protože existuje množství dalších, dobrých důkazů o stvoření.

Tento dokument také ukazuje, proč je důležité mít neustále aktuální informace o zdravé kreacionistické literatuře, neboť tyto publikace (např. časopisy *Creation* a *Journal of Creation* – dříve *TJ*) již mnohokrát odhalily klamnou povahu některých z těchto argumentů.

Připomínáme také našim čtenářům, že společnost CMI je především *pro-biblická*, **není** proti státnímu zřízení jako takovému. Zaměřujeme se obzvláště na biblické učení o stvoření **trojjediným Bohem**, a že **smrt je důsledkem hříchu**. Naš postoj proti evoluci a milionům let je toho pouze *důsledkem*, nikoli samostatným cílem. Proti „establishmentu“ jsme potažmo pouze tam, kde by nás stavěl do přímého rozporu s Bibli. Vybízíme tedy křesťany k přijetí takového postoje, který je v první řadě pro-biblický, a ne bezmyšlenkovitě jen proti establishmentu.

[Poznámky editora:

1. Podrobnou reakci CMI na pokus o kritiku tohoto dokumentu naleznete v části [Maintaining Creationist Integrity](#) (Zachovávání kreacionistické integrity).
2. Zkrácenou verzi tohoto článku publikoval časopis [Creation](#) pod názvem [Moving forward: Arguments we think creationists shouldn't use](#) (Budme aktuální: Argumenty, které by podle nás kreacionisté neměli používat)

Co je pro kreacionisty důležité hájit, a co je možné brát volněji?

- „Budme na pozoru“: Co bychom měli bránit?
- Kam vítr, tam plášť
- Předpokladová apologetika vs. evidencialismus, a je lidský genom jednoduchý?

Které argumenty by se rozhodně neměly používat?

„Darwin se na smrtelné posteli vzdal evoluce.“ Tento příběh pochází od Lady Hope, a neexistuje ani žádné potvrzení od těch, kteří mu byli nejbližší, dokonce ani od Darwinovy manželky Emmy, která nikdy neměla ráda evoluční myšlenky. Ale i kdyby to pravda byla, tak co na tom? Bylo by snad vyvráceno stvoření, pokud by se ho nějaký uznávaný kreacionista vzdal? Tento argument nemá žádnou hodnotu.

„Vrstva měsíčního prachu dokazuje mladý Měsíc.“ Kreacionisté po dlouhou dobu říkali, že vrstva prachu na Měsíci je příliš tenká, pokud by na ni skutečně padal prach po miliardy let. Toto své tvrzení zakládali na prvních odhadech – evolucionistů – o přibývání měsíčního prachu a obavách, že se přistávací moduly zanoří do této prachové vrstvy. Tyto rané odhady však byly mylné a v době přistání Apolla se

NASA ničeho takového neobávala. Takže tloušťka vrstvy prachu nemůže být použita jako důkaz mladého Měsíce (ale ani starého). Viz také [Měsíční prach a stáří sluneční soustavy](#) (*Journal of Creation*). [Poznámka editora, červenec 2014: viz strážlivá [redakční aktualizace hlavního dokumentu](#).]

„Počítače NASA při výpočtu pozic planet našly chybějící den a 40 minut, což dokazuje Jozuův „dlouhý den“ a Ezechiášův pohyb slunečních hodin.“ (Podle [Jozue 10](#) a [2. Královská 20](#).) Toto není podporováno hlavními kreacionistickými organizacemi, ale jde o široce kolující dezinformaci, zejména na internetu.

Nyní se na internetu rozšířil v podstatě stejný příběh, který se objevil v ne zcela spolehlivé knize z roku 1936 *Harmony of Science and Scripture* (*Soulad vědy a Písma*) od Harryho Rimmera. Evidentně neznámý autor ji pouze vyšperkoval názvy moderních organizací a termíny moderní výpočetní techniky.

Celý příběh je také matematicky nemožný – je nutný nějaký *pevně stanovený bod* před Jozuovým dlouhým dnem. Ve skutečnosti bychom museli provést křížovou kontrolu mezi *oběma* záznamy – astronomickými a historickými – abychom mohli zjistit nějaký chybějící den. A k detekci chybějících 40 minut je nutné, aby tyto referenční body byly známy s přesností několika minut. Je jistě pravda, že načasování zatmění Slunce pozorovatelné z určitého místa je možné znát přesně. Ale starověké záznamy nezaznamenávaly čas tak přesně, takže požadovaná křížová kontrola prostě není možná. Každopádně nejstarší historicky zaznamenané zatmění nastalo v roce 1 217 před Kristem, což je téměř dvě století po Jozuovi. Neexistuje tedy žádný způsob, jak detekovat chybějící den počítačem. Že tento domnělý objev je pouhou mytologií, viz také historickou a vědeckou dokumentaci [Objevila NASA „chybějící den“?](#)

Je třeba poznamenat, že nedůvěryhodnost tohoto mýtu neznámá, že se události podle [Jozue 10](#) nestaly. Charakter popisu podporuje je-

jich spolehlivost, např. byl také zpomalen Měsíc. Nemuselo jít nutně o prodloužení dne, ale mohlo to být pozorováno z referenční soustavy Země, pokud Bůh provedl tento zázrak zpomalením rotace Země. Viz [Jozuův dlouhý den – opravdu k němu došlo?](#)

„NASA zfalšovala přistání na Měsíci.“ Toto tvrzení o hoaxu ze strany NASA je také příkladem připomenutí CMI čtenářům, že jsme spíše pro-bibličtí než proti establishmentu.

Za prvé, je biblické důvěřovat mnoha očitým svědkům (srov. [Deuteronomium 19:15](#)) a jedním z nich byl i výborný svědek, zesnulý James Irwin, věrný biblický kreacionista, který chodil po Měsíci. Do toho údajného podvodu by musela být zapojena také Austrálie; k přenosu signálů z Měsíce byla použita obrovská 64metrová rádiová anténa na Parkes Observatory v Novém Jižním Walesu, protože šlo o nejlepší dalekohled, a ten byl na australské, nikoli na americké straně Země (srov. australský film *The Dish*, 2000). Můžeme také vyslat paprsky výkonných laserů na určitá místa na Měsíci a detekovat odražené světlo laserové frekvence, což je možné pouze v případě, že někdo byl na Měsíci a rozmístil v těchto místech *odrazky*. Další problém se váže k roku 1969 – ačkoli již existovala příslušná raketová technologie, která nás mohla dostat na Měsíc, video technologie byla tehdy naprosto nedostačující k nějakému zfalšování přenosu (viz vysvětlení od profi-fotografa [Zfalšované přistání na Měsíci? Filmař říká ne!](#)).

Za druhé: tvrzení o hoaxu ukazují chybné pochopení vědy (srov. *Bořiči mýtlů*, epizoda č. 104 (0702), 2008):

1. TVRZENÍ: Fotografie by měly zobrazovat paralelní stíny pouze s jedním zdrojem světla, sluncem; neparalelní stíny dokazují, že šlo o studiovou sadu s více světly. *Ve skutečnosti však mohou paralelní stíny v perspektivě filmu vypadat neparalelně díky nepravidelné lunární topografii.*
2. TVRZENÍ: Astronaut ve stínu kosmické lodi byl dobře viditelný, což by nebylo možné pouze s jedním světelným zdrojem. *Tímto*

se zapomíná na další zdroj: **měsíční svit!** Astronauta učinilo dobře viditelným odražené světlo od měsíčního povrchu. Také odražené světlo od Země je na Měsíci mnohem jasnější než měsíční světlo na Zemi, protože Země má mnohem větší oblast povrchu i albedo (schopnost odrážet záření, pozn. překl.).

3. TVRZENÍ: Na snímcích nebyly hvězdy, proto byly vytvořeny ve studiu. *Ne, kamera nastavená na optimální výkon v jasném světle měsíčního povrchu nemohla být natolik citlivá, aby ukázala hvězdy.*
4. TVRZENÍ: Stopy by nezůstaly v písku bez vlhkosti, aby písek držel na místě. *Toto platí na Zemi, kde voda má tendenci zaoblovat zrnka písku. Lunární zrna měla ostré hrany, a proto držela tvar.*
5. TVRZENÍ: Vlajka se třepotala, takže tam musel být nějaký váněk. *Ne, astronaut otáčel stožárem, aby jej zasadil do měsíční půdy; to způsobilo chvění, které chvíli přetrvávalo, protože tam není žádný odpor vzduchu.*
6. TVRZENÍ: Chůze na Měsíci byla provedena ve studiu. *Ale k vykonání takových pohybů je nejbližší letadlo klesající tak rychle, že simuluje měsíční gravitaci, tedy $\frac{1}{6}$ té zemské. To se však nedá udržet moc dlouho, zatímco stopáž chůze po Měsíci je 143 minut.*
7. TVRZENÍ (není na stránkách Bořiči mýtů): Nebylo možné dostat se přes Van Allenovy pásy. *Ale jak si myslí, že byly pásy objeveny? Především díky satelitům! Raketový inženýr a kreacionista Dr. Henry Richter, který se podílel na návrhu prvního amerického satelitu Explorer 1, tvrdě usiloval o umístění modulu Dr. Jamese Van Allena (Geigerův počítač) na palubu, a právě ten objevil tyto pásy. Tím mohla být trajektorie Apollo 11 navržena tak, aby se vyhnula nejintenzivnější části pásů a loď jimi prošla tak rychle, že astronauté dostali jen minimální dávku radiace – tedy mnohem nižší, než je průměr 5 rem, kterou dostali technici z Komise pro atomovou energii, často se zabývající radioaktivními materiály.*

„Země je plochá.“ Bible to neučí, zvláště Izajáš to popírá, církev to nikdy neučila, je to vědecky absurdní z mnoha důvodů a vedoucí hnutí plochozemců je evolucionista! Podívejte se také na toto 15minutové video.

„Srstnatí mamuti bleskově zmrzli během katastrofické potopy.“ To je v rozporu s geologickým prostředím, ve kterém se mamuti nacházejí. Je velmi pravděpodobné, že zahynuli ke konci doby ledové, možná v katastrofických prachových bouřích. Částečně natrávený žaludeční obsah není důkazem rychlého zmrazení, protože sloní žaludek funguje jako záchytný prostor – mastodont se zachovaným rostlinným materiálem ve střevě byl nalezen na středozápadě USA, kde nebyla zamrzlá půda. Viz také [Vyhynutí mamuta srstnatého: bylo to rychlé zmrazení?](#)

„Lidské pozůstatky Castenedolo a Calaveras ve „starých“ vrstvách vyvracejí geologický sloupec.“ To nejsou vhodné příklady – kosterní materiál Castenedolo ukazuje, že jde o intruzivní pohřeb, tj. nedávný pohřeb do starších vrstev, protože všechny fosilie kromě lidských měly dostatek času k impregnaci solí. Lebku Calaveras do dolu umístili horníci, šlo tedy nepochybně o dezinformaci. Aktuální pohled CMI na stratigrafii lidských fosilií naleznete v části [Kde jsou všechny lidské fosilie?](#)

„Dubois se zřekl Jávského člověka coby „chybějícího článku“ a tvrdil, že je to jen obří gibbon.“ Tak to tvrdily učebnice evoluční antropologie, a kreacionisté je následovali. Ve skutečnosti ale šlo o špatné pochopení Duboise, jak ukázal Stephen Jay Gould. Dubois skutečně tvrdil, že Jávský muž (kterého nazval *Pithecanthropus erectus*) měl proporce gibbona. Ale Dubois měl výstřední pohled na evoluci (dnes všeobecně odmítaný), který vyžadoval přesný vztah mezi velikostí mozku a tělesnou hmotností. Duboisovo tvrzení o Jávském muži ve skutečnosti odporovalo rekonstruovaným důkazům o jeho pravděpodobné tělesné hmotnosti. Pro Duboisův silně osobitý návrh však bylo nutné, aby údajná přechodová řada vedoucí k člověku zapadala i do matematické řady. Takže Duboisova zmínka o gibbonovi byla navržena tak, aby posílila jeho status „chybějícího článku“. Viz [Kdo byl „Jávský člověk“?](#)

„Japonský trawler Zuiyo Maru ulovil poblíž Nového Zélandu mrtvého plesiosaura.“ Tento uhynulý tvor byl téměř jistě rozkládajícím se žralokem velikým, protože jejich žábry a čelisti rychle hnijí a odpadávají, a zanechávají typický malý „krk“ s hlavou. To ukázaly podobné exempláře vyplavené na plážích. Také podrobné anatomické a biochemické studie mrtvoly Zuiyo-maru ukazují, že nemohlo jít o plesiosaura. Viz články [Live plesiosaurs: weighing the evidence](#) a [Letting rotting sharks lie: Further evidence that the Zuiyo-maru carcass was a basking shark, not a plesiosaur](#). Viz také [A ‘tail’ of many monsters](#) a [Parkie: a new ‘pseudoplesiosaur’ washed up on the Nova Scotia coast](#).

„Druhý termodynamický zákon začal platit až po Pádu.“ Tento zákon říká, že postupem času se zvyšuje entropie („neuspořádanost“) vesmíru, což někteří považovali za důsledek prokletí. Neuspořádanost ale není vždy škodlivá. Zjevným příkladem je trávení, rozkládající se velké složité molekuly na jejich jednoduché stavební kameny. Dále je to tření, které mění uspořádanou mechanickou energii na neuspořádané teplo – jinak by Adam a Eva uklouzli, když kráčeli s Bohem v Edenu! Méně zřejmým příkladem pro laiky může být Slunce ohřívající Zemi – pro fyzikálního chemika je klasickým případem působení druhého zákona přenos tepla z horkého předmětu na studený. Také dýchání je založeno na dalším klasickém procesu druhého zákona, plyn přecházející z vysokého tlaku na nízký. A konečně, všechny prospěšné procesy ve světě, včetně vývoje od embrya k dospělosti, zvyšují celkovou neuspořádanost ve vesmíru, což ukazuje, že druhý zákon není ze své podstaty prokletím.

Před hříchem jsou s výše uvedeným biblickým rámcem v rozporu smrt a utrpení *nefeš* zvířat, stejně jako trápení podle Řím. 8:20–22 (či „sténání ku porodu). Je pravděpodobnější, že po Pádu Bůh odňal jen část své podpůrné moci (Kol. 1:15–17), aby již nebylo bráněno účinkům rozkladu podle druhého zákona.

„Pokud jsme se vyvinuli z opic, proč jsou dnes ještě opice?“ V reakci

na toto prohlášení poukazují někteří evolucionisté na to, že dle jejich víry nejsme potomky opic, ale že opice a lidé sdílejí společného předka. Evoluční paleontolog G. G. Simpson by však s takovým „chozením kolem horké kaše“ neztrácel čas, jak řekl: „Ve skutečnosti dnes jistě každý, kdo by toho původního předka uviděl, by ho nazval lidoopem nebo opicí. Vzhledem k tomu, že používání termínů lidoop a opice je všeobecně rozšířené, pak předkové člověka byli zkrátka lidoopi nebo opice (či postupně oba). Je zbabělé, ne-li nepoctivé, pokud informovaný badatel tvrdí něco jiného.“

Nicméně hlavní výtkou proti tomuto tvrzení je víra mnohých evolucionistů v to, že malá skupina tvorů se údajně oddělila od hlavní skupiny a stala se tak reprodukčně izolovanou od hlavní velké populace, a že většina změn se tedy odehrála až v této malé skupině, což mohlo vést k *alopatrické speciaci* (tj. geograficky izolovaná populace tvořící nový druh). V evoluční teorii tedy není nic, co by vyžadovalo vyhynutí hlavní skupiny.

Nutno poznamenat, že alopatrická speciace není výhradním vlastnictvím evolucionistů – i kreacionisté věří, že většina vnějších rozdílů mezi lidmi nastala až poté, co se malé skupiny izolovaly (zde však nejde o speciaci) v Babelu, přestože Adam a Eva měli pravděpodobně středně hnědou barvu pleti. Na citovaný chybný výrok výše bychom tedy mohli analogicky říkat: „Pokud všechny skupiny lidí pocházejí od Adama a Evy, tak proč ještě dnes žijí lidé se středně hnědou barvou pleti?“

Jaký je tedy rozdíl mezi kreacionistickým vysvětlením lidských skupin (nesprávně „ras“) a evolucionistickým vysvětlením lidského původu? Odpověď zní: to první zahrnuje oddělení již existujících informací a také ztrátu informací díky mutacím; to druhé vyžaduje vygenerování desítek milionů „písmen“ zcela nových informací.

„Ženy mají o jedno žebro víc než muži.“ Na mylnost tohoto tvrzení

poukazujeme již dlouho, ale jak se zdá, oblíbené je nejvíce u nepoctivých skeptiků, kteří chtějí zesměšnit stvoření. Následné odstranění žebra (Adamovi) nemůže ovlivnit *genetické instrukce* předávané jeho potomkům, stejně jako muž, který přijde o prst, také nebude mít syny jen s devíti prsty. Každý skeptik, který se tímto argumentem pokouší zdiskreditovat Bibli, musí být oddaným lamarckistou, tj. tím, kdo věří již dávno vyvrácené Lamarckově myšlence o dědičnosti získaných vlastností! Všimněte si také, že Adam z toho neměl ani žádné trvalé následky, protože žebro je jediná kost, která může znovu dorůst, pokud se okostice (periosteum) zůstane neporušená. Viz [Regenerující žebra: Adam a „chybějící“ žebro](#).

„Archeopteryx je podvod.“ *Archaeopteryx* byl skutečný (na rozdíl od *Archaeoraptora*, „Piltdownského ptáka“, jak ukázaly anatomické studie a podrobná analýza desky s fosiliemi. Byl to skutečný pták, *ovšem nikoli* „chybějící článek“.

„Neexistují žádné prospěšné mutace.“ Takhle to nelze říci, protože v některých situacích určité změny poskytují výhodu. Spíše bychom tedy měli říci: „Ještě musíme najít mutaci, která zvýší genetickou informaci způsobem potřebným pro evoluci z mikrobů na člověka, aby byla proveditelná. Dokonce i v těch vzácných případech, kdy mutace poskytuje výhodu, téměř vždy způsobí *ztrátu* informací.“ Příklady ztrát informací, přinášející výhody, viz [Zpackaní brouci: I chyba může být někdy výhodou](#), dále [New eyes for blind cave fish?](#) a [Is antibiotic resistance really due to increase in information?](#)

„Nevznikly žádné nové druhy.“ To není přesné – byl pozorován vznik nových variací. Ve skutečnosti je *rychlá* speciace důležitou součástí modelu stvoření. Ale tato speciace probíhá jen v rámci stvořeného „druhu“, a neobsahuje žádné nové genetické informace – viz [Q&A: Speciation](#). Stálost druhů ve skutečnosti učil [Darwinův antibiblický rádce Charles Lyell](#).

„Zemská osa byla před Potopou vertikální.“ Pro toto tvrzení neexistuje žádný podklad. Roční období jsou zmíněna již v [Genesis 1:14 před](#) Potopou, což silně ukazuje na axiální sklon od začátku. Někteří kreacionisté se domnívají, že Noemovu Potopu zahájila právě změna sklonu osy (ale ne od svislého stavu). Je však zapotřebí mnohem více důkazů, a tato myšlenka by měla být prozatím považována za spekulativní. Počítačové modely navíc naznačují, že svislá osa by učinila teplotní rozdíly mezi póly a rovníkem mnohem *extrémnějšími* než nyní, zatímco současný sklon 23,5° je ideální. Při stabilizaci tohoto sklonu má důležitou funkci Měsíc, a jeho velká relativní velikost a skutečnost, že jeho oběžná rovina je blízko k Zemi (na rozdíl od většiny měsíců v naší Sluneční soustavě), jsou konstrukčními prvky.

„Stopy u řeky Paluxy dokazují, že lidé a dinosauři žili ve stejné době.“

Někteří přední kreacionističtí propagátoři těchto stop již svou podporu dávno stáhli. Některé z údajně lidských stop mohou být jen erodované dinosauří stopy, u nichž zmizely otisky po drápech. Pokud by měly být tyto stopy použity k argumentaci o koexistenci lidí a dinosaurů, je nutný jejich řádně zdokumentovaný výzkum. Nicméně dosavadní zkoumání příliš slibné nebylo – viz [Lidské a dinosauří fosilní stopy ve svrchní křídě Severní Ameriky?](#) To ale neznamená, že neexistují jiné dobré důkazy o koexistenci dinosaurů a lidí – viz [Q&A: Dinosaurs](#).

„Archeologové našli kostry (a stopy) obřích lidských bytostí.“ Toto tvrzení léta kolovalo internetem, ale obrázky s ním spojené byly ve skutečnosti upravované ve Photoshopu. Původ každé z těch nejčastějších fotografií u e-mailů (snopes.com/photos/odd/giantman.asp) vysvětluje článek na webu Snopes, který v té době poctivě analyzoval různé legendy a internetová tvrzení. Ve skutečnosti by lidé takto vzrostlí byli anatomicky nemyslitelní z jednoduchých matematických důvodů – zákon square-cube (princip proporcionality plochy čtverce a objemu krychle k druhé a třetí mocnině délkového rozměru, pozn. překl.) znamená, že člověk zvětšený čtyřikrát by měl kostru a svaly

16krát (4^2) silnější, ale ty by se musely vyrovnat s hmotností 64krát (4^3) větší. Takže aby se člověk s velkým vzrůstem vyrovnal s přidanou hmotou, musel by prodělat mnoho fyziologických a kosterních (tzn. genetických) změn, jinak by se zhroutil vlastní vahou. Viz klasický článek z roku 1928 „On Being the Right Size“ (irl.cs.ucla.edu/papers/right-size.html) od J.B.S. Haldane (významný evolucionista, ale v této věci má velmi dobré postřehy). Objevila se i nějaká tvrzení o stopách obrů, ale viz „[Stopa v Jižní Africe: Obr kráčející žhavou lávou nebo náhodné zvětřování?](#)“ což ukazuje na problémy s touto konkrétní identifikací. Někteří také berou pozůstatky obrů jako důkaz biblické zprávy o *Nefilimcích* podle [Genesis 6:4](#), ovšem toto slovo by se nemělo překládat jako „obři“, ale jako „padlí“ – viz [Kdo byli „synové Boží“ v Genesis 6?](#)

„Darwinův citát o absurditě evoluce oka v knize O původu druhů.“ Citace jeho prohlášení v dnešní podobě je poněkud vytržená z kontextu. Darwin mluvil o vlastním pocitu absurdity, ale pak řekl, že koneckonců je docela snadné si představit, že by oko mohlo být postaveno krok za krokem (to si myslel on, my s tím samozřejmě nesouhlasíme – viz [Darwin vs the eye](#) a [An eye for creation](#)).

„Rozdělení Země ve dnech Pelega ([Gn 10:25](#)) odkazuje na katastrofické rozdělení kontinentů.“ Komentátoři před i po Lyellovi a Darwinovi (včetně Calvina, Keila a Delitzsche a Leupolda) jsou téměř jednomyslní v tom, že tato pasáž odkazuje na rozdělení *jazyků* v Babelu a následné územní rozdělení. Ale měli bychom vždy vykládat Písmo Písmem, a v Písmu nic nenaznačuje, že se to týká i kontinentálního rozdělení. Pouze v osmi verších (všimněte si, že rozdělení kapitol a veršů *nebylo* inspirováno), Bible uvádí: „Byla pak všechna Země jazyku jednoho a řeči jedné“ ([Gn 11:1](#)), a v důsledku jejich neposlušnosti „zmátl Hospodin jazyk vší Země;“ ([Gn 11:9](#)). To nezvratně dokazuje, že „Země“, která byla rozdělena, byla stejná Země, která mluvila pouze

jedním jazykem, tj. pojem „Země“ odkazuje *v tomto kontextu* na lidi na Zemi, nikoli na planetu Zemi.

Dalším velkým problémem jsou vědecké důsledky takového rozdělení – tj. další globální potopa! Z toho můžeme vyrozumět, kdy se tedy kontinenty od sebe oddělily – během Noemovy Potopy – viz níže o deskové tektonice. Pro více informací viz [Jak rozumět větě „Za Pelegových dnů byla Země rozdělena“?](#)

„V rodokmenech Genesis 5 a 11 jsou mezery, takže Země může být stará 10 000 let nebo i více.“ Není tomu tak. Z jazyka je jasné, že jde o přesné chronologie, zejména proto, že uvádějí při narození u dalšího jména v pořadí i věk otce. Země je tedy stará jen asi 6 000 let. Pro vysvětlující dokazování viz [Biblická chronogenealogie](#).

„Ježíš nemohl zdědit genetický materiál od Marie, jinak by zdědil prvotní hřích.“ Toto není v Písmu uvedeno, a dokonce je to i v *rozporu* s důležitými body. Jazyk NZ svědčí o fyzickém původu, což musí být pravda, aby Ježíš naplnil proroctví, že On bude potomkem Abrahama, Jákoba, Judy a Davida.

Také *předobraz evangelia* z [Gn 3:15](#), považovaný za mesiášský jak ranými křesťany, tak i židovskými Targumy, odkazuje na „semeno ženy“. Toto je dále podpořeno i v [Gal. 4:4](#), že „Bůh poslal Syna svého učiněného z ženy (v řečtině *genomenon*).“

Ovšem co je nejdůležitější – Ježíš zemřel za naše hříchy, tzn. že Ježíš, ten „poslední Adam“ ([1. Kor. 15:45](#)), se nutně musel podílet na našem lidství ([Žd 2:14](#)), takže *musel* být naším příbuzným prostřednictvím společných předků od prvního Adama, jak říká [Lukáš 3:38](#). Ve skutečnosti sedm století před Jeho vtělením o Něm prorok Izajáš mluvil doslova jako o „příbuzném-Vykupiteli“, tj. o tom, kdo je pokrevně spřízněn s těmi, které vykupuje ([Izajáš 59:20](#), a proto je zde použito stejné hebrejské slovo *goel* jako v popisu Boaza ve vztahu k Noemi v [Rút 2:20, 3:1–4:17](#)).

Duch svatý vyřešil obavy z prvotního hříchu tak, že „zastínil“ Marii (Lukáš 1:35), čímž zabránil přenosu jakékoli povahy hříchu. Viz také [Početí Krista z Panny](#) pro obhajobu této základní doktríny a další diskusi o těchto biblických pasážích.

„Laminin: skvělá ukázka toho, jak Ježíš drží každého z nás pohromadě“

To, že jeden protein ze 100 000 má ve schématech vytvořených lidmi tvar kříže (možná spíše jako meč s postranními rameny nesvírajícími pravý úhel), není tak překvapivé, je to jen „náhoda“. V každém případě Ježíš udržuje naše stvoření z místa *po pravici Boha Otce*; On už *není na kříži*, takže i teologie je pochybná. [Zde je více informací o lamininu.](#)

„Světlo bylo stvořeno na trase.“ Některé starší kreacionistické práce jako řešení problému vzdáleného světla hvězd navrhovaly, že Bůh mohl stvořit světlo „na cestě“. Avšak na problémy tohoto názoru upozornila CMI již dávno.

Znamenalo by to, že bychom viděli světlo z nebeských těles, která ve skutečnosti neexistují; a dokonce i světlo, které by ukazovalo přesné sekvence událostí předvídatelné fyzikálními zákony, které se ale ve skutečnosti nikdy nestaly. To vlastně naznačuje, jako by Bůh byl podvodník.

Představme si například explozi velké hvězdy, supernovy – vidíme výbuch neutronů dříve, než vidíme elektromagnetické záření. Je to proto, že většina neutronů prochází pevnou hmotou, jako by tam nebyla, zatímco světlo je zpomaleno. Tento sled událostí nese informaci zaznamenávající zjevně skutečnou událost. Astronomové mohou tedy právem interpretovat tuto „zprávu“ jako skutečnou supernovu, která explodovala podle fyzikálních zákonů, s pozorováním, jak předpovídají tytéž zákony.

To se velmi liší od stvoření Adama jako plně dospělého (i když vypadal velmi mladistvě), vypadajícího jako 20letý muž, ačkoli mu bylo ve skutečnosti jen pár minut. Tady nejde o žádný klam, protože Bůh nám

řekl, že stvořil Adama z prachu, nikoli že vyrostl z nemluvněte. Ale Bůh nám také řekl, že hvězdy jsou skutečné a že jsou nám na znamení (Genesis 1:14), nejen ke zjevení světelných vln. Viz [God created with functional maturity, not „appearance of age“](#).

Při zodpovídání otázky vzdáleného světla hvězd nejprve poukažte na [problémy velkého třesku s dopadem světla](#); za druhé, ukažte na relativistickou dilataci času, jak ji poprvé navrhl [Dr. Russell Humphreys](#) a kterou rozšířil [Dr. John Hartnett](#) o karmelskou kosmologickou relativitu. Viz [Creation Answers Book, Chapter 5: How can we see stars in a young universe?](#), stejně tak i další knihu Dr. Hartnetta [Starlight, Time and the New Physics](#).

„Fráze „falešné poznání“ v 1. Timoteovi 6:20 (B21) se týká evoluce.“

Důležitý je zde význam původního řeckého slova *gnóze* přeloženého jako „poznání“ (někdy také jako věda), a v tomto kontextu odkazuje na esoterické „vědění“ šlechtických kruhů, které bylo klíčem k tajemným náboženstvím, což později vedlo k herezi [gnosticismu](#). Toto nebyla chyba překladatelů Bible, ale ilustrace toho, kolik slov *změnilo svůj význam* v průběhu času. Slovo „věda“ původně znamenalo „vědění“, z latinského *scientia*, jehož základ *scio* znamená „vědět“. Tento původní význam již prostě není ten, jaký se používá dnes, takže moderní překlady správně překládají slovo v této pasáži jako „poznání“.

Jsme samozřejmě přesvědčeni, že evoluce je proti skutečnému poznání, protože zatemňuje mysl mnohých před hojnými důkazy o Božím působení ve Stvoření a pravdivým poznáním dostupným v Jeho Slově, Bibli. Ale jak tento dokument zdůrazňuje, je špatné používat klamné argumenty na podporu pravdivého pohledu. V této souvislosti je lingvisticky mylné tvrdit, že i nyní „věda skutečně znamená poznání“, protože význam je určován *použitím*, nikoli *odvozením* (etymologie).

„Písmo učí geocentrismus (v klasickém smyslu bere Zemi jako absolutní referenční rámec) a heliocentrismus je anti-biblický.“ Od-

mítáme tento dogmatický geocentrismus a věříme, že biblické pasáže o západu slunce atd. sice mají být chápány tak, že berou Zemi jako referenční rámec, ale že toto je jeden z mnoha fyzikálně platných referenčních systémů; těžiště Sluneční soustavy je rovněž platnou referenční soustavou. Viz také [Why the Universe does not revolve around the Earth: Refuting absolute geocentrism](#).

„Ron Wyatt našel Noemovu archu.“ Tento uváděný tvar archy je přirozeným geologickým útvarem způsobeným prouděním bahna.

„Ron Wyatt našel mnoho archeologických důkazů Bible.“ Wyattova tvrzení nemají sebemenší opodstatnění, jsou to jen výmluvy, které mají vysvětlit absenci důkazů.

„Carl Baugh poskytuje mnoho „důkazů“ pro stvoření.“ Mrzí nás to, protože podle nás to myslí dobře, ale žel, používá spoustu vědecky nepodloženého materiálu. Nedoporučujeme tedy spoléhat se na žádné jím poskytované „důkazy“, pokud nejsou podporovány kreacionistickými organizacemi s pověstí biblické a vědecké přísnosti. Mrzí nás, že přesto existují schopní kreacionističtí řečníci s přiměřeně ortodoxním chápáním Genesis, kteří pokračují v prosazování některých „důkazů“ Wyatta a Baugha, i když tento stav věcí znají.

„Chybějící sluneční neutrino dokazují, že Slunce svítí gravitačním kolapsem, a je to důkaz mladého Slunce.“ Jedná se o původně obtížný problém detekce pouze jedné třetiny předpokládaného počtu neutrin ze Slunce. Také uznávané teorie částicové fyziky říkaly, že neutrino má nulovou klidovou hmotnost, což by bránilo oscilacím z jedné částicové „příchuti“ do druhé. Proto v souladu s tehdy dostupnými údaji někteří kreacionisté navrhli, že Slunce bylo poháněno z jedné třetiny fúzí a ze dvou třetin gravitačním kolapsem. To mohlo omezit jeho stáří na mnohem méně než 4,5 miliardy let. [Viz následující článek [„Missing“ neutrinos found! No longer an „age“](#) Pozn. ed.]

Nicméně nový experiment dokázal odhalit „chybějící“ příchutě, což, jak se zdá, poskytuje nezvratný důkaz pro oscilaci. To znamená, že neutrino musí mít přece jen nějakou velmi malou klidovou hmotnost – experimentální data musí mít přednost před teorií. Kreacionisté by se proto již *neměli* odvolávat na problém chybějících neutrin, ve snaze popřít prioritu fúze jako zdroj energie pro Slunce. Také to nelze použít jako ukazatel mladého věku – ani jako ukazatel stárí. Viz Newton, R., „Missing“ neutrinos found! No longer an „age“ indicator, TJ 16 (3):123–125, 2002.

„Einstein se navzdory obrovskému tlaku vrstevníků neochvějně držel víry ve Stvořitele.“ Nicméně v normálním významu těchto termínů, Einstein nevěřil [ničemu takovému](#). Viz také [Physicists' God-talk](#).

„Teorie vod nad klenbou.“ Toto není přímé učení Písma, takže tu není místo pro nějaké dogma. Také nebyl vyvinut žádný vhodný model ohledně zadržování dostatečného množství vody. Takže všichni kreacionističtí geologové dávají přednost jinému modelu. Aktuální názor CMI viz [Noemova Potopa—Kde se vzala všechna ta voda?](#)

Které argumenty nedoporučujeme používat, protože jsou pochybné?

„Dinosauři a plesiosauři žijí ještě i dnes.“ Bible mlčí o tom, zda mohou existovat dinosauři ještě dvě tisíciletí po napsání poslední knihy Písma. I když kreacionisté si nějaký čas mysleli, že někteří dinosauři by mohli být v neznámé části Země stále naživu, CMI nyní věří, že dinosauři již vymřeli. Uplynulo už dost let a fotografie lze nyní pořizovat i chytrým telefonem, a opačné tvrzení vyžaduje důkaz, ne domněnky. Podobně i plesiosauři a další obří mořští plazi se potřebují dostat ke vzduchu, takže bychom je měli spatřit, stejně jako jsme viděli obří mořské savce (velryby). Postoj CMI tak již není „čkejte a uvidíte“; spíše je čas říci, že *dinosauři dnes již nežijí, pokud se neprokáže opak*.

„Před Potopou nepršelo.“ Toto není přímé učení Písma, takže by tu opět nemělo platit žádné dogma. [Genesis 2:5–6](#) v běžném chápání učí pouze to, že v době stvoření Adama nepršelo. To ale nevylučuje déšť kdykoli později před Potopou, jak zdůraznili velcí komentátoři před uniformitarianismem, jako byl [John Calvin](#). S tím souvisí i další omyl, totiž že smlouva ohledně duhy z [Genesis 9:12–17](#) dokazuje, že před Potopou nebyly žádné duhy. Jak zdůraznil Kalvín, Bůh často dával stávajícím věcem nový význam, např. chléb a víno při Večeři Páně.

„Přírodní výběr jako tautologie.“ Přírodní výběr je v jistém smyslu tautologií (tj. kdo jsou nejschopnější? Ti, kteří přežijí/zanechají nejvíce potomků. Kdo přežije/zanechá nejvíce potomků? Nejschopnější.). Jenže hodně z toho je sémantická hra se slovy a závisí na tom, jak je věc definována a za jakým účelem je definice vznesena. Existuje mnoho oblastí života, ve kterých jde uvažování v kruhu a pravda ruku v ruce (např. Co je to elektrický náboj? Kvalita hmoty, na kterou působí elektrické pole. Co je to elektrické pole? Oblast v prostoru, která působí silou na elektrický náboj. Ale nikdo nemůže popřít platnost teorie elektřiny a současně nedokázat vysvětlit, jak fungují motory.) – jako nezávislý důkaz něčeho nelze použít pouze kruhovitost.

Příliš trvat na tom, že jde o tautologii může být zavádějící, pokud vznikne dojem, že o tautologii v nějakém případě nejde. Kritici si mohou logicky vybrat pouze jednu ze dvou možností: „Přírodní výběr je nepravdivý“ a „Přírodní výběr je tautologie“, protože tautologie je analytická věta – tj. taková, která je logicky nutně pravdivá právě podle definic slov (např. svobodní mládenci jsou svobodní, těhotní lidé jsou ženy, přeživší jsou ti, kteří přežijí). Podobně je i kruhové uvažování formálně logicky správné (A implikuje A).

Prostředí si samozřejmě může „vybírat“, stejně jako si vybírají lidští chovatelé. To ovšem neznamená, že by se ryba mohla tímto způsobem proměnit ve filozofa – skutečným problémem je povaha variabilní změny, a to je problém v oblasti [informací](#). Argumenty o tautologii

jen odvádějí pozornost od skutečné slabiny neodarwinismu – a tou je zdroj nových požadovaných informací. Pokud jde o vhodný zdroj variací (například množství vytvořené genetické informace se schopností mendelovské rekombinace), zde se očekává, že replikující se populace organismů budou schopné určité adaptace na dané prostředí, což bylo v praxi dostatečně prokázáno.

Přírodní výběr je také užitečným vysvětlujícím nástrojem v kreacionistickém modelování radiace ve vztahu ke speciaci po Potopě [viz [Q&A: Natural Selection](#)]. To je také důvod, proč bychom měli odmítnout dobře míněné kreacionistické snahy opustit přírodní výběr – viz [The fact of natural selection](#).

„Evoluce je jen teorie.“ Lidé tím obvykle myslí, že „evoluce není prokázaným faktem, a tak by se neměla prosazovat jako dogma.“ Proto by to lidé *měli* i takto říkat. V tomto případě je totiž problém s použitím slova „teorie“ v tom, že vědci ho vnímají ve smyslu vysvětlení, které je dobře podloženo daty. Sem patří ty dobře známé, jako jsou Einsteinoва teorie relativity a Newtonova gravitační teorie, ale i ty méně známé, jako jsou Debye–Hückelova teorie o elektrolytických roztocích a Deryagin–Landau/Verwey–Overbeek (DLVO) teorie stability lyofobních solů atd. Proto by bylo lepší říkat, že evoluce od bakterie k člověku je nepodložená *hypotéza* nebo *domněnka*.

Přesto kritik protestuje. Nicméně *Webster's Dictionary* (1996) poskytuje význam pojmu teorie v bodě č. 2 jako „navrhované vysvětlení, jehož stav je i nadále hypotetický, na rozdíl od dobře zavedených návrhů, které jsou považovány za vypovídající o faktech“, a tato praxe je ve vědecké literatuře jen sotva neznámá. Slovník poskytuje i další možnosti: v bodě 6. „úvahy nebo spekulace“, a v bodě 7. „odhad nebo domněnka.“ Tudíž kritik se jednoduše mylí, když říká, že je *chybou* používat teorii ve významu „spekulace“, „odhadu“ nebo „domněnky“; a že vědci *nikdy* nepoužívají teorii tímto způsobem v literatuře. Takže útok je vskutku neopodstatněný, ale stále to není důvod dávat kriti-

kům možnost výmluvy. Viz také [Is „Evolution“ a „Theory“ or „Fact“ or Is This Just a Trivial Game of Semantic?](#) (článek mimo web CMI).

„Bible obsahuje úžasný moderní vědecký pohled.“ K vytvoření správného biblického modelu musíme pochopit *původní význam* toho, co chtěl biblický autor napsaným slovem sdělit svému určenému publiku, a to je určeno gramatikou a historickým kontextem. Proto bychom měli být opatrní při vyvozování moderní vědy z pasáží, kde by ji čtenáři neviděli. Týká se to zejména poetických knih jako Job a Žalmy. Čtenáři Joba nebudou chápat například v [Job 38:31](#), že učí něco o gravitační potenciální energii Orionu a Plejád. Původní čtenáři by to jistě považovali za poetickou ilustraci Boží moci, tj. že Bůh na rozdíl od Joba mohl stvořit Plejády v pevně propleteném seskupení tak, jak je vidíme; zatímco Orion Bůh stvořil jako dobře rozprostřenou konstelaci, opět něco, co bylo nad Jobovy schopnosti. Podobně [Job 38:14](#) také *není* pokročilý vědecký pohled na rotaci Země, protože Země tu *není* přirovnávána k otáčející se pečetí, ale k *hlíně*, která se pod pečetí mění *z jednoho tvaru do druhého*.

„Septuaginta zaznamenává správnou chronologii Genesis.“ Pečlivý výzkum naznačuje, že nejbližší původním rukopisům je masoretský text, podporovaný Jeronýmovou Vulgátou a Bedou Ctihodným, zatímco Septuaginta se zdá být systematicky nahuštěná. Viz Sarfati, J., [The Genesis Account: A theological, historical, and scientific commentary on Genesis 1–11](#), pp. 458–462, 2015; Cosner, L. a Carter, R., [Textual traditions and biblical chronology](#), J. Creation 29(2):99–105, 2015; Cosner, L. a Carter, R., [The Masoretic text of Genesis 5 and 11 is still the most reliable](#), 4. června 2019.

„Rychlost světla se postupem času snižovala.“ (hypotéza c-decay). Ačkoli se ukázalo, že většina evolučních protiargumentů je mylná, stále existuje řada problémů, z nichž mnohé byly vzneseny kreacionisty a které, jak věříme, nebyly uspokojivě zodpovězeny. Je také pozorováno

hodné, že portugalský fyzik a kosmogonista João Magueijo nedávno navrhl, že c (tj. rychlost světla) byla těsně po velkém třesku o 60 řádů vyšší. CMI v současnosti věří, že jak kosmologie Dr. Russella Humphreys, tak Dr. Johna Hartnetta (obě zahrnující relativistickou dilataci času) poskytují schůdná řešení problému vzdáleného světla hvězd. V tuto chvíli je dobré mít více pracovních hypotéz, protože v astronomii a kosmologii je tolik neznámých. Ani my, Dr. Humphreys, ani Dr. Hartnett však netvrdíme, že některý z těchto modelů je neomylný. Viz [Jak můžeme vidět vzdálené hvězdy v mladém vesmíru?](#) z knihy *Odpovědi na otázky stvoření*.

„Neexistují žádné přechodové formy.“ Protože existují kandidáti, i když jsou velmi pochybní, je lepší vyhnout se případným protireakcím a raději říci: „Ačkoli Darwin předpověděl, že fosilní záznamy budou ukazovat bezpočet přechodových fosilií, máme jen několik sporných příkladů, a to dokonce i po více než 150 letech.“ Viz také [Q&A: Fossils](#).

„V uhlí byly nalezeny zlaté řetězy.“ Několik artefaktů, včetně zlatých předmětů, sice bylo zdokumentováno jako nalezené v uhlí, ale v každém případě uhlí již s artefaktem samotným nebylo spojeno. Důkazy jsou tedy nevěrohodné (např. „Tento předmět zůstal v ohništi po spálení kusů uhlí“). To nemá stejnou důkazní hodnotu jako mít vzorek s uhlím a artefaktem, který je s ním stále spojený.

„Desková tektonika je mylná.“ CMI věří, že práce Dr. Johna Baumgardnera o katastrofické deskové tektonice poskytuje dobré vysvětlení kontinentálních posunů a Potopy. Viz kniha [Q&A: Plate Tectonics](#). Nicméně připouštíme, že někteří uznávaní kreacionističtí vědci mají k deskové tektonice výhrady.

„Kreacionisté věří v mikroevoluci, ale ne v makroevoluci.“ Tyto termíny, které se zaměřují na „malé“ změny oproti „velkým“, jen zaml-

žují klíčový problém ohledně *informací*. To jest, že evoluce od bláta k člověku vyžaduje změny, které *navyšují* genetické informace (např. specifikace pro výrobu nervů, svalů, kostí atd.) – jenže jediné co pozorujeme, je pouze jejich *přeskupování*, a v drtivé většině pak *ztráta* informací. Máme problém nalézt příklady, byť jen „mikro“ nárůstu informací, ačkoli takové změny by měly být časté, pokud by byla evoluce pravdivá. A na druhé straně pozorujeme takové „makro“ změny, které nezahrnují *žádné* nové informace, např. při vypnutí nebo zapnutí řídicího genu. Důležité je však to, že mnozí budou vnímat termín mikroevo-luce jako „malou“ evoluci a myslí si, že tento proces nakonec přeměnil bakterie na lidi. Jinými slovy to znamená, že pokud bude mít dostatek času (miliony let), takové „mikro“ změny se nahromadí až do „makro“ změn. Jenže tak tomu není; viz [O \(ne\)příjezdu evolučního vlaku \(litujeme – vyjel špatným směrem\)](#).

Je zajímavé, že dokonce ani přední evolucionisté (např. Mayr, Ayala) nesouhlasí s myšlenkou, že pozorované malé změny v živých organismech jsou dostatečné k vysvětlení toho velkého obrazu evoluce od mikroba k člověku.

„Ve hvězdách lze vidět evangelium.“ To je sice zajímavá myšlenka, ale dosti spekulativní, a mnoho biblických kreacionistů pochybuje o tom, že by Písmo něco takového učilo, takže nedoporučujeme používat.

Evoluce dnes dominuje napříč kulturní krajinou. Zdá se, že od televizních pořadů, jako je PBS, až po časopisy a knihy vládne evoluční filozofie. Ano, po určitou dobu to tak mohlo být, ale postupně přibývají kvalifikovaní vědci kteří jsou přesvědčeni, že evoluční teorie je plná děr.

Na základě své velmi úspěšné knihy **Vyvrácení evoluce** Jonathan Sarfati ve své další studii **Vyvrácení evoluce 2** odhaluje falešné předpoklady v pozadí mnoha evolučních tvrzení. Sarfati se zde zabývá řadou témat a úchvatným způsobem odkrývá některé z evolučních problémů:

- Původ života
- Speciálně navržená ústrojí
- Velryby, které „chodily“
- Lidská řeč vs. zvířecí zvuky
- Svědectví fosilií

Jonathan D. Sarfati získal vzdělání Ph.D. v oboru fyzikální chemie na Victoria University ve Wellingtonu, na Novém Zélandu, a ve svém oboru napsal řadu technických prací. Dr. Sarfati je také bývalým šampionem v šachu, a nyní se plně věnuje práci pro *Creation Ministries International - USA* (creation.com) jako vědecký pracovník a redakční konzultant pro časopis **Creation** a přidružený **Journal of Creation**.

